

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

22. ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΛΘΑΙΑΣ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 634.

Ἀριθ. Ἐγκυκλ. 4.

«Περὶ συστάσεως ἐλευθέρων ἀναγνωσμάτων».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 5045 καὶ τὴν περιεχομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 810 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου ἀπόφασιν τούτου συνιστώμεν, ὅπως χρησιμοποιῆται ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα.

Τὸ δεκαπενθήμερον περιοδικὸν «Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ», διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Π. Παναγοπούλου, τέως ἐπιθεωρητοῦ δημοτικῶν σχολείων, (ἐκδ. οἶκος Δημητράκου, Ἀθήναι, ὁδὸς Ἀλθαίης 4) διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, διότι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑποβοήθησιν τῶν διδασκόντων εἰς τὸ ἔργον τῶν καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν μαθητῶν πληρεστέραν, βαθυτέραν καὶ αὐτενεργὸν ἐπεξεργασίαν καὶ ἔρευναν τῶν εἰς αὐτοὺς διδασκομένων μορφωτικῶν στοιχείων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1933

Ὁ Ὑπουργὸς
Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΓΙΣΤΡ. ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Φυλλάδιον 22^{ον}. 31 Ἰανουαρίου 1934

Ἡ ἐορτὴ τῶν Φαναρίων	Σελ. 3 — 43
Ἡ Διαμαντένια καὶ ἡ Μαλαματένια	> 44 — 56
Ἡ ἱστορία τοῦ Κολόμβου	> 57 — 60
Ἡ μικρὴ Ἀγριόπαπια	> 61 — 64
Ἡ ἱστορία μιᾶς μάνας	> 65 — 70
Ὁ μάστρο-Πιπέρης	> 71 — 76
Οἱ τρεῖς ἐρωτήσεις	> 77 — 80

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ-ΑΛΘΑΙΑΣ 4
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τσόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36072

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση τῆς
ὕλης τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙ-
ΔΙΩΝ» καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίησις
τῶν περιεχομένων του γιὰ σχολικὰ
ἢ ἄλλα βιβλία καὶ περιοδικὰ.
Ἰδιοκτησία τοῦ ΕΚΔΟΤΙΚΟῦ Οἴκου
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

PRINTED IN GREECE — 1934

COPYRIGHT BY DIMITRAKOS CO LTD

Ἐτυπώθη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1934
εἰς τὸ Ἔργοστάσιον Γραφικῶν Τεχνῶν
τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητράκου Α.Ε.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΝ

Ὁ Βάγγ-Σίχ ἦταν ἓνας φτωχὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του ποὺ τ' ἀγαποῦσε πολὺ. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του τὸν εὐχαριστοῦσαν τόσο ὥστε δὲν ἤθελε νὰ ἀλλάξῃ τὴν τύχη του οὔτε καὶ μὲ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας. Ὁ Βάγγ-Σίχ ὅλη τὴν ἡμέρα ἐργαζόταν στὰ χωράφια καὶ τὸ βράδυ ποὺ γύριζε στὸ σπίτι του, ἡ γυναῖκα του τοῦ ἐτοίμαζε ἓνα ζωμὸ μὲ ρύζι γιὰ τὸ δεῖπνο του. Κάποτε γιὰ ἰδιαίτερο καὶ ἐξαιρετο φαγητό, τοῦ ἐτοίμαζε σούπα φασόλια, ἢ κανένα κομματάκι ψητὸ χοιρινό. Τὸ κρέας ὅμως ἦταν πολυτέλεια στοῦ Βάγγ - Σίχ καὶ γι' αὐτὸ ἔτρωγαν σπανιώτατα. Τὸ καθημερινὸ τους φαγητὸ ἦταν τὸ ρύζι καὶ αὐτὸ ὅταν τὸ εἶχαν ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἐνα πρωί, ἐνῶ ὁ Βάγγ - Σίχ ἔφευγε γιὰ τὴν ἐργασία, ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔστειλε τὸ μεγαλύτερο παιδί της, τὸν Χάν-Σούγγ, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὰ ξύλα τελείωσαν καὶ δὲν εἶχαν νὰ μαγειρέψουν.

—Γιὰ νὰ βρῶ ξύλα πρέπει νὰ πάω τὸ μεσημέρι στὸ βουνό —εἶπεν ὁ Βάγγ-Σίχ, πήγαινε, Χάν-Σούγγ, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ τσεκοῦρι μου. Ὁ Χάν - Σούγγ ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὸ τσεκοῦρι καὶ ἡ Χό-Σήν-Κό, ἡ μικρὴ του ἀδελφή, βγαίνει μαζὶ ἀπὸ τὴν καλύβα.

—Πατέρα, μὴν ξεχνᾷς πὼς ἀπόψε εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν Φαναρίων, τοῦ εἶπεν ἡ Χό-Σήν-Κό. Σὲ περιμένομεν νὰ νάψωμεν τὰ φανάρια. Νᾶρθης γρήγορα, μπαμπάκα, τ' ἀκουσες;

Τὰ παιδάκια του, ὁ Χάν-Σούγγ, καὶ ἡ Χό-Σήν-Κό εἶχαν ἀπὸ ἓνα φαναράκι γιὰ τὴν ἐορτή. Τὸ φαναράκι τῆς Χό-Σήν-Κό, ἦταν κόκκινο, μαῦρο καὶ κίτρινο καὶ ἔμοιαζε μὲ ψάρι. Τὸ φαναράκι τοῦ Χάν-Σούγγ ἦταν κόκκινο, μεγάλο ὀλοστρόγγυλο.

Εἶχαν ἀκόμη δυὸ ἄλλα μεγάλα φανάρια, ποὺ θὰ τὰ ἐκρεμοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ των, μόλις νύχτωνε.

Μὴ νομίζετε πὼς ὁ Βάγγ-Σίχ εἶχε ξεχάσει τὴν ἑορτὴ τῶν Φαναρίων, γιατίι τῶρα καὶ ἓνα μῆνα ὅλο γιὰ τὴν ἑορτὴ αὐτὴ τοῦ μιλοῦσαν τὰ παιδιὰ του. Ἐφυγε, λοιπόν, ἀφοῦ τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γυρίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ποὺ ἐσχόλασε ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ ἡ συντροφιά του ἐκάθησαν νὰ φᾶνε καὶ νὰ ἀναπαυθοῦνε, ὁ Βάγγ-

Ἀφοῦ ἐπῆραν ἀπὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ περίεργα φουντούκια καὶ ἔφαγαν ἔδωκαν καὶ ἓνα εἰς τὸν Βάγγ-Σίχ.

Σίχ ἐπῆρε τὸ τσεκούρι του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ βουνό, γιὰ νὰ βρῇ ἐκεῖ κανένα μικρὸ δένδρο καὶ τὸ κόψῃ. Σὲ λίγο ἔφθασε στὸ βουνό καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἓνα δέντρο ὅπως τὸ ἠθελε. Τὸ δέντρο αὐτὸ βρισκόταν στὴν εἴσοδο ἐνὸς σπηλαίου.

—Νὰ τὸ δέντρο ποὺ μοῦ χρειαζόταν, εἶπε μέσα του καὶ ἀμέσως πλησίασε γιὰ νὰ τὸ κόψῃ.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσῃ νὰ τὸ χτυπᾷ μὲ τὸ τσεκούρι ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σπήλαιο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι μεγάλο.

Μὲ μεγάλη του ὅμως ἐκπληξῇ εἶδε μέσα στὸ σπήλαιο δυὸ γεροντάκια μὲ μακρὰ ἄσπρα γένεια, ποὺ ἔπαιζαν ζατρίκι.

Καὶ ὁ Βάγγ-Σίχ ἔπαιζε καλὰ ζατρίκι. Ἀπὸ περιέργεια

λοιπὸν πλησίασε καὶ ἔκαμε ἓνα βῆμα κατὰ μπρὸς καὶ κύταξε τὰ δυὸ γεροντάκια ποὺ παίζανε.

«Μόλις σηκώσουν τὰ μάτια τους, θὰ ρωτήσω τοὺς γέροντες αὐτοὺς ἂν τοὺς πειράζει νὰ κόψω τὸ δένδρο» εἶπε μέσα του. Οἱ γέροι ἔπαιζαν χωρὶς νὰ σηκώσουν καθόλου τὰ μάτια τους καὶ σιγὰ σιγὰ ὁ Βάγγ-Σίχ πῆρε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιχνίδι, ὥστε πέταξε τὸ τσεκούρι καὶ κάθισε κατὰ γῆς γιὰ νὰ τοὺς βλέπει καλύτερα.

Οἱ δυὸ γέροι κάθονταν σταυροπόδι στὸ χῶμα καὶ τὸ ζατρίκι ἦταν τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ πλάκα. Στὴν μιὰ ἄκρη τῆς πλάκας αὐτῆς βρισκόταν ἓνας σωρὸς ἀπὸ μικρὰ μαῦραπραματάκια καὶ στὴν ἀρχὴ ὁ Βάγγ-Σίχ νόμιζε πὼς ἦταν φουντούκια, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα λεπτό οἱ γέροι ἔφαγαν ἀπὸ ἓνα καὶ ἔβαλαν ἄλλο ἓνα στὸ στόμα τοῦ Βάγγ-Σίχ, ποὺ τότε μόλις παρατήρησε πὼς δὲν ἦταν φουντούκι.

Ἦταν ἓνα πολὺ γλυκὸ καὶ πολὺ νόστιμο κουφέτο, ὅπου δὲν εἶχε φάγῃ ὥς τότε ὅμοιο. Περίεργο πρᾶμα! Ἀμέσως ἔπαυσε νὰ πεινᾷ καὶ νὰ διψᾷ, ἐνῶ πεινοῦσε καὶ διψοῦσε τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὸ σπήλαιο, γιατίι δὲν εἶχε φάει καθόλου τὸ μεσημέρι· κατὰλαβε πὼς ἦταν χορτάτος καὶ εἶχε πάρῃ καινούριες δυνάμεις.

Ἐμεινεν ἐκεῖ καθισμένος ἀκόμη λίγη ὥρα. Οἱ γέροι ξακολουθοῦσαν τὸ παιχνίδι τους μὲ μεγάλη προσοχή. Παρατήρησεν ὅμως πὼς τὰ γένεια του μεγάλωσαν. Τόσο πολὺ μάλιστα εἶχαν μεγαλώσει τῶρα ὅπου ἔφθαναν ὥς κάτω στὸ χῶμα καὶ μάλιστα ἄρχισαν νὰ βγαίνουν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο.

Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθοῦν καὶ τὰ δικά μου γένεια καὶ θὰ μεγαλώσουν ὅπως αὐτουνῶν, εἶπεν ὁ Βάγγ-Σίχ καὶ ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ τσεκούρι του γιὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο.

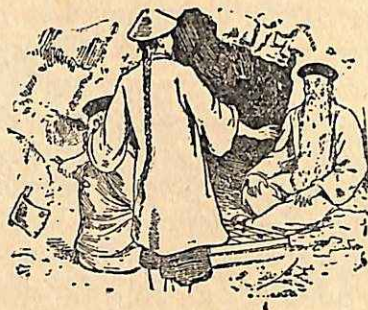
Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γέροντες τοῦ λέει:

—Τὰ γένεια μας οὔτε τρελλάθηκαν οὔτε μεγάλωσαν γρηγορὰ φίλε μου! ὥς πόσον καιρὸ νομίζεις πὼς εἶσαι ἐδῶ;

—Μὰ θὰ ἔχω μισὴ ὥρα ἀποκρίθηκεν ὁ Βάγγ-Σίχ. Κι ἐνῶ μιλοῦσεν ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐπῆρε τὸ τσεκούρι του. Τὸ

τσεκούρι του όμως έγινε άμέσως σκόνη μέσα στα δάχτυλά του. Τότε ο δεύτερος γέρος άρχισε να γελά και έδειξε με τὸ δάχτυλό του τὰ μικρά μαύρα κουφέτα, που βρισκόνταν πάνω στο τραπέζι. 'Η μισή ώρα, τὰ πενήντα χρόνια, τὰ πεντακόσια χρόνια είναι τὸ ίδιο για κείνον που έφαγε άπ' έδῶ αὐτὰ τὰ κουφέτα. Γύρισε τώρα στο χωριό σου για νὰ ιδῆς τί συνέβη άφότου έφυγες.

Ο Βάγγ-Σίχ έβγήκεν άπό τὸ σπήλαιο και άρχισε νὰ κατεβαίνει γρήγορα τὸ βουνό. Άλλά όταν έφθασε στα χωρά-

Ο Βάγγ-Σίχ παρατήρησεν ότι τὰ γένεια τῶν δυὸ γερόντων έμεγάλωσαν τόσον, ὥστε άρχισαν νὰ βγαίνουν έξω άπό τὸ σπήλαιον.

φια που έργαζόταν, τὰ βρῆκε σκεπασμένα με σπίτια και μιὰ πολὺ μεγάλη πόλη στο μέρος που ήταν τὸ χωριό του. Τοῦ κάκου ζήτησε νὰ βρῆ τὸ σπίτι του, τὴ γυναίκα του, τὰ παιδιά του!

Παντοῦ έβλεπεν ὅλως διόλου άγνωστα πρόσωπα και άν και ήταν και κείνη τὴ βραδυά έορτὴ τῶν Φαναρίων δέν έβλεπεν οὔτε τὴν κόρη του τὴ Χὸ - Σὴν - Κό, με τὸ κόκκινο και κίτρινο φαναράκι της, οὔτε τὸ γυιό του τὸ Χάν-Σούγγ με τὸ κόκκινο και στρογγυλὸ φανάρι του.

Στὸ τέλος ανακάλυψε μιὰ γρηά, που τοῦ εἶπε πῶς ήταν πολὺ μικρὸ κοριτσάκι κι άκουσε τὴ γιαγιά της νὰ λὲη πῶς ήταν κάποιος φτωχὸς στὴν αρχαίαν έποχή, που μαγεύτηκεν άπό τὰ πνεύματα τοῦ βουνοῦ, τὴν ἡμέρα τῆς έορτῆς

τῶν Φαναρίων. Αὐτὸς ὁ φτωχὸς, άφοῦ άφησε τὴ γυναίκα του και τὰ παιδιά του με λίγες χούφτες ρύζι, πῆγε στο βουνό για ξύλα, αλλά κάθισε, τοῦ λείει ἡ γρηά, νὰ ιδῆς τὴ πομπὴ που θὰ περάσει για νὰ καταλάβης καλύτερα· θὰ ιδῆς δυὸ πειδιά, που θὰ παριστάνουν τὰ παιδιά του, τὸν Χάν-Σούγγ και τὴν Χὸ - Σὴν - Κὸ που ανάμεσά τους περπατᾷ ἡ μητέρα τους. Τὸ κάνουν κάθε χρόνο για νὰ θυμίζουν σὲ ὅλους πῶς πρέπει νὰ βοηθοῦν τίς χῆρες και τὰ ὀρφανά.

Ο Βάγγ-Σίχ νόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται. Έκαμεν ὅμως ὅ,τι τοῦ εἶπεν ἡ γρηά και περίμενε. Δέν πέρασε πολλὴ ώρα και έφθασεν ἡ πομπή. Στὸ μέσο τῆς πομπῆς εἶδε, πράγματι, τρία πρόσωπα, που ήταν ἓνα μικρὸ άγόρι και ἓνα μικρὸ κορίτσι ντυμένα και τὰ δυὸ ὅπως τὰ δικά του παιδιά και στὴ μέση τους βρισκόταν μιὰ νέα που εἶχε στα χέρια της ἓνα άδειο πιάτο. 'Αλλ' ἡ γυναίκα αὐτὴ δέν έμοιαζε καθόλου με τὴ δικὴ του γυναίκα, παρὰ μόνο κατὰ τὸ φόρεμα και τὰ παιδιά επίσης δέν έμοιαζαν με τὰ παιδιά του τὸν Χάν - Σούγγ και τὴν Χὸ - Σὴν - Κό.

Ο Βάγγ-Σίχ, άφοῦ εἶδεν ὅλα αὐτά, έφυγεν άπό τὴν πόλη καταλυπημένος. Κοιμήθηκε στο βουνό, και έπειτα νωρὶς τὸ άλλο πρωὶ γύρισε στο σπήλαιο, ὅπου έπαιζαν οἱ δυὸ γέροι.

Σὴν αρχὴ οἱ γέροι τοῦ εἶπαν πῶς δέν ἡμπορουν νὰ τοῦ κάμουν τίποτε και τὸν συμβούλευσαν νὰ φύγη και νὰ τοῦς αφήσει ἡσυχους. 'Αλλ' ὁ Βάγγ - Σίχ δέν ἤθελε νὰ φύγη και τότε οἱ δυὸ γέροι ενόμισαν πῶς για νὰ τὸν ξεκουμπήσουν εὐκολώτερα τὸ καλύτερο ήταν νὰ τοῦ δώσουν μιὰ καλὴ συμβουλή.

—Πρέπει νὰ πᾶς, τοῦ εἶπεν ὁ ἓνας γέρος, νὰ βρῆς τὸν 'Ασπρο Λαγὸ τῆς Σελήνης και νὰ τοῦ ζητήσης ἓνα μπουκαλάκι με τὸ άθάνατο νερό. 'Αν πιῆς άπό αὐτὸ δέν θὰ πεθάνης ποτέ.

—Μὰ ἐγὼ δέν θέλω νὰ ζῆσω αἰώνια, ἀποκρίθηκεν ὁ Βάγγ-Σίχ, θέλω μόνο νὰ γυρίσω στίς ἡμέρες που ζοῦσαν ἡ γυναίκα μου και τὰ παιδιά μου.

—'Α! πολὺ καλά! τότε πρέπει νὰ κατατάσης τὸ άθάνατο

νερό με ὀλίγο νερό ἀπὸ κείνο ποὺ φτύνει ὁ Δράκος τ' οὐρανοῦ.

—“Ε! καὶ ποῦ νὰ τὸν βρῶ αὐτὸν τὸ Δράκο; ρώτησεν ὁ Βάγγ - Σίχ.

—“Εννοεῖται πὼς θὰ τὸν βρῆς στὸν οὐρανό. Ὁ δράκος ζῇ μέσα σ' ἓνα πύργο ἀπὸ σύννεφα κι ὅταν βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ, ξερνά φωτιές καὶ κάποτε νερό. “Αν ξεράση φωτιές θὰ σὲ κάψῃ, ἀλλ' ἂν ξεράση νερό, θὰ σοῦ εἶναι εὐκολο νὰ πάρῃς λίγο ἀπὸ αὐτὸ μέσα σὲ κανένα μικρὸ μπουκαλάκι.

—Χρειάζομαι ὅμως φτερά γιὰ νὰ πετάξω στὸν οὐρανὸ νὰ βρῶ τὸ Δράκο καὶ ἓνα μπουκαλάκι γιὰ νὰ πάρω τὸ νερό, ἀποκρίθηκεν ὁ Βάγγ - Σίχ.

Οἱ δυὸ γέροι τοῦ ἔδωκαν ἓνα μικρὸ μπουκαλάκι καὶ ἀμέσως ἓνας ἄσπρος γέρανός ἦρθε καὶ κάθισε μπρὸς στὸ σπήλαιο.

—Τὸ πουλὶ αὐτὸ θὰ σὲ πᾶν ὅπου θέλεις, εἶπαν οἱ γέροι. Πήγαινε τώρα καὶ ἄφησέ μας ἡσυχούς.

Ὁ Βάγγ - Σίχ κάθισε στὴ ράχη τοῦ πουλιοῦ, ποὺ πέταξε ψηλά, πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανό, στὰ σύννεφα, καὶ τὸν πύργο ὅπου ζῇ ὁ δράκος τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Δράκος αὐτὸς εἶχε κεφάλι καμήλας, κέρατα ἐλαφιοῦ, μάτια λαγοῦ, αὐτιά καὶ νύχια ἀετοῦ. Εἶχεν ἀκόμα γένεια μακρὰ μέσα στὰ ὁποῖα ἔλαμπεν ἓνα μαργαριτάρι.

Ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸν πύργο ὁ Βάγγ - Σίχ ἐννοίωσε κάποιο τρόπο καὶ ἂν δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, θὰ γύριζεν ὀπίσω.

Ἀπὸ μακρὰ ὁ Πύργος τοῦ Δράκου φαινόταν ἄσπρος, βαμβακερός, μαλακὸς στὰ ἄκρα, μὲ μιὰ τρύπα σκοτεινὴ, ὅταν ὅμως πλησίασεν ὁ Βάγγ - Σίχ παρατήρησε πὼς τὰ σύννεφα ἦταν σκληρὰ σὰν πέτρες καὶ σκεπασμένα μένα εἶδος ἄσπρης ξερῆς χλόης.

Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, κάθισε πάνω στὰ χορτάρια κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἐπρεπε πρῶτα, φυσικά, νὰ βγῇ ὁ Δράκος καὶ ἔπειτα νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ φτύσῃ νερό καὶ ὄχι φωτιά.

—Αὐτὸ πρέπει νὰ κάμω, φώναξε στὸ τέλος. Ἐσυρεν ἓνα σπέρτο καὶ ἄναψε αὐτὸ τὰ χορτάρια ποὺ ἦταν στεγνά. Ἀμέσως ἄναψε μιὰ μεγάλη φωτιά, ὀλόγυρα στὸ σπήλαιο καὶ ἔβγαζε τόσον καπνὸ ποὺ ὁ Δράκος ἀναγκάσθηκε νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε.

—“Ω! ὦ! φώναξεν ὁ δράκος, ἅμα εἶδεν τὴν φωτιά. Πρέπει νὰ προφθάσω γρήγορα νὰ τὴ σβύσω γιὰτί θὰ μοῦ κάψῃ τὸν πύργο.

Καὶ ἐφύσηξε μιὰ φορὰ καὶ τὸ νερό ἔτρεξε καὶ σχημάτισε τρία αὐλάκια ἀπὸ τὰ ρουθούνια του καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἀλλὰ δὲν ἔφθανεν ἐκεῖνο τὸ νερό γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά.

Τότε φύσηξε καὶ δευτέρη φορὰ καὶ τὸ νερό σχημάτισε τρία ποτάμια. Ὁ Βάγγ - Σίχ ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ γεμίσῃ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὴν πρώτη φορὰ ἀπομακρύνθηκεν ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα πάνω στὴ ράχη τοῦ γέρανου γιὰ νὰ μὴ πνιγῇ μέσα στὸ ἄφθονο νερό ποὺ θάχυνεν ὁ Δράκος.

Τὰ ποτάμια κύλησαν πάνω στοὺς βράχους ὡς ὅτου ἔσβυσε καὶ ἡ τελευταία φλόγα καὶ ἔπειτα ἔπεσαν στὴ θάλασσα.

Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα βρισκόταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπήλαιο τοῦ Δράκου. Ἄν δὲν ἦταν τόσο κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιο, θὰ ἔκανε πολλές ζημιές. Ὅσα χωριὰ ἦσαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Κίνας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρατήρησαν κάτω μακρὰ στὸν ὠκεανὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰαπωνίας τρία σύννεφα νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα.

«Νὰ μιὰ τρομερὴ φουρτούνα σ' ἀνοιχτὰ τῆς θάλασσας» εἶπαν μερικοὶ ἀναμεταξύ τους.

Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπαν δὲν ἦταν φουρτούνα, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ νερό ποὺ ἔχυσεν ὁ Δράκος γιὰ νὰ σβύσῃ τὴν φωτιά ποὺ ἄναψε στὸν πύργο τοῦ Βάγγ - Σίχ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βάγγ - Σίχ ταξίδευε πάνω στὴ ράχη τοῦ πουλιοῦ γιὰ τὴ Σελήνη.

Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, πῆγε κατ' εὐθείαν στὴν καλύβα τοῦ Λαγοῦ τῆς Σελήνης καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Ὁ Λαγὸς ἐκείνη τὴν ὥρα κατασκεύαζε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ ἀθάνατο νερό. Ἀμα ἄκουσε τοὺς χτύπους στὴν πόρτα

ἄφησε τὴ δουλειά του καὶ ἀφοῦ ἄνοιξε, προσκάλεσε τὸν Βάγγ - Σίχ μέσα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίση σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ Λαγὸς τῆς Σελήνης δὲν ἦταν ἄσχημος, ὅπως ὁ Δράκος τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ τρίχωμά του ἦταν κάτασπρο, μαλακὸ καὶ γυαλιστερό. Εἶχε μαῦρα μάτια γλυκὰ κι εὐχάριστα. Ἐξοῦσε χίλια χρόνια κι ἅμα ἔκλεινε τὰ πεντακόσα τὸ τρίχωμά του ἀπὸ μαῦρο γινόταν ἄσπρο κι αὐτὸς ὁ ἴδιος γινόταν γλυκύτερος καὶ ἀγαθώτερος ἀπὸ πρὶν.

Μόλις ἄκουσεν ἐκεῖνο πὺν ζητοῦσεν ὁ Βάγγ - Σίχ, ἄνοιξε τὰ δυὸ παράθυρα τῆς καλύβας του καὶ τοῦ εἶπε νὰ καθίση στὸ ἓνα παράθυρο, κι ἀφοῦ παρατηρήσει ἔξω καλὰ νὰ πάη καὶ στὸ ἄλλο παράθυρο καὶ νὰ κάνη τὸ ἴδιο. Σὲ λίγο πὺν ὁ Βάγγ - Σίχ παρατηροῦσε ἀπὸ τὸ ἓνα παράθυρο τοῦ λέει ὁ Λαγός:

—Πές μου τί βλέπεις;

—Βλέπω πολλὰ σπίτια, ἀνθρώπους καὶ δρόμους, εἶπεν ὁ Βάγγ - Σίχ, μὰ ἐκεῖ εἶναι ἡ πόλη πὺν ἤμουν χθές. Ἡ πόλη πὺν ἀντικατάστησε τὸ παλιό μου τὸ χωριό.

Ὁ Βάγγ - Σίχ, ἀποροῦσε τώρα ἀκόμα περισσότερο καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του ὅσον ἤμποροῦσε.

Πῶς λοιπόν! βρισκόταν ἐκεῖ, στὴ σελήνη, καὶ ὅμως ἤμποροῦσε νὰ ρίξη μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸ παράθυρό του μέσα στοὺς δρόμους τῆς κινέζικης αὐτῆς πόλης;

—Πῶς βρίσκονται ὅλα αὐτὰ ἐκεῖ; ψιθύρισε στὸ τέλος.

—ὦ! αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου μυστικό, ἀποκρίθηκεν ὁ σοφὸς Λαγός. Ἡμπορῶ νὰ κάνω πολλὰ πράγματα πὺν θὰ σὲ κάνουν νὰ χάσης τὸ νοῦ σου. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μάθω με ἂν ἐπιθυμῆς νὰ γυρίσης στὴν πόλιν αὐτή.

Ὁ Βάγγ - Σίχ ἔκαμεν ἓνα νεῦμα πὺν ἐσήμαινεν: ὄχι.

—Τότε κλείσε τὸ παράθυρον αὐτό, πὺν εἶναι τὸ παράθυρο τοῦ παρόντος καὶ πῆγαινε στὸ ἄλλο πὺν εἶναι τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Βάγγ - Σίχ ὑπάκουσε καὶ παρατήρησεν ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρο τὸ ἀγαπημένο του τὸ χωριό, εἶδε τὴ γυναῖκα του, τὸ γυιό του Χὰν - Σούγγ καὶ τὴν κόρη του Χὸ - Σὴν - Κὸ

πὺν πῆδαι κοντὰ στὴ μητέρα της, ἐνῶ αὐτὴ κρεμοῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους τὰ χρωματιστὰ φανάρια.

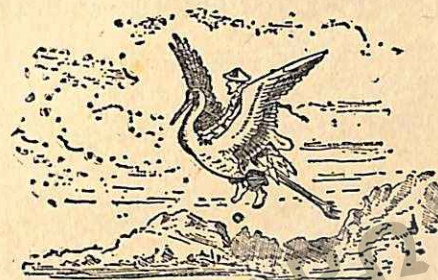
—Ὁ μπαμπᾶς θ' ἀργήσῃ καὶ δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ νάψῃ τὰ φανάρια μας, ἔλεγε ὁ Χὰν - Σούγγ. Ὁ Βάγγ - Σίχ ἐγύρισε τὸ πρόσωπό του κατὰ τὸν Ἀσπρο Λαγὸ καὶ τοῦ λέει:

—Ἀφησέ με νὰ πάω ἐκεῖ. Ἔχω ἓνα μπουκαλάκι μὲ νερὸ πὺν ξερνᾷ ὁ Δράκος τοῦ οὐρανοῦ καί...

—Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀσπρος Λαγός, δός μου τὸ νερὸ αὐτό.

—Ὅριστε!

Ὁ Λαγὸς ἄνοιξεν ἓνα μπουκαλάκι καὶ ἀνακάτωσε μὲ με-

Ὁ Δράκος ἐξακολουθεῖ νὰ ξερνᾷ νερὸ γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν Βάγγ - Σίχ, ἀλλ' αὐτὸς τώρα ταξιδεύει ἐπάνω στὸ πουλί του γιὰ τὴ Σελήνη.

γάλη προσοχὴ τὸ νερὸ τοῦ Δράκου μὲ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ ἀθάνατο Νερό, πὺν ἦταν καθαρὸ σὰν κρύσταλλο καὶ πὺν ἡ κάθε του σταλαματιά ἔλαμπε σὰν διαμάντι.

—Πιέτο τώρα αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀσπρος Λαγός στὸ Βάγγ - Σίχ. Τὸ φάρμακο αὐτὸ θὰ σοῦ δώσῃ τὴ δύναμη νὰ ξαναζήσης γιὰ τὸ παρελθὸν ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖς.

Ὁ Βάγγ - Σίχ ἄπλωσε τὸ χέρι του, ἐπῆρε τὸ μπουκαλάκι καὶ ρούφηξε τὸ φάρμακο ὡς τὴν τελευταία σταλαματιά.

Μόλις τὸ ἤπιε, τὸ παράθυρο ἄνοιξε πάρα πολὺ καὶ ὁ Βάγγ - Σίχ βρέθηκε σὲνα δρόμο πὺν πῆγαινε ἴσια στὸ χωριό του. Εὐχαρίστησε τότε μὲ συγκίνηση τὸν καλὸ Λαγὸ τῆς Σε-

λήνης καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη κατὰ τὸ ἀγαπημένο του τὸ χωριό. Ἐτρεξε κατ' εὐθείαν στὸ σπιτάκι του καὶ ἔφθασε ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ γυναίκα του ἐτοιμοζόταν νὰ νύφη μετὰ τὴ λαμπάδα τὰ κόκκινα καὶ κίτρινα φαναράκια ποὺ ἦταν κρεμασμένα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

—Γιατὶ ἄργησες τόσο, μπαμπάκα μου, τοῦ λέει ὁ Χὰν - Σούγγ, ἐνῶ ἡ μικρὴ Χὸ - Σὴν - Κὸ ἀποροῦσε, γιατί ὁ πατέρας των τὰ ἀγκάλιαζε, τὰ ἔσφιγγε καὶ τὰ φιλοῦσε τόσο πολὺ.

Ὁ Βάγγ - Σὶχ ὅμως δὲν τοὺς εἶπε τίποτε· μόνον ὅταν ἦρθεν ἡ νύχτα καὶ ὅταν ἡ ἐορτὴ τῶν Φαναρίων ἄρχισε, ἔλαβε μέρος κι αὐτὸς στὴ χαρὰ τῆς ἐορτῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ ἀφηγήθηκε στὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του τί ἔπαθε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

—Μαμά, ὑπάρχουν νεραΐδες τώρα; λέει ὁ μικρὸς Πέτρος τῆς μαμᾶς του ἓνα βράδυ.

—Ὁχι, παιδί μου.

—Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν πιά νεραΐδες, μαμά;

—Γιατὶ τώρα δὲν ὑπάρχουν φρόνιμα παιδιὰ, τοῦ ἀπάντησεν ἡ καλὴ του μητέρα γιὰ νὰπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση ποὺ τὴν ἔφερεν ἡ ἐρώτηση αὐτὴ τοῦ Πέτρου. Κάθε ἀταξία ἑνὸς παιδιοῦ σκοτώνει καὶ μιὰ νεραΐδα καὶ τὰ σημερινὰ παιδιὰ ἔκαμαν τόσες πολλὲς ἀταξίες, ποὺ ἐσκότωσαν ὅλες τὶς νεραΐδες!

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸν μικρὸ Πέτρο, γιατί ἦταν παιδί ξυπνὸ καὶ σκεπτικὸ. Γι' αὐτὸ κι ἐκεῖνο τὸ βράδυ γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ ἡμπορέσῃ νὰ κοιμηθῇ.

—Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀταξίες τῶν κακῶν παιδιῶν σκοτώνουν τὶς νεραΐδες, ἔλεγε μετὰ τὸ νοῦ του ὁ Πέτρος, δὲν ὑπάρχει ἄραγε πουθενὰ κανένα παιδί φρόνιμο, πολὺ φρόνιμο ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἀναστήσῃ καὶ μιὰ μόνο νεραΐδα, ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ὥραιες ποὺ ζοῦνε στὴν ἀκρογιαλιά, στὰ δάση καὶ στὰ σπήλαια;

Καὶ ὁ Πέτρος ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέφτεται μετὰ τὸ παιδικὸ του μυαλό:

—Μάλιστα, ἀλλὰ πρέπει νὰ βροῦμε ποῦ τὶς ἔχουνε θαμμένες τὶς δύστυχες αὐτὲς νεραΐδες. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ μνημα τους καὶ νὰ πᾶμε νὰ τὶς φωνάξουμε. Ἀλλὰ ποῦ; Μέσα στὸ δάσος; Σὲ καμιὰ ἀκρογιαλιά ἢ σὲ κανένα ψηλὸ βουνό; Πρέπει νὰ βρῶ ἓνα ἀπὸ τὰ μνήματα αὐτά, εἶπεν ἀποφασιστικὰ ὁ Πέτρος. Θὰ σελώσω τὸ Χιόνη καὶ θὰ φύγω ἀμέσως.

Ὁ Χιόνης ἦταν ἓνα ἄλογο μικρόσωμο, ἄσπρο καὶ πολὺ φρόνιμο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ τὸν μάθῃ μετὰ αὐτὸ ἵππασία ὁ ὑπηρέτης των ὁ Ἀνδρέας.

Ὁ Πέτρος, πού ἤξευρε τώρα λίγη ἵππασία χωρίς νὰ χάση καιρὸ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔβαλε τὴ σταχτιά του

Κάθε ἀταξία ἐνὸς παιδιοῦ σκοτώνει μιὰ νεράιδα.

μπλοῦζα, κι ἀφοῦ κρέμασε στὴ μέση τὸ περίφημο σπαθί του, τὸ τενεκεδένιο, μὲ τὴν ἀστραφτερή θήκη πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ γιογιὰ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του, κατέβηκε στὸ σταῦλο, πού βρισκόταν ὁ Χιόνης.

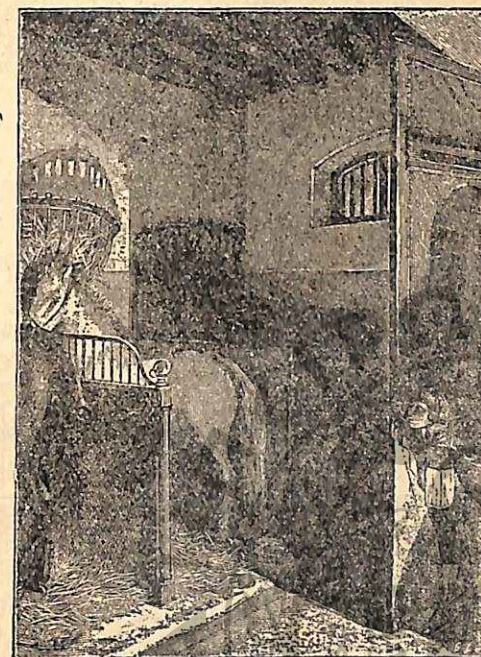
Μόλις ὁ Χιόνης τὸν ἔνοιωσε νὰ ἔρχεται, χρεμέτισε ἀπὸ εὐχαρίστηση, γιατί κι αὐτὸς ἤθελε νὰ κάμῃ ἓνα περίπατο στὸ δάσος, χωρίς τὸν γέρο—Ἀνδρέα, τὸν ὑπηρέτη πού τὸν βαστοῦσε πάντα ἀπὸ τὸ χαλινάρι. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πού εἶχεν ἓνα ὠραῖο καὶ λαμπερὸ φεγγάρι, ἓνας περίπατος θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο πρᾶμα.

Ὁ δρόμος πού πηγαίνει ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ καὶ πού εἶναι σκεπασμένος μὲ ἔλατα, φαινόταν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὰν μιὰ ἀσημένια ταινία.

Θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ δρόμος πού ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὁ Πέτρος γιὰ νὰ βρῇ τὸ μνημεῖο πού εἶχαν τὶς νεράιδες.

Ὁ Χιόνης ἦταν καὶ αὐτὸς τῆς ἴδιας ιδέας. Γιατὶ μόλις ἔνοιωσε πῶς ὁ μικρὸς του κύριος ἀνέβηκε στὴ ράχη του ἄρχισε νὰ τρέχῃ—ὄχι πολὺ γρήγορα καὶ σὲ λίγο ἔφθασε στὸ πυκνὸ δάσος.

Ἄς ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ μικρὸς Πέτρος εἶδε γύρω του

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ ἔφθασε κοντὰ στὸ ἀσπρο ἄλογο.

τὶς σκιὲς τῶν δέντρων καὶ ὅταν ἡ σιωπηλὴ νύχτα φύσηξε στὸ πρόσωπό του τὴν ψυχρὴ πνοή της, μετανόησε γιὰ μιὰ

στιγμή. Δέν ήταν από φόβο, γιατί αν πίστευαν ο Πέτρος στους γίγαντες και στις νεράιδες, είχε μέσα του όμως και θάρρος από εκείνο που είχαν οι παλαιοί ιππότες, όταν επήγαιναν να ελευθερώσουν αλυσσοδεμένες, σκλάβες πριγκήπισσες. Πώς θέλατε έπειτα να φοβηθῇ, αφού είχε στη μέση του και ένα σπαθί τενεκεδένιο, που έκανε τόσο κρότο στα πλευρά του Χιόνη όταν έτρεχε; Τί τὰ θέλετε όμως, ένα δάσος τη νύχτα είναι πάντα ό λίγο σκυθρωπό, δέν είναι εύχριστο και όταν ένας μάλιστα είναι όχτώ χρόνων, γιατί αυτή ήταν η ηλικία του Πέτρου, σε μιὰ στιγμή θά ήμπορούσε να προτιμήση τὸ άσπρο κρεββατάκι από ένα θεσκότεινο δάσος.

Άλλά τὸ μετάνοιωμα του Πέτρου δέ βάσταξε πολύ. 'Ο Χιόνης εξακολουθοῦσε να τρέχη, και τὸ τενεκεδένιο του σπαθί να κτυπᾷ στη σέλλα και έκανε ένα θόρυβο που έδινε θάρρος στὸν παλληκαρᾷ μας: «ἄς προχωρήσωμε, εμπρός!» έλεγε.

Δέν υπάρχει εύκολώτερο πράμα από τὸ να τρέχη κανείς σε ἴσιο δρόμο, όταν είναι μάλιστα και μόνος. Άλλά όταν ο Πέτρος έφθασε σε λίγο σενα σταυροδρόμι, όπου ο δρόμος χωριζόταν, τὰ έχασε: δέν ήξευρε ποιὸ δρόμο να πάρη. Μήπως υπήρχε καμιά επιγραφή καρφωμένη επάνω σε καμιά σανίδα, που να λέη: «'Από εδώ πηγαίνουν στὸ μνημα τῆς νεράιδας»;

‘Ο Πέτρος σκέφθηκε λίγο και έκανε ὅ,τι θά έκανε κάθε φρόνιμος άνθρωπος. Σταμάτησε τὸ αλογό του και παρατήρησε γύρω, για να ιδῇ ποῦ βρίσκεται. Άκριβῶς τῇ στιγμή εκείνη ακούσθηκε τὸ κελάϊδημα ενός αηδονιοῦ, που ήταν κρυμμένο μέσα στα κλαδιά κάποιου δέντρου εκεί κοντά.

—Νά, ένα σημάδι, σκέφθηκεν ο Πέτρος. 'Ας πᾶμε κατὰ τὸ μέρος του αηδονιοῦ.

Και έστρεψε τὸ Χιόνη άριστερά.

Τὸ αηδόνι όμως δέν ήταν καθισμένο σε δέντρο, γιατί τὸ κελάϊδημά του απομακρυνόταν, ενόσω τὸ παιδί προχωροῦσε στὸ μονοπάτι.

—Τὸ αηδόνι πηγαίνει μπρός, εἶπεν ο μικρὸς Πέτρος, θά είναι χωρίς άλλο μαγεμένο πουλί. Τὰ πράματα πᾶνε καλά!

Πραγματικά τὸ κελάϊδημα του αηδονιοῦ ήταν τόσο γλυκὸ και τόσο έλκυστικό, που ο Χιόνης θά είχε συγκινηθῇ από αυτό, γιατί κουνούσε τῇ χαίτη του τὴν άσπρη και χρεμέτιζε σιγανά, σαν να ήθελε να πῇ: «ώραίᾳ, μπράβο, κελάϊδησε πάλι.»

Άλλά εξαφνα τὸ κελάϊδημα έπαυσε.

—Τί συμβαίνει; μурμουρήσεν ο Πέτρος και σηκώθηκε άπάνω στις σκάλες τῆς σέλλας του Χιόνη.

‘Ο Χιόνης τρομαγμένος χρεμέτισε.

«Κάτι συμβαίνει», σκέφθηκε ο παλληκαρᾷς μας.

Σε λιγάκι ή μικρή του καρδιά άρχισε να χτυπᾷ με βία και τὸ μικρὸ του κρεββατάκι του ήρθε στὸ νοῦ. Άλλά πῆρε τὸ θάρρος άμέσως τολμηροῦ ανθρώπου και εἶπε:

—'Εμπρός να ιδοῦμε τί είναι, εἶπε του Χιόνη και τὸν έέντησε. Εἶχεν ακούσει τὸ δάσκαλό του, ὅτι όταν τῇ νύχτα ακούσῃ τίποτα ή του φανῇ ὅτι εἶδε κάτι, τὸ καλύτερο που εἶχε να κάμῃ ήταν να πάρη θάρρος και να προχωρήσῃ να ιδῇ από κοντά τί ήταν.

Άλλά και ο Χιόνης για πρώτη φορά στη ζωῇ του άρνήθηκε να κάνῃ βῆμσ. ‘Ο Πέτρος τὸν κεντοῦσε με τὰ σπηροῦνια, τραβοῦσε τὰ ἡνία, του χτυποῦσε τῇ ράχη με τῇ θήκη του σπαθιοῦ του, αλλά τίποτε: ο Χιόνης ακίνητος έμεινε σαν να έκαμάρωνε.

Τότε τὸ παιδί μурμουρίσε: «Πρέπει να κατέβω». Και άμέσως επήδησε κάτω, έδесе τὸ Χιόνη στὸν κορμόν ενός δέντρου, τράβηξε τὸ τενεκεδένιο του σπαθί και προχώρησε με θάρρος στὸ μονοπάτι, που άρχισε να χάνεται μέσα στα πυκνά έλατα. Δέν είχε κάνει πολλά βήματα, που βλέπει μέσα στα φύλλα ένα χονδρὸ φεῖδι με κίτρινα και πράσινα στίγματα, που είχε καρφώσει τὰ λαμπερά μάτια του πάνω στὸ φτωχὸ αηδόνι και τὸν εἶχεν υπνωτίσει σε τέτοιο βαθμό, που σε λίγο τὸ αηδόνι θά έπεφτε στὸ στόμα του φειδιοῦ.

‘Ο Πέτρος είχε μεγάλη έχθρα με τὰ φείδια, γιατί εξ αίτίας

‘Η έορτή τῶν Φαναρίων

τοῦ φειδιοῦ δυστύχησεν ἡ πρώτη μας μητέρα ἡ Εὐα. Ἡ ἔχθρα του λοιπὸν καὶ ἡ σκέψη νὰ σώσῃ τὸ ἀηδόνι τοῦ ἔδωκε νέο θάρρος, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔπεσε πάνω στὸ φεῖδι καὶ μένα μόνο χτύπημα τοῦ τενεκεδένιου του σπαθιοῦ τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι στὸν ἀέρα.

Μόλις λευτερώθηκε τὸ ἀηδόνι ἀπὸ τὸ φεῖδι ἄρχισε νὰ κε-

Μὲ ἓνα κτύπημα τοῦ τενεκεδένιου σπαθιοῦ του ὁ Πέτρος ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ.

λαϊδῇ τόσο γλυκά, πού θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τραγουδεῖ εὐχαριστήριον ὕμνο καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ πετᾷ πάλι. Ἀλλὰ σταματοῦσε κάθε τόσο στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ σὰν ν᾿ἔλεγε στὸ σωτήρα του τὸν Πέτρο: «ἀκολούθησέ με».

Ὁ Πέτρος πού καταλαβαίνει καλύτερα τὴ γλῶσσα τῶν

ζώων ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῆς γαλλίδας δασκάλισσάς του, κατὰλαβε τί τοῦ ἔλεγε τὸ πουλὶ καὶ τὸ ἀκολούθησε.

Ὅμως ὁ δρόμος δὲν ἦταν καθόλου εὐκολός. Σὲ κάθε βῆμα συναντοῦσε χαμόκλαδα καὶ βάρους, πού τοῦ τρυποῦσαν τὰ πόδια καὶ χαλίκια πού τοῦκοβαν τὰ παπούτσια σὰν ξυράφια.

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἐξακολουθοῦσε νὰ περιπατῇ, νὰ περιπατῇ πάντα, χωρὶς νὰ κοιτάζῃ πίσω, χωρὶς νὰ διστάζῃ χωρὶς νὰ μετανοιῶσῃ γιὰ κείνο πού κάνει.

Τὸ φεγγάρι στὸ βάθος τοῦ δάσους εἶχε χαθῇ ἀπὸ πολὺ πρὶν, ἀλλὰ μερικές πυγολαμπίδες, ἐδῶ κι ἐκεῖ στὶς ρίζες τῶν δέντρων, φώτιζαν τὸ δρόμο. Ζεύρετε βέβαια τί εἶναι πυγολαμπίδες. Εἶναι ἔντομα φωτεινὰ πού σὲ μερικὰ χωριὰ τὰ λένε σπιθούρια.

Λοιπὸν ὅσο προχωροῦσε τόσο καὶ περισσότερες συναντοῦσε πυγολαμπίδες καὶ ἄκουε πάντα τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδοῦ, πού τοῦ ἔλεγε: «Ἀκολούθα με».

Ἐξαφνα τὰ δέντρα ἐτελείωσαν καὶ ἐφάνηκε διὰ μιᾶς ἐμπρὸς μιὰ γιρλάνδα ἀπὸ πυγολαμπίδες καὶ ἓνα μνημεῖο ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, καὶ γύρω ἐννιά κολῶνες ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο.

Οἱ πυγολαμπίδες πού πετοῦσαν γύρω ἀπὸ τοὺς στύλους ἔκαναν φῶς καὶ ὁ Πέτρος εἶδε μὲ ἐκπληξὴ πὼς κάθε στύλος εἶχε καὶ μιὰ τρυπὰ σὰν νὰ εἶχε ξεκολλήσῃ ἀπὸ κεῖ μέσα κάτι.

Τὸ ἀηδόνι ἐν τῷ μεταξύ εἶχε καθῆσθαι στὸ μνημεῖο καὶ μὲ τὰ λαμπερά του μάτια κοίταζε τὸ παιδί σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: «Πλησίασέ με».

Ὁ μικρὸς Πέτρος πλησίασε κι ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ μνημειοῦ διάβασε τὴν ἐπιγραφή:

«Ἐδῶ κοιμᾶται ἡ νεράϊδα τῶν πυγολαμπίδων, πού ἡ μάγισσα τοῦ Ἀδελφίστου ἔκλεψε. Ἐὰν σὺ παλληκάρι ξεύρης νὰ φροντίσῃς ἐκεῖνο πού τῆς ἔμεινε, ἀφοῦ κοπιᾷ σὲ 9 φορές θὰ ἰδῇς τὴ νεράϊδα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μνημεῖο».

Διάβασεν ὁ Πέτρος τὴν ἐπιγραφή, τὴν ξαναδιάβασε, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατάλαβε. Γι' αὐτὸ τοῦ κατέβηκεν ἡ ἰδέα νὰ ρωτήσῃ τὸ ἀηδόνι, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κοιτάζῃ σιωπηλά.

—Πές μου, μικρὲ τραγουδιστὴ τοῦ δάσους, εἶπεν ὁ Πέτρος στὸ ἀηδόνι, τί ἀπομένει ἀπὸ ἓνα πρόσωπο ποὺ κοιμᾶται στὸ μνήμα;

Τὸ μικρὸ πουλί, ποὺ δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τραγουδῇ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ σὲ γλῶσσα λαλούμενη καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ μὴν ἀπαντήσῃ.

Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ρωτᾷ:

—Μένουν ἴσως τὰ κόκκαλα;

—Τσίπ, τσίπ, ἔκανε ξερὰ τὸ ἀηδόνι, ἀφοῦ κούνησε τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἔλεγε «ὄχι».

—Μένει ἴσως ἡ στάχτη τοῦ σώματος;

—Τσίπ, ἐπανέλαβε τὸ ἀηδόνι.

Καὶ πραγματικῶς μὲ τὸν καιρὸ, τὰ κόκκαλα καὶ ἡ στάχτη χάνονται καὶ διαλύονται.

Ὁ Πέτρος ἐνθυμήθηκε τότε πῶς εἶχε διαβάσει σὲνα βιβλίον ὅτι κάποιος ἄνθρωπος εἶχε πῆ τὴ στιγμή ποὺ πέθαινε στὰ παιδιὰ του:

—Δὲν σᾶς ἀφήνω τίποτε, ἀλλὰ σᾶς ἀφήνω ἓνα ὄνομα καθαρό.

Καὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ γιὰ τελευταία φορὰ ρώτησε:

—Πές μου, μικρὸ πουλί, μήπως εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ μένει;

—Τσιρίπ, τσιρίπ, τσίπ - τσίπ, λέει μὲ χάρη τὸ ἀηδόνι κι ἔχτυποῦσε τὰ φτερά του.

Ὁ Πέτρος ἦταν μισοϊκανοποιημένος. Ἀλλὰ τί ἐσήμαιναν οἱ λέξεις: «Ἄν γνωρίζῃς ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔμεινε νὰ κοπιᾷς ἐννιά φορές»;

«Ἐννιά, ἐννιά...» ἔλεγε μὲ τὸ μυαλό του ὁ Πέτρος. «Τί θέλει τὸ ἐννιά»; καὶ ἐνῶ σκεφτόταν αὐτὸ παρατηροῦσε τὸ μνήμα. Ἐξαφνὰ ἀναπήδησε, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι. «Μιά, δύο, τρεῖς, λέει, καὶ ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὶς κολῶνες ὅπου ἦταν γύρω στὸ μνήμα, πέντε... ἐννιά». Ἦταν ἐννιά. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς

κολῶνες αὐτὲς εἶχε καὶ μιὰ τρυῖπα, ὅπως εἶπαμε. «Μήπως μέσα στὶς τρυῖπες αὐτὲς εἶχαν βάλει τὰ ἐννιά πράγματα, ποὺ

Ἐξαφνὰ εἶδε ἓνα μνήμα καὶ γύρω ἐννέα στύλους,

ἔκαναν τὸ ὄνομα τῆς νεράϊδας καὶ ποὺ γιὰ νὰ τὰ εὔρη κανεῖς ἔπρεπε νὰ κοπιᾷς ἐννιά φορές»; Εἶπε σιγανὰ ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἐτοιμὸς νὰ ρωτήσῃ τὸ ἀηδόνι, ἀλλὰ μόλις γύρισε κατὰ τὸ μνήμα, τὸ πουλί εἶχε γίνεῖ ἀφαντο.

Ἡ τύχη ἔφερε τὸ μικρὸ Πέτρο κοντὰ στὸ μνημα μιᾶς νε-
ράϊδας, δηλαδή ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε κι αὐτός. Ἀλλὰ
πῶς θ' ἀνοίξη τώρα τὸ μνημα αὐτὸ γιὰ νὰ βγῇ ἔξω ἡ Νε-
ράϊδα ἐκείνη, ποὺ κοιμόταν ἐκεῖ μέσα αἰχμάλωτη;

Λυπημένος πολὺ ὁ φίλος μας ὁ μικρὸς Πέτρος, χαμήλωσε
τὸ κεφάλι καὶ ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ βρῇ τὸν
Χιόνη ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶχε δεμένο στὸ δέντρο, γιὰ νὰ φύγῃ.

Νὰ γυρίσῃ πίσω! Ἕνας λόγος ἦταν αὐτό, μὰ τὸ πρᾶγμα
δὲν ἦταν καθόλου εὐκολο. Ὁ Πέτρος κατὰλαβε τὴν ἀνοη-
σία ποὺ εἶχε κάμει, γιατί δὲν ἔκανε κανένα σημάδι στὸ
δρόμο, ὅπως ἔκαναν ἄλλοτε ὅλοι οἱ παλιοὶ ὁδοιπόροι, ποὺ
ἔτυχε νὰ περιπλανηθοῦν μέσα στὰ πυκνὰ δάση. Πρὶν λοι-
πὸν τραβήξῃ ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπὸ ἐκεῖ στάθηκε, κοίταξε γύρω του,
γιὰ νὰ ἰδῇ ποὺ βρισκόταν καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ μέρος ἀπὸ τὰ
δέντρα.

Τέλος φώναξε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸ Χιόνη, μὲ τὴν ἐλπίδα
νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τοῦ στείλῃ κανένα χλιμίντρισμα γιὰ
ἀπάντησιν... τίποτε ὅμως τίποτε... Καταστενοχωρημένος
ὁ Πέτρος πῆρε στὴν τύχη ἓνα μονοπάτι καὶ ἄρχισε νὰ προ-
χωρῇ σιγὰ σιγὰ μέσα στὰ δέντρα καὶ κοίταζε γύρω του ἀπὸ
τὸ φόβο μὴ συναντήσῃ τίποτε ἄγρια θηρία. Ἀφοῦ περι-
πάτησε πολὺ, ἤρθε στὸ αὐτί του ἓνας θόρυβος μέσα σὲ κάτι
χαμόκλαδα. Νόμισε ὅτι ἦταν καὶ πάλι φεῖδι καὶ διὰ μιᾶς
ἔβγαλε τὸ τενεκεδένιο σπαθί του.

Εὐτυχῶς δὲν ἦταν φεῖδι. Ἦταν ἓνα μικρὸ ποντίκι ἄσπρο,
ποὺ περπατοῦσεν ἐλαφρά, μὲ τὴ μύτη του στὸν ἄέρα. Δὲν
πρόφθασεν ὁ Πέτρος νὰ κἀνῃ βῆμα καὶ εἶδεν ἓνα ἄλλο ποντίκι,
ὕστερα ἓνα ἄλλο ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἄλλα δέκα δώδεκα ἄσπρα
ποντίκια, ποὺ πήγαιναν ὅλα στὸ ἴδιο μέρος.

—Μπά, εἶπεν ὁ Πέτρος, ποῦ πηγαίνουν;

Καὶ ἡ περιέργεια τὸν ἔκαμε νὰ τὰ ἀκολουθήσῃ.

Μόλις προχώρησαν ἑκατὸ μέτρα, μπρὸς τὰ ἄσπρα ποντίκια
καὶ πίσω τους ὁ Πέτρος, βλέπει ἓνα πλῆθος ἀπὸ ποντίκια
γύρω ἀπὸ ἓνα τέλμα μὲ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο ἓνα ποντίκι
μεγαλύτερο κινδύνευε νὰ πνιγῇ.

Πολλὰ ποντίκια μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους προσπαθοῦσαν
νὰμποῦν μέσα στὸ νερό. Εἶχαν λοιπὸν περικυκλώσει τὸ
τέλμα χιλιάδες ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἔσπρωχναν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο
καὶ φώναζαν δυνατά. Ὁ Πέτρος ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά, ξέ-
χασε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πῶς τὰ ποντίκια στὸ σπίτι, λίγες
μέρες πρὶν φύγῃ, τοῦ εἶχαν τρυπήσει τὴν τσάντα καὶ τοῦ
εἶχαν χαλάσει ὅλα τὰ βιβλία στὴ ράχη.

Τὸ εἶχε ξεχάσει, λέω, καὶ δὲ σκέφθηκεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ
παρὰ πῶς νὰ σώσῃ τὸν ἄσπρο ποντικὸ ποὺ πνιγόταν.

Ἐβγαλε λοιπὸν τὰ παπούτσια καὶ τίς κάλτσες του, πέρασε
πάνω ἀπὸ τὰ ποντίκια χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ κανένα καὶ μπῆκε
μέσα στὸ νερό, τράβηξεν ἀπὸ τὴν οὐρὰ τὸ ποντίκι καὶ τὸ
ἔβαλε σιγὰ σιγὰ στὴν πρασινάδα.

Βέβαια, ὁ μικρὸς Πέτρος δὲν περίμενε οὔτε χειροκροτήματα
οὔτε ζητωκραυγές. Φαντασθῆτε ὅμως πόσον ξαφνιασθήκεν
ὅταν εἶδε τὰ ποντίκια νὰ τοῦ φέρνουν κοντὰ του τὰ παπού-
τσια καὶ τῆς κάλτσες ποὺ εἶχε βγάλει καὶ νὰ τρέχουν γύρω
του καὶ νὰ πηδοῦν μὲ χαρὰ σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν «εὐχαριστοῦ-
με πολὺ».

Στὸ τέλος τὰ ποντίκια ἔβαλαν στὴ μέση τους τὸν ποντικὸ
ποὺ θὰ πνιγόταν καὶ ἔφυγαν.

—Ἀς τὰ ἀκολουθήσω, εἶπεν ὁ Πέτρος, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη.
Τὰ ἀκολούθησε καὶ σὲ λίγη ὥρα μιὰ ἄλλη ἐκπληξὴ τὸν περί-
μενεν.

Ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπήλαιο, μπρὸς στὸ ὁποῖο εἶχαν σταθῇ
τὰ ποντίκια μὲ σεβασμό, βγήκε μιὰ κοντὴ γρηὰ στεγνὴ
καὶ πολὺ ἀδύνατη. Ἡ γρηὰ σήκωσε τὴν ἄσχημη καὶ ζα-
ρωμένη μύτη της καὶ φώναξε:

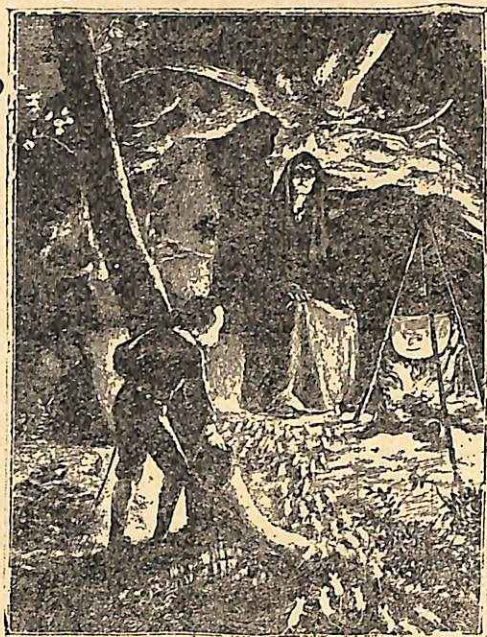
—Ἀ! νάτους! Τέλος πάντων κατεργάρηδες, ἀπὸ ποῦ ἐρ-
χόσαστε; Τί ἄλλο κακὸ ἐκάνατε πάλι;

Ὁ ποντικὸς ὁ βρεγμένος ἐβγήκεν ἀπὸ τὴ μέση, πλησίασε
τὴ γρηὰ καὶ μὲ δυὸ πηδήματα, ἀνέβηκε πάνω στὸν ὦμο της.
Τσί, τσί, τσί, λέει στῆς γρηᾶς τὸ αὐτί!

—Πῶς; πῶς; εἶπεν ἡ γρηὰ: θὰ πνιγόσουν καὶ σὲ ἔσωσε!
Ποῖος σὲ ἔσωσε;

Ὁ ἄσπρος ποντικός τῆς ἔδειξεν ἀμέσως μετὰ τὴν οὐρά του τὸν Πέτρο, ποὺ ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, στάθηκε δειλά δειλά, πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο μετὰ τὴ σκούφια του στὸ χέρι.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ; Τί θέλεις ἐδῶ; φώναξεν ἡ γρηά, ἀφοῦ τὴν ἐκύταξε καλὰ μετὰ τὰ ἀλλοίθωρά της μάτια.

Οἱ ποντικοὶ ἐστάθησαν μετὰ σεβασμὸ ἐμπρὸς σὲ μιὰ γρηά.

— Νὰ μετὰ συγχωρεῖτε, κυρία, ψιθύρισεν ὁ Πέτρος. Ἀλλὰ αὐτοὶ μετὰ ὠδήγησαν ἐδῶ... Δὲν ξεύρω... εἶχα ἰδῆ τὸν ποντικὸν ποὺ εἶχε πέσει στὸ νερό... τὸν ἔσωσα.

— Ἄ! σὺ τὸν ἔσωσες; ἀποκρίθηκεν ἀμέσως ἡ γρηά. Εἶσαι ἓνα παιδί καλόν. Ἐσωσες τὴ ζωὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς μου. Γιατὶ πρέπει νὰ ξεύρης ὅτι αὐτοὶ εἶναι μία φυλὴ ποὺ ἐγὼ εἶμαι βασίλισσα καὶ μοῦ φέρνουν φροῦτα ἀπὸ τὸ δάσος

καὶ ἐγὼ τοὺς ἀλείφω μετὰ ἓνα φάρμακο ποὺ τοὺς φυλάει ἀπὸ τὰ δαγκάματα τῶν φειδιῶν.

— Τότε θὰ εἰσθε πολὺ σοφὴ γυναῖκα.

— Ναί, παιδί μου.

— Θὰ εἶσαι γιατρὸς σὰν τὸν μπαμπᾶ μου!

— Ὁχι, καλὸ μου παιδί. Στὸν καιρὸ μου δὲν ὑπῆρχαν πανεπιστήμια. Ἐγὼ εἶμαι χιλιάδων χρόνων.

Ὁ Πέτρος τότε πῆρε θάρρος καὶ ρώτησε γιὰ τὴν νεράϊδα.

— Ἡ νεράϊδα, τοῦ εἶπεν ἡ γρηά, κοιμᾶται ἐκεῖ τετρακόσια ἐξήντα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ μνημεῖον τὴν ἔχει κλείσει ἡ μάγισσα τοῦ μαύρου Ἄδῃ. Καὶ στίς ἐννιά κολῶνες ποὺ ἔχει γύρω, εἶχε βάλει ἡ μάγισσα τὰ ἐννιά γράμματα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸ ὄνομά της. Κάθε γράμμα ἦταν καὶ ἓνα πολύτιμο διαμάντι καὶ ἦταν χωμένο μέσα στὴ σκαλιστὴ τρυπὰ τῆς κάθε κολῶνας. Ὅποιος ἐνώσῃ τὰ γράμματα καὶ βρῇ τὸ ὄνομα τῆς νεράϊδας, θὰ τὴν ξυπνήσῃ.

— Καὶ τὰ γράμματα αὐτὰ ποῦ εἶναι; ρώτησεν ὁ μικρὸς Πέτρος.

— Τὰ γράμματα, ἢ γιὰ νὰ μιλήσωμε καλύτερα, τὰ πολύτιμα διαμάντια, μόλις ἡ Νεράϊδα κλείστηκε στὸ μνημεῖον τὰ ἔκλεψαν κλέφτες καὶ τὰ πῆγαν στὸ Σουλτάνο τους, ποὺ τὰ ἔβαλε μαζί μετὰ τοὺς ἄλλους θησαυροὺς του. Ὁ σημερινὸς Σουλτάνος τὰ χεὶ χαρίσει στίς ἐννιά εὐνοούμενες τοῦ χαρεμιοῦ του, ποὺ τὰ φοροῦν στὸ κεφάλι τους μὲνα χρυσὸ στεφάνι, ποὺ δὲν τὰ βγάζουν ἀπὸ τὰ κεφάλια τους οὔτε τὴ νύχτα...

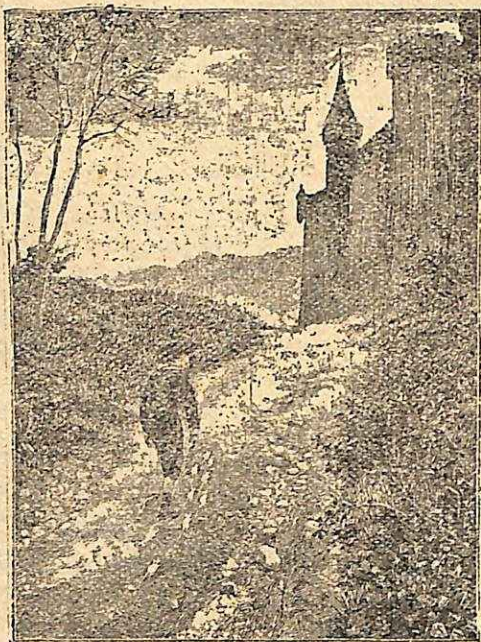
— Καὶ τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου αὐτοῦ εἶναι πολὺ μακρυνά;

— Εἶναι ὡς μιᾶς ἡμέρας δρόμο ἀπὸ δῶ. Ἐὰν φύγῃς μετὰ τὰ ξημερώματα θὰ φθάσῃς ἐκεῖ τὸ βράδυ. Ἀλλὰ πῶς θὰ κάνῃς γιὰ νὰ μπῇς μέσα στὸ παλάτι; Πῶς θὰ ἡμπορέσῃς νὰ πάρῃς τὰ ἐννιά πετράδια ποὺ εἰναικολλημένα στὰ χρυσὰ στεφάνια, ὅπως σοῦ εἶπα, ποὺ φοροῦν νύχτα καὶ μέρα οἱ γυναῖκες τοῦ Σουλτάνου;

Ὁ μικρὸς Πέτρος πολὺ συλλογισμένος, ἔβαλε τὸ δάχτυλο

στο στόμα του. Ἀλλά ἡ γρηά, ἀφοῦ σκέφθηκε καλύτερα τοῦ λέει:

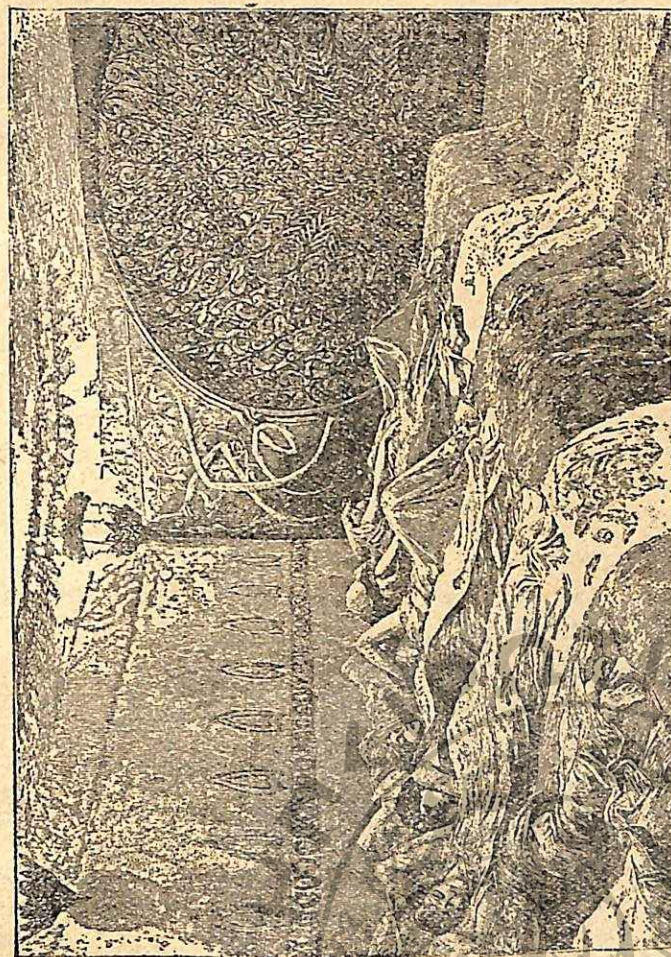
—Ἀκουσέ με καλά. Εἶσαι γενναῖο παιδί. Ἐσωσες τὴ ζωὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς καὶ γιὰ τὸ θὰ σὲ βοηθήσω. Ἐὰ σοῦ δώσω συνοδεία ἑννιά ποντίκια, ποὺ θὰ σὲ ὁδηγήσουν στὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου. Τὰ ποντίκια αὐτὰ ἔμπορουν νὰ

Ὁ Πέτρος μὲ τὰ ἑννέα ποντίκια ἔφθασαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου.

μποῦν μέσα στὸ παλάτι καὶ στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμοῦνται οἱ ἑννιά αὐτὲς γυναῖκες. Ἀρκεῖ νὰ ρίξης στὸ παράθυρό τους, ποὺ εἶναι τὸ τρίτο στὸ πίσω μέρος, τὸ πρᾶμα ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Νά, πάρε το, τοῦ λέει, καὶ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Πέτρου ἓνα περίεργο φρούτο κόκκινο.

—Μιὰ ποὺ θὰ μποῦν στὸ δωμάτιο αὐτὸ τὰ ποντίκια καὶ ἰδοὺν τὰ ἑννιά πετράδια, ποὺ εἶναι στὰ κεφάλια τῶν γυναι-

Μόλις τὰ ποντίκια ἐμβήκαν εἰς τὸ δωμάτιον, εἶδαν τὰ ἑννέα πετράδια εἰς τὰ μέτωπα τῶν εὐνοουμένων τοῦ Σουλτάνου.

κῶν, θὰ τὰ πάρουν σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ χρυσὸ στεφάνι πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι κολλημένα. Τότε σὺ ἀπὸ κάτω θὰ κάνης τρεῖς φορές τσί, τσί, τσί, μὲ τὴ σφυρίχτρα αὐτὴ—καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ σφυρίχτρα—καὶ τὰ ποντίκια θὰ κατεβοῦν μὲ τὰ πετράδια.

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν καλὴν ἰδέαν τῆς καλῆς γρηᾶς ὁ

Πέτρος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάνη ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς γρηᾶς καὶ νὰ χαϊδέψῃ τὰ ἐννιά ποντίκια.

Ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχε λογαριάσει ἡ γρηὰ βασίλισσα. Ὁ Πέτρος βρῆκε τὸ παλάτι, εἶδε τὸ τρίτο παράθυρο στὸ πίσω μέρος, ἔρριξε τὸ φροῦτο κι ἐπερίμενε νὰ μποῦν οἱ ποντικοὶ στὸ δωμάτιο τοῦ χαρεμιοῦ, ὅπου ἐκοιμόνταν οἱ γυναῖκες τοῦ Σουλτάνου.

Σὲ λίγη ὥρα, ὅταν πλέον κατάλαβε ὅτι εἶχαν πάρει τὰ στεφάνια, ἔβαλε τὴ σφυρίχτρα στὸ στόμα του καὶ ἔκανε τσί, τσί, τσί. Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ σφυρίξῃ ἐλαφρὰ καὶ μὲ προσοχὴ ἐσφύριξε πολὺ δυνατὰ καὶ ἐνῶ οἱ ποντικοὶ κατέβαιναν, ἕνας φρουρὸς ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, ἄκουσε τὸ σφύριγμα, εἶδε τὸ παιδὶ καὶ ἔτρεξε κατ' ἐπάνω του.

—Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε μὲ φοβερὴ φωνή.

—Εἶμαι ἕνας ὁδοιπóρος, ποὺ ἔχασα τὸ δρόμο μου, ψιθύρισεν ὁ Πέτρος.

—Ἀ! ἔτσι; θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τώρα τὸν δρόμο, τοῦ λέει ὁ φρουρὸς κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ σχοινὶ καὶ ἔδεσε τὸν παλληκαρᾶ μας καὶ τὸν ἄφησεν ὁλομόναχο κατὰ γῆς, μέσα στὴ νύχτα.

—Θὰ μὲ τουφεκίσουν τὸ πρωί, σκέφθηκεν ὁ Πέτρος καὶ δυὸ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀντίο, μπαμπᾶ, ἀντίο μαμᾶ. Κακομοίρη Χιόνη, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πιά!

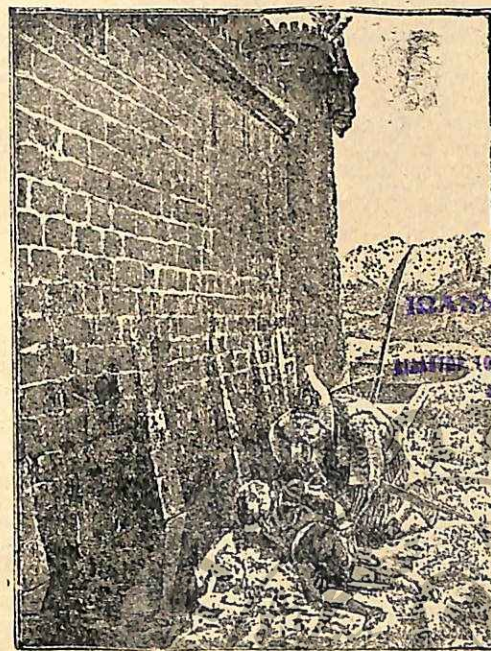
Ἀκόμα ὅμως δὲν εἶχεν ἀποτελειώσει τὸ λόγο του καὶ ἄκουσε ἕνα πατατά, πα τα τά, ποὺ πλησίαζε γρήγορα καὶ λίγα λεπτὰ ὑστερώτερα εἶδε τὸ μικρὸ ἄσπρο ἄλογό του, ποὺ καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς εἶχεν ξεκόψει τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ εἶχε βρῆ τὸν κύριό του. Ἦταν τώρα ἐκεῖ κοντά του, χτυποῦσε τὸ χῶμα μὲ τὰ πέταλά του καὶ χλιμιντροῦσε σιγὰ σιγὰ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πέτρος εἶδε τὰ ἐννιά ποντίκια νὰ γλυστοῦν γύρω στὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του κι ἀφοῦ ἀφήκαν παραπέρα τὰ ἐννιά στεφάνια, ἄρχισαν νὰ ροκανίζουν μὲ τὰ δοντάκια τους τὰ σχοινιά. Σὲ λιγάκι ὁ Πέτρος ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Πέτρος σὲ λίγες ὥρες ἔφθασε στὴ γρηὰ μάγισσα,

κι ἀφοῦ τῆς εἶπε τί ἔπαθε, τὴν παρακάλεσε νὰ πῇ τὸνομα τῆς τελευταίας Νεράιδας.

—Τὸ ξέχασα, παιδάκι μου, δὲν τὸ θυμοῦμαι, μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς τελείωνε σὲ ΙΑ. Τὴν ἀρχὴ ὅμως τὴν ἔχω ξεχάσει ὁλότελα.

Ἀμέσως μόλις ἐγλύτωσε ἔβαλε τὰ πολύτιμα πετράδια στὴ

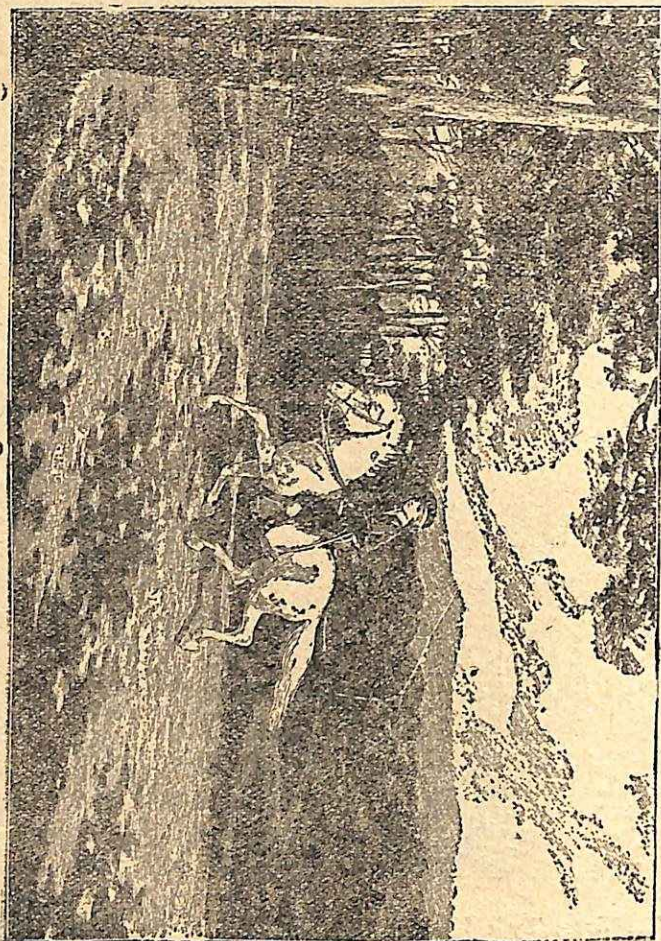

Ἀ! ἔτσι; Ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τώρα τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

μπλουζα του, ἐπήδησε στὴ σέλα τοῦ Χιόνη καὶ ἔφυγε τρεχάλα, ἀφοῦ ἀφήκε τὰ ποντίκια νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους μὲ τὰ πόδια.

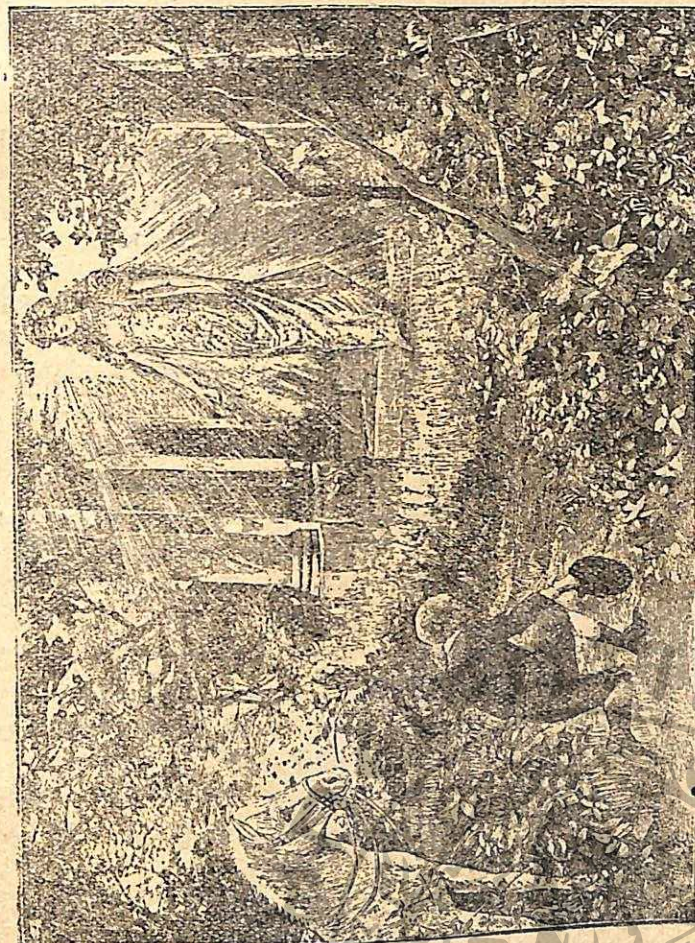
Ὁ μικρὸς μας, γύρισε τότε στὸ μνημα μὲ τὰ ἐννιά πετράδια κι ἄρχισε μὲ ὑπομονὴ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ λογαριάζῃ. Παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὰ πετράδια ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὰ ξαναπαρατήρησε καὶ διακρίνει ὅτι

Σὲ λίγο, ἔφθασε στὸ βουνὸ πού ἦταν γεμάτο ἄνθη.

παριστοῦσαν τρία Ε, ἓνα Ι, ἓνα Υ, ἓνα Α, ἓνα Λ, ἓνα Ρ καὶ ἓνα Θ.

—Τώρα θὰ τὸ βρῶ, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Πέτρος. Καὶ πρῶτα ἄς βάλουμε τὰ τελευταῖα γράμματα, πού μοῦ εἶπεν ἡ γρηᾶ καὶ ἔβαλε τὸ ΙΑ. Πάει καλά, ἄς ἐξακολουθήσωμε. Καὶ ἄρχισεν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρη, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος.

Θέλω ὥραια Κυρία, νὰ ἐλθῃς νὰ κατοικήσῃς μαζί μας.

Ἔβαλε πρῶτα τὸ Υ, κατόπιν τὸ Θ, κατόπιν τὸ Ε. Δὲν τοῦ ἄρεσε. Δὲν εἶν' ἔτσι. Ἔβαλε πρῶτα τὸ Ρ, κατόπιν τὸ Ε, καὶ κατόπιν τὸ Θ ἀλλὰ τίποτε. Κανένα ὄνομα δὲν ἤμπορούσε νὰ σχηματίσῃ· τὰ τρία Ε τὸν ἐμπέρδευαν. Τέλος ἔβαλε τὸ Ε, κατόπιν τὸ Λ, ἔπειτα τὸ ἄλλο Ε καὶ ἔπειτα σκέφθηκε λιγάκι καὶ χτύπησε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρά. Τὸ εἶχε βρῆ.

Ἔβαλε καὶ τὰ τρία ὑπόλοιπα γράμματα ὡς ἐξῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ἔβαλε μὲ τάξη τὰ πετράδια στὶς τρύπες τῶν στύλων καὶ διὰ μιᾶς ἕνα κύμα φωτὸς τοῦ ἐθάμπωσε τὰ μάτια. Τὸ μνῆμα ἀνοιξε καὶ ἕνα πλάσμα φωτεινὸ βγήκε.

Εἶχε φτερά. Καὶ τὰ μαλλιά της φαινόταν σὰν ἀκτίνες ἀστρου.

— Ποιὸς ἠμπόρεσε καὶ βρῆκε τὸ ὄνομά μου; ρώτησε μιὰ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε σὰν μουσική. Ἐσὺ τὸ μικρὸ παιδί ἠμπόρεσες νὰ ξυπνήσης τὴν τελευταία νεράϊδα;

— Ἐγὼ, ὡραία κυρία, ἀποκρίθηκεν ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἔκλινε σὰν ἱππότης τὸ γόνα του μπροστά της.

— Καὶ τί θέλεις γιὰ τὴν ἡρώϊκή σου πράξη; Πές μου καὶ ὅτι ζητήσης θὰ τὸ ἔχης.

Ὁ Πέτρος σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα εἶπε:

— Θέλω, ὡραία μου κυρία, νὰ μὴ ξαναμπῆς στὸ μνῆμα, ἀλλὰ νάρθης νὰ κατοικήσης μαζί μας στὴν πόλη. Μιὰ καλὴ γρηὰ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσαι κλεισμένη τετρακόσια ἐξῆντα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ μνῆμα. Εἶναι ἀρκετά. Τώρα πιά θάρθης μαζί μας.

Ἡ νεράϊδα σκέφθηκε λιγάκι καὶ ἀπάντησε:

— Καλὰ, γενναῖο παιδί. Θάρθω κάτω στὴν πόλη μαζί σας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἰδῇ. Θὰ μένω ἀναμεταξὺ σας, ὅλοι θὰ μὲ νοιώθετε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ μὲ δῇ.

Εἶπε κι ἔγεινεν ἄφαντη ἀπὸ τὸ μνῆμα μὲ τοὺς στύλους.

Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι δύσκολο, νὰ καταλάβετε ὅτι ὁ μικρὸς Πέτρος εἶχεν ὀνειρευθῇ.

Ἀλλὰ μόλις ξύπνησε καὶ θυμήθηκε τὸ ὄνειρο ἔμουρμούρισε:

— Καὶ ὅμως μοῦ φάνηκε σὰν ἀληθινό!

ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ, ἀμέτρητα χρόνια ὁ κόσμος ἦτανε κατοικημένος ἀπὸ κάποια παράξενα ζωτικά, ποὺ τὰ λέγανε νεράϊδες καὶ καλλικαντζάρους.

Οἱ νεράϊδες χορεύανε στὰ λιβάδια μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Δὲν ἔκαναν ποτὲ κακὸ σὲ κανένα, ἐβραθοῦσαν μάλιστα πολλές φορὲς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντανε σὲ στενοχώρια καὶ φαινότανε ξεχωριστὰ καλὲς καὶ γλυκὲς οἱ νεράϊδες. Προσέχανε τὰ μικρὰ ζῶα τοῦ λόγγου, διορθώνοντας τὶς φτεροῦγες τῶν πουλιῶν καὶ τῶν μαμουδιῶν ὅταν ἔσπαζαν, σηκώνοντας τὰ κεφάλια τῶν λουλουδιῶν ποὺ πέφτανε μὲ τὶς μεγάλες βροχές.

Οἱ καλλικάντζαροι καθόντανε στὰ βουναλάκια, δουλεύοντας μέσα στὰ σπλάχνα τους καὶ χτίζοντας σ' αὐτὰ μεγάλα ὑπόγεια. Φαίνεται πὼς διασκεδάζανε νὰ παίζουν ἀσκήματα παιγνίδια σ' ἐκείνους ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ πείραζαν ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχαν ὑπεράσπιση, πάντοτε φαινόταν ἀχόρταγοι καὶ κακοί.

Περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους μαζεύοντας τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου στὰ ψηλώματα καὶ τὶς φέρνανε στὰ ὑπόγεια τους ὅπου τὶς ἀποθηκεύανε γιὰ τὶς σκοτεινὲς ἡμέρες δίχως ἡλίο. Μόλις ἕνας καλλικάντζαρος εἶχε γεμίσει μιὰ γαλαρία μὲ ἀχτίδες, ξαπλωνότανε γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ ὕπνος του βαστοῦσε ὅσον καιρὸ δὲν ἄγγιζε κανένας τὶς ἀχτίδες. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κλέβανε μικρὰ παιδιὰ, τὰ φέρνανε στὰ ὑπόγεια καὶ ἐκεῖ τὰ βάζανε νὰ σωριάζουν καὶ νὰ στοιβάζουν τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν τ' ἄφηναν ποτὲ πειὰ ν' ἀνεβοῦν στὴ γῆ ἀπὸ φόβο μὴν ἐξιστορήσουν τὰ θαυμαστὰ πράγματα ποὺ εἶχαν δῇ. Κι ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ξεχνοῦσαν γρήγορα τὴν πρωτητερίνη τους ζωὴ καὶ σὰν ἐξούσαν ἑπτὰ χρόνια τρώγοντας τὰ ἴδια φαγιά μὲ τοὺς καλλικαντζάρους γινόντανε κι αὐτὰ καλλικάντζαροι. Σ' αὐτοὺς τοὺς περασμένους καιροὺς οἱ ἄνθρωποι ὑποφέρονε συχνὰ

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φαναρίων

ἀπὸ δυνατὸ κρύο, ὅταν ὁ ἥλιος δὲν ἔλαμπε, γιατί δὲν εἶχαν φωτιά, σὰν ἐμᾶς, γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε.

Λοιπόν, μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια δάση ζοῦσεν ἓνα μικρὸ παιδί πού τὸ λέγανε Ἰφιτο καὶ δὲν ἦτανε οὔτε δυνατὸ, οὔτε παιχνιδιάρικο ὅπως τ' ἄλλα παιδιά· συχνὰ πήγαινε ἡσυχα - ἡσυχα, νὰ ξαπλωθῇ στὸν ἥλιο ὅπου ἔμενε γιὰ πολλή ὥρα. Ὁ ἥλιος ἦταν ὁ σύντροφός του, ὁ φίλος του καὶ σὰν ἔφτανεν ὁ χειμῶνας, ὁ μικρὸς Ἰφιτος ἔλεγε πάντα μὲ τὸ νοῦ του ἂν ἦταν τρόπος ν' ἀποθηκεύσῃ κανέναν ἥλιο, ὅπως ἡ βερβερίτσα κρύβει τὰ φουντούκια. Μιὰ μέρα ἀνοιξιὰτικη πού ὁ Ἰφιτος ἦτανε ξαπλωμένος μέσα στὰ δάση καὶ συλλογιζόταν ὅλα αὐτὰ τὰ πράματα, εἶδε μιὰ πολὺ - πολὺ μικρὴ νεράϊδα νὰ γλιστρᾷ ἀπάνω σὲ μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου πού κατέβαινε ἕως τὰ πόδια του. Στὸ κεφάλι της φοροῦσε μία κορόνα πού ἔρριχνε ἀχτίδες σὰν τῇ σπιθοβολῇ ἐνὸς ἄστρου· τὰ μάτια της θυμίζανε τῇ χλωμῇ λάμπι τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν λάμπῃ τὸ φεγγάρι· τὰ μαλλιά της κυματίζανε γύρω της σὰν ἀπαλὰ συννεφάκια ἄσπρα καὶ τὸ φόρεμά της φωτιζόταν ὅπως ἓνα ἡλιοβασίλεμα.

—Εἶμαι ἡ νεράϊδα Ὑνις, εἶπε στὸ μικρὸν πού στεκόταν ἀκίνητος, τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο μήπως καὶ χαθῇ στὸν ἀέρα ἂν κουνηθῇ. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ ἔχω μιὰ παραγγελιὰ νὰ σοῦ ἐμπιστευτῶ. Θέλεις νὰ τὴν κάνης;

—Εἶμαι τόσο ἀδύνατος καὶ τόσο λίγο μπορῶ νὰ δουλέψω, ἀποκρίθηκεν ὁ Ἰφιτος δειλά. Εἶναι πολλὰ ἄλλα μικρὰ ἀγόρια, πολὺ πειὸ δυνατὰ ἀπὸ μένα. Ὅμως θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω, νεράϊδα Ὑνις, ἂν τὸ θέλετε.

—Αὐτὸ σοῦ ζητῶ κι ἐγώ, εἶπεν αὐτῇ πάλι. Εἶσαι ἐκεῖνος πού μοῦ χρειάζεται· ὅχι ὁ πειὸ δυνατός, οὔτε ὁ πειὸ σβέλτος, μὰ κάποιος πού συλλογιέται καὶ δοκιμάζει νὰ καταλάβῃ τὰ πράματα. Ἀγαπᾷς τὸν ἥλιο. Θέλεις νὰ πᾶς νὰ γυρέψης τίς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου καὶ νὰ τίς φέρῃς στοὺς ἀνθρώπους; Εἶναι κρυμμένες μέσα στὴ γῇ καὶ θὰ σὲ μάθω πῶς θὰ τίς εὔρης.

—Εὐχαριστῶ! ἐφώνασε τὸ παιδάκι ὁρμώντας σιμὰ της καταχαρούμενο. Πῆτε μου πῶς;

—Αἱ λοιπόν, ἄκουσε. Θὰ πᾶς μόνος σου στὰ ψηλῶματα πού κατοικοῦν οἱ καλλικαντζάροι καὶ αὐτοὶ θὰ σὲ κάμουν νὰ κατέβῃς στὰ ὑπόγειά τους. Ἐκεῖ θὰ σὲ ἀλυσοδέσουνε καὶ θὰ σὲ βάλουν νὰ δουλεύῃς χωρὶς νὰ σταθῇς. Μόνο, θυμήσου νὰ μὴν ἀγγίξης τὰ φαγιὰ πού θὰ σοῦ δώσουν. Πάρε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι καὶ ὅταν πεινᾷς, ρούφηξε λίγες στάλες. Θὰ σὲ προσέχω καὶ ὅταν θὰ ἔχῃς δῆ καὶ μάθῃ ὅ,τι κι ἂν μπορέσης, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξεφύγῃς. Θὰ εἶσαι ἄντρας τότε. Θέλεις νὰ ζήσης δέκα χρόνια ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ μὲ δουλέψῃς;

Ἡ Ἰφιτος σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν ἥλιο· ἄκουσε τὰ πουλιά πού σὰν ἐτελείωσεν ὁ χειμῶνας ξανάρχισαν τὰ τραγούδια τους· ἓνα μικρὸ κουνέλι ἔπαιζε τρελλὰ ἐκεῖ σιμὰ του καὶ μιὰ βερβερίτσα παρακινημένη ἀπὸ τὸν καλὸ καιρὸ εἶχε βγῇ ἀπὸ τῇ φωλιά της γιὰ νὰ τραγανίσῃ μερικά νέα βλαστάρια. Ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τᾶβλεπε πειὰ, συλλογίστηκε. Ἐπειτὰ ξαναγύρισε τὰ μάτια κατὰ τὴ νεράϊδα.

—Θὰ κάμω ἐκεῖνο πού θὰ μοῦ πῆτε, εἶπε, μὲ τὴ βοήθειά σας.

—Μὴ χάνῃς καιρὸ, τοῦ εἶπεν αὐτῇ, δίνοντάς του ἓνα μικρὸ μπουκαλάκι.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή βρέθηκε μόνος στὰ πόδια ἐνὸς βουνοῦ καὶ ἀνεβοίνοντας ἔβλεπε τοὺς καλλικαντζάρους πού κινηγοῦσαν κι ἔπιαναν τοῦ ἡλίου τίς ἀχτίδες πηδῶντας δεξιὰ κι ἀριστερά· μὰ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του ἴσα μὲ τὴ στιγμή πού περικυκλώθηκε, πιάστηκε καὶ φέρθηκε μέσα στὰ σκοτάδια.

Ἐκεῖ τὸν βάλανε νὰ δουλεύῃ μέρα καὶ νύχτα, ἀλυσοδεμένο καὶ φυλαγμένο στὴν ἀρχή· μὰ πρόσεχε πολὺ νὰ μὴν ἀγγίξῃ στίς μαγεμμένες τροφές πού τοῦ δίνανε. Κάποτε τοῦ βγάλανε τίς ἀλυσίδες καὶ ἤμποροῦσε νὰ τριγυρίζῃ ὅπου ἤθελε, μέσα στίς ἀτελείωτες γαλαρίες. Ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ μεγάλη σάλα πού ἦτανε στὴ μέση, ἡ γαλαρίες αὐτὲς προχωροῦσαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές καὶ ἀνοίγονταν ἀπὸ παντοῦ ἀπάνω σὲ μεγάλους λάκκους, ἄλλους βαθειὰ σκαμμένους,

άλλους μισογεμάτους κι άλλους γεμάτους, όπου οί καλλικάντζαροι κουρασμένοι άφοϋ έτελείωναν τη δουλειά τους χωνόντανε.

Στά ύστερνά ο άφέντης του ήρθε νά τόν βρῆ και τοϋ είπε:

—Ίφιτε, έδούλεψες καλά τώρα τελευταία και είσαι άξιος για νά πληρωθῆς· σέ λίγο θα λάβω κι εγώ την πληρωμή μου. Νά πενήντα χρόνια τώρα που δουλεύω για νά έτοιμάσω τó μέρος που θα ξεκουραστώ και θα ξαπλωθώ εκεί στον έρχομό τοϋ χειμώνα. Όταν θα έχης κλείσει και βουλώσει τη σπηλιά μου, πάρε τó κλειδί μέσα στη μεγάλη σάλα που θα γίνη ή μεγάλη γιορτή τοϋ κάθε χρόνου και βάλε το μπροστά στο βασιληά, λέγοντας: «Ο άφέντης μου με πρόσταξε νά ζητήσω την πληρωμή μου». Τότε ο βασιληάς θα σοϋ δώση ένα ποτήρι κρασί τών καλλικαντζάρων και θα σοϋ παραχωρήσει τά ίδια δικαιώματα, που έχουν οί καλλικάντζαροι στη χώρα τους, θα μπορῆς νά διαλέξης ένα υπόγειο για σένα μόνο και θα λάβης τη δύναμι νά διάνης τις άχτίδες τοϋ ήλιου και νά τις κρυσταλλώνης. Θα σοϋ δώση και τη στολή τών καλλικαντζάρων. Αυτά είναι όλα που σοϋ χρειάζονται και εκείνο που μπορώ νά κάνω για σένα. Τάξε μου πώς θα με σκεπάσης καλά και θα κλείσης καλά τó υπόγειό μου.

—Θά τó κάμω, άποκρίθηκε ο Ίφιτος.

Λοιπόν, ύστερα από λίγο παρουσιάστηκε ή νεράϊδα και τοϋ είπε:

—Θέλεις νά φέρης την παραγγελία μου στους ανθρώπους της γῆς; Ξέρε καλά πώς δέ θα πιστέψουν εκείνο που θα τους πῆς και πώς θα σ' αναγελάσουν και θα σέ κακομεταχειρισθοϋν. Έτσι κάνουν σ' όλους εκείνους που δοκιμάζουν νά τους μάθουν κάτι τι κι ακόμα όταν θα έχουν στα χέρια τους τó δώρο που θα τους κάμης δέ θα σοϋ γνωρίζουν καμμιά χάρι και δέ θα σοϋ ποϋνε οϋτε ένα «εύχαριστώ». Θέλεις λοιπόν νά την κάμης;

—Ναί, άποκρίθηκε ο Ίφιτος, θα την κάμω.

Ο χειμώνας έφτασε. Ο Ίφιτος διώρθωσε τόν άφέντη του

καλά μέσα στην κοίτη του και συλλογίστηκε πώς θα είναι ελεύθερος μόλις θα παράδινε τó κλειδί της σπηλιάς του στο βασιληά τών καλλικαντζάρων. Στάθηκε στο κατώφλι της μεγάλης σάλας και άκουσε τά γέλοια και τις φωνές της χαράς.

—Έλα νά χορέψης μαζί μου, τοϋ φώναξε μιá κορασίδα με μαϋρα μαλλιά.

—Άργησα άπόψε, άποκρίθηκε ο Ίφιτος χωρίς νά βγῆ άπ' τη σκιά. Δέν είμαι έτοιμος· όταν θα ξανάρθω θα χορέψω μαζί σου. Μόνο θέλεις νά φέρης αυτό τó κλειδί στο βασιληά;

Η μικρή έπῆρε τó κλειδί και έτρεξε νά τó φέρη. Πρώτη φορά που λυπήθηκεν ο Ίφιτος γιατί έδωσε τó λόγο του στη νεράϊδα. Ένώ στεκόταν ακόμα εκεί άναποφάσιτος, τó χέρι του άπάντησε τó μαγικό μπουκαλάκι που βαστοϋσε μαζί του· βγάζοντας τó βούλωμα ήπιε λίγες σταλαμματαίς άπ' αυτό, έφυγε και βυθίστηκε τρέχοντας μέσα στις σκοτεινές γαλαρίες που άνέβαιναν κατά τόν έξω κόσμο φράζοντας τ' αυτιά για νά μὴν άκούη τους κρότους που τόν σκανταλίζανε και δέν είχε άλλο στο νοϋ του, παρά εκείνα που τοϋ παράγγειλε ή νεράϊδα νά πῆ στους ανθρώπους της γῆς.

Στά ύστερνά βγαίνοντας έξω από τά σπλάγχνα τοϋ βουνοϋ και τυφλωμένος από τó φῶς, έπεσεν άπάνω στο πράσινο χορταράκι· όταν άποκόπησε ν' άνοιξη πάλι τά μάτια του, είδε πώς ήταν ένα γλυκό άνοιξιάτικο πρωί.

Όταν περνοϋσε από τά χωριά, τά παιδιά τόν γιουχάριζαν για την παράξενη φορεσιά του και τά μακρυνά του μαλλιά· οί άντρες τόν πέρνανε για τρελλό και δέν ήθελαν νά τόν άκούσουν. Στά ύστερνά έφτασε στο παλάτι τοϋ βασιληά. Οί σύμβουλοι τοϋ βασιληά δοκιμάσανε νά τόν έμποδίσουνε νά δεχτῆ τόν Ίφιτο· μά ο βασιληάς καλός και φρόνιμος άκουσε με καλωσύνη τά όσα τοϋ είπε, και όταν έτελείωσε, τοϋ άποκρίθηκε:

—Θά πᾶμε μαζί για νά δῶ άν όλα αυτά που μοϋ ιστορεῖς είναι άληθινά. Έκατò στρατιῶτες και εκατò άντρες με άξινες θαρθοϋνε μαζί μας και θα τους δείξης τó μέρος που πρέπει νά

σκάψουν· ἂν αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶπες εἶναι ψέμμα θὰ θανατωθῇς.

—Δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἰφιτος βγάζοντας ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

Λοιπὸν ὁ βασιληᾶς, ὁ Ἰφιτος καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ἄντρες ποῦ ὁ βασιληᾶς εἶχε διαλέξει, μίσησαν γιὰ τὰ βουνὰ καὶ ἐκεῖ ὁ βασιληᾶς ἔμεινε πολὺ, σὲ καιρὸ ποῦ αὐτοὶ σκάβανε μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Καὶ σὰν φτάσανε στὰ κάρβουνα, ὁ Ἰφιτος τοὺς ὠρμήνευε πῶς νὰ φτιάσουν τὴ μηχανὴ ποῦ ἀνεβοκατεβάζει τοὺς ἐργάτες καὶ τὸ μέταλλο καὶ πῶς νὰ βάζουν τοὺς καλλικάντζαρους νὰ δουλεύουν.

Καὶ οἱ καλλικάντζαροι ἐξακολουθοῦνε νὰ χτίζουνε περίφημες σπηλιές μέσα στὶς φυλακές τους. Τοὺς βλέπει κανένας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελλα τῶν τζακιῶν· καὶ ὅταν αὐτὲς ἡ σπηλιές πυρῶσουν καὶ κοκκινίσουν, κοιμοῦνται. Ἄν βάλετε τὰ δάχτυλά σας στὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς τους, οἱ καλλικάντζαροι θὰ σᾶς δαγκάσουν· μὰ εἶναι πολὺ χαριτωμένοι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ παρακινιοῦνται νὰ παίξουνε μαζί τους πρᾶμμα ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνουν ποτέ.

Οἱ καλλικάντζαροι φοβοῦνται τρομερὰ τὸ νερό· ἂν τοὺς ρίξετε λίγο στὴ φυλακὴ τους φτύνουν καὶ σφυρίζουν σὰν διαβόλοι, ἀφίνοντας τὴν ὑστερνὴ τους πνοή, γιὰ τὸ νερὸ τοὺς σκοτώνει. Μὰ εἶναι χρήσιμοι καὶ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι τοὺς προσέχουν καὶ τοὺς βάζουν νὰ δουλεύουν· μᾶς εἶναι πολὺ χρήσιμοι, καὶ οἱ μικροὶ αὐτοὶ καλλικάντζαροι, τὸ καταλαβαίνετε, εἶναι τὰ ξωτικὰ τῆς φωτιᾶς.

Η ΚΕΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἓνας βασιληᾶς καὶ εἶχε τρεῖς γιουούς. Ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ βασίλειό του ζοῦσε μιὰ γρηὰ γυναῖκα, ποῦ εἶχε μιὰ μοναχοκόρη καὶ τὴν ἔλεγαν Κερασιὰ. Ὁ βασιληᾶς ἔστειλε τοὺς γιουούς του νὰ δοῦνε τὸν κόσμον, γιὰ νὰ λάβουν πράξη καὶ νὰ μάθουν νὰ κυβερνοῦν τὸ βασίλειο ποῦ θὰ ἦταν δικό τους μιὰ μέρα.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαιναν, στὴν τύχη, τὰ βασιλόπουλα φτάσανε μιὰ μέρα στὴν πολιτεία ποῦ ζοῦσεν ἡ Κερασιὰ καὶ ἡ μάνα της καὶ περνῶντας ἓνα δρόμο εἶδαν αὐτὴ τὴν ὥμορφη κόρη ποῦ ἔστεκε στὸ παράθυρό της. Καὶ οἱ τρεῖς ἀμέσως τὴν ἀγαπήσανε κι ὁ καθένας ἐφώνασε πῶς θέλει νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

Μόλις εἶπαν αὐτὸ τὸ λόγο πήραν τὸ σπαθὶ στὸ χέρι κι ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν ὁ καθένας μὲ τοὺς ἄλλους δύο· μιὰ γρηὰ μάγισσα, ποῦ καθότανε ὄχι μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ, καταθυμωμένη γιὰ τὴν ταραχὴ ποῦ ἔκαναν, βγῆκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας της καί, μέσα στὸ θυμὸ της καταράστηκε τὴν Κερασιὰ νὰ γίνῃ ἓνας βάτραχος. Μόλις τῷπε καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ Κερασιὰ γένηκε βάτραχος καὶ χάθηκεν ἀπὸ μπροστά τους. Τὰ τρία ἀδέρφια, μὴ ἔχοντας πειὰ αἰτία νὰ σφαγοῦν ἀνάμεσά τους, φιλιώθηκαν κι ἐγύρισαν πίσω στὸν πατέρα τους.

Ὁ γέρο βασιληᾶς τὸν καιρὸ ποῦ λείπανε τὰ παιδιὰ του, κατάλαβε πῶς χάνει τὶς δυνάμεις του καὶ συλλογίστηκε ν' ἀφήσῃ πειὰ τὴν κορόνα.

—Ἀγαπημένα μου παιδιὰ, τοὺς εἶπε, γερνῶ κι ἀδυνατίζω· θὰ ἤθελα ν' ἀφήσω τὸ θρόνον μὰ δὲν ἠμπορῶ ν' ἀποφασίσω ποιὸν νὰ διαλέξω ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας νὰ καθῆσῃ στὸν τόπο μου, γιὰ τὸ σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς τρεῖς σας τὸ ἴδιο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θὰ ἤθελα νὰ δώσω γιὰ βασιληᾶ στὸ λαό μου, τὸν πειὸ γνωστικὸ καὶ τὸν καλλίτερο ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας. Θὰ σᾶς βάλω λοιπὸν σὲ τρεῖς δοκιμές κι ἐκεῖνος ποῦ θὰ νι-

κήση εκείνος θά πάρη και τὸ βασίλειό μου. Ἡ πρώτη δοκιμὴ εἶναι νὰ μοῦ βρῆτε ἓνα κομμάτι τσόχα τόσο ψιλὴ πού νὰ μπορῇ νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ τὸ χρυσό μου δαχτυλίδι.

Οἱ τρεῖς γυιοὶ τοῦ βασιλεῖα εἶπαν πῶς θὰ κάνουν τὰ καλλίτερά τους καὶ μπήκανε στὸ δρόμο γυρεύοντας.

Οἱ δυὸ μεγαλείτεροι πῆραν μαζί τους πολλοὺς δούλους γιὰ νὰ σηκώνουν ὅλες τὶς περίφημες τσόχες πού θὰ βρίσκανε μὰ ὁ μικρότερος ἔφυγεν ὀλομόναχος. Ἐφτασαν σὲ λίγο σ' ἓνα σταυροδρόμι πού χωρίζουνταν οἱ στράτες. Δυὸ ἀπ' αὐτὲς περνούσανε μέσα ἀπὸ χαρωπὰ λιβάδια καὶ ἱσκιωμένα δάση, ἡ τρίτη φαινότανε σκοτεινὴ, καὶ ὅλο πέτρα ἀνάμεσα σὲ χέρσα χωράφια. Οἱ μεγαλείτεροι διάλεξαν τοὺς πεῖο εὐχάριστους δρόμους· ὁ μικρότερος τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ μίσεψε σφυρίζοντας ἀπὸ τὸν κουραστικὸ δρόμο. Κάθε φορὰ πού βλέπανε ὤμορφα πανικά, οἱ δυὸ μεγάλοι τ' ἀγόραζαν· ὁ μικρότερος, τὸ ἐναντίο, περπάτησε πολλὰ καὶ σκληρὲς ἡμέρες ν' ἀπαντήσῃ χώρα πού θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἓνα μόνο κομμάτι καλὸ πανί.

Στὰ ὑστερνὰ ἔφτασε μπροστὰ σ' ἓνα γεφύρι πού περνοῦσε ἓνα ποτάμι· ἐκάθησεν ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, ὅταν ἓνας ἄσκημος βάτραχος ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸν ρώτησε τί ἤθελε.

Τὸ βασιλόπουλο τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θυμό:

— Ἀνόητο βάτραχάκι, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς!

— Ποιὸς ξέρει; εἶπεν ὁ βάτραχος. Πές μου μόνο τί τρέχει.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ βασιλόπουλο ἰστόρησε στὸ βάτραχο τί τὸν ἔστειλε νὰ γυρέψῃ ὁ πατέρας του.

— Θὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ εἶπε· καὶ βουτῶντας μέσα στὸν ποταμό, ξαναβγῆκε σὲ λίγο σέρνοντας ἓνα κομμάτι πανὶ ὄχι πιὸ μεγάλο ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ καὶ σκεπασμένο μὲ βρύα. Τὸ βασιλόπουλο δὲν εἶχε καθόλου διάθεσι νὰ πάρη αὐτὸ τὸ κουρέλι, μὰ ὁ τρόπος πού μιλοῦσε ὁ βάτραχος εἶχε κάτι τι πού τοῦ ἄρεσε· τὸ ἔβαλε λοιπὸν στὴν τσέπη του εὐχαριστῶντας τον.

Ἐφτασε στὸ παλάτι σχεδὸν τὸν ἴδιο καιρὸ πού γύρισαν

καὶ τ' ἀδέρφια του βαρεῖα φορτωμένα. Ὁ γερο βασιλεῖα καταχαρούμενος πού ξαναεἶδε τὰ παδιὰ του, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δάχτυλό του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ποιὸς εἶχε καλλίτερα ἐπιτύχει· μὰ σὲ ὅλα τὰ φορτώματα πού φέρανε οἱ δυὸ μεγαλείτεροι δὲ βρέθηκε οὔτε ἓνα κομμάτι ἀρκετὰ ψιλὸ γιὰ νὰ περάσῃ εὐκόλα μέσα ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι. Τότε ὁ μικρότερος ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κομμάτι πού ἦταν τόσο ψιλὸ ὥστε ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς δυσκολία. Ὁ βασιλεῖα τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐφίλησε καὶ εἶπε στὰ παιδιὰ του:

— Τώρα πρέπει νὰ κάμετε τὴ δεύτερη ἀπὸ τὶς δοκιμὲς πού θὰ σᾶς βάλω. Νὰ μοῦ φέρετε ἓνα σκυλάκι τόσο μικρὸ πού νὰ χωρῇ μέσα σ' ἓνα καρυδότσεφλο.

Οἱ τρεῖς γυιοὶ τοῦ στάθηκαν πολὺ στενοχωρημένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα· μὰ καθὼς εἶχαν μεγάλο πόθο γιὰ νὰ πάρουν τὴν κορόνα, σὲ λίγες μέρες μίσεψαν πάλι γιὰ καινούργια ταξίδια. Στὸ σταυροδρόμι ἀποχωρίστηκαν ὅπως τὴν πρώτη φορὰ, καὶ ὁ μικρότερος διάλεξε πάλι τὸν ἄσκημο δρόμο. Ἐκάθησε πάλι κοντὰ στὸ γεφύρι, καὶ ἀμέσως ὁ φίλος του ὁ βάτραχος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Τί τρέχει;

Τὸ βασιλόπουλο αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ φοβότανε πειὰ πῶς ὁ βάτραχος δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ, τοῦ εἶπε λοιπὸν τί ζητοῦσε.

— Θὰ σοῦ τὸ βροῦμε, ἀποκρίθηκε καὶ βουτῶντας μ' ἓνα πήδημα στὸ ποτάμι, ἔφερεν ἀπ' ἐκεῖ ἓνα φουντοῦκι καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσῃ στὸν πατέρα του καὶ νὰ τὸ σπάσῃ σιγά-σιγά.

Τ' ἀδέρφια του γύρισαν πρῶτα, φέρνοντας ἀμέτρητα σκυλάκια, μὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὸ καρυδότσεφλο.

Σὰν ἐτελείωσαν ἡ δοκιμὲς, ὁ μικρότερος πῆγε καὶ προσκύνησε μ' εὐλάβειαν τὸν πατέρα του καὶ τοῦδωσε τὸ φουντοῦκι παρακαλῶντας τον νὰ τὸν σπάσῃ μὲ προσοχή. Μόλις ἀνοίχτηκε καὶ βγῆκε μέσα στὸ χέρι τοῦ βασιλεῖα ἓνα χαριτωμένο

ἄσπρο σκυλάκι. "Ολοι ἐγέλασαν βλέποντάς το καὶ ὁ γέρο βασιληᾶς φιλῶντας γιὰ δεύτερη φορά τὸν καλότυχό του γιό του, εἶπεν ἀκόμα στὰ παιδιὰ του:

— Ἀγαπημένα μου παιδιὰ, ἡ πειὸ σκληρὲς δοκιμές σας ἐπέ-
ρασεν τώρα. Ἀκοῦστε ποιὸ εἶναι τὸ ὑστερνὸ μου ζήτημα·
ἐκεῖνος ποὺ θὰ φέρῃ ἐδῶ τὴν πειὸ ὥμορφη κυρὰ τοῦ βασι-
λίου θὰ κληρονομήσῃ τὴν κορόνα.

Τὸ τάξιμο ἦτανε τόσο ὀρεχτικό καὶ τόσο μποροῦσε νὰ
τύχῃ παρόμοια στὸν καθένα ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς
δὲν τὸ συλλογίστηκε καθόλου νὰ πάῃ γυρεύοντας τὴν τύ-
χη του.

Ὁ μικρότερος πῆρε πάλι τὸ δρόμο του καὶ ἐκάθησεν ἀκόμα
μιὰ φορά κοντὰ στὸ γεφύρι.

— Ἀ! καλὲ βάτραχε, εἶπε στενάζοντας, αὐτὴ τὴ φορά δὲν
μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς τίποτα!

— Ἀδιάφορο! ἐφώναξεν ὁ βάτραχος· θὰ μοῦ πῆς ὅμως τί
τρέχει.

"Όταν τὸ νέο βασιλόπουλο τοῦ εἶπε τί ἤθελεν αὐτὴ τὴ
φορά:

— Γύρισε πίσω στὸ παλάτι, τοῦ ἀποκρίθηκε, ἡ ὥμορφη
κυρὰ θάρθη ἐκεῖ νὰ σ' ἀνταμώσῃ.

Τὸ βασιλόπουλο πολὺ λίγο πίστεψε, ἄς τὸ ποῦμε, στὸ
τάξιμο τοῦ βατράχου, μὰ μόλις ἔκαμε λίγα βήματα στὸ δρό-
μο τοῦ γυρισμοῦ ἄκουσε κρότο πίσω του καὶ γυρίζοντας εἶδε
ἕξῃ χοντροὺς ποντικούς ποὺ σέρνανε μιὰ κολοκύθα μὲ σχῆμα
ἀμαξιοῦ.

Στὸ κάθισμά της ἐκαμάρωνεν ἓνας χοντρός γέρο βάτραχος
καὶ πίσω του δυὸ μικροὶ βάτραχοι ἔκαναν τὴ δουλειὰ τῶν
λακέδων· δυὸ ὥμορφα ποντικάκια, μὲ τὴ μύτη στολισμένη
μὲ πλούσια μουστάκια ἔτρεχαν μπροστά. Στὸ ἀμάξι καθό-
τανε ὁ φίλος του ὁ βάτραχος ποὺ τοῦ ἔγνεψε λίγο μὲ τὸ κε-
φάλι του περνῶντας.

Τὸ ἀμάξι ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ, ἔπειτα χάθηκε σ' ἓνα
γύρισμα τοῦ δρόμου. Μὰ πόσο χάρηκε ὁ νέος ὅταν γυρί-
ζοντας καὶ αὐτὸς τὸ δρόμο εἶδεν ἓνα περίφημο ἀμάξι ποὺ τὸ

σέρνανε ἕξῃ μαῦρος ἄλογα μὲ ἓναν ἀμαξᾶ στολισμένο καὶ μέσα
τὴν πειὸ ὥμορφη κυρὰ ποὺ ἀντίκρυσε ποτὲ στὴ ζωὴ του.
Τὴν ἀναγνώρισεν ἀμέσως πὼς ἦταν ἡ ὥμορφη Κερασιὰ ποὺ
ἡ καρδιά του ποθοῦσε τόσον καιρό. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε
κοντὰ, οἱ λακέδες ἀνοιξαν τὴ θυρίδα τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ
μπῇ νὰ καθήσῃ στὸ πλάϊ τῆς ὥμορφης ταξιδιώτισσας.

Δὲν ἀργήσανε νὰ μποῦνε στὴν καθέδρα τοῦ πατέρα του,
ὅπου τ' ἀδέρφια του ἦρθαν καὶ αὐτὰ μὲ ὀλόκληρη συνο-
δεία ἀπὸ ὥμορφες κυράδες. Μὰ μόλις εἶδαν τὴν Κερασιὰ στὸ
παλάτι, ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ εἶπαν πὼς σ' αὐτὴν πρέπει νὰ
δοθῇ ἡ κορόνα τῆς ὥμορφιάς. Καταχαρούμενος, ὁ γέρο βασι-
ληᾶς ἐφίλησε τὸ γιό του καὶ τὸν ἐκήρυξε κληρονόμο τῆς
βασιλείας του.

Τὸ βασιλόπουλο πῆρε τὴν Κερασιὰ καὶ ἔζησαν μαζὶ πολλὰ
καὶ εὐτυχισμένα χρόνια.

Η ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΚΙ Η ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ

Ήτανε μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ἓνας βασιλιάς με τὴ βασίλισσά του. Αὐτοὶ ἦταν πολὺ πλούσιοι, δὲν εἶχαν ὅμως παιδί. Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ κάθονταν στὸν κῆπο λέγει ὁ βασιλιάς στὴ βασίλισσα: «Πῶς ἤθελα νὰ σταματήσῃ ἡ διαμαντένια μας βρύση καὶ νὰ μᾶς ἔδινε ὁ θεὸς ἓνα κοριτσάκι». Μόλις τὸν εἶπε αὐτὸ τὸ λόγο ὁ βασιλιάς, σταμάτησε ἡ βρύση κι ἡ βασίλισσα ἐγίνε ἐγκυα. Ὑστερ' ἀπὸ ἑννιά μῆνες ἡ βασίλισσα γέννησε ἓνα κοριτσάκι κι ἔβαλε τ' ὄνομά του Διαμαντένια.

Πέρασαν δυὸ χρόνια καὶ ἔτυχε πάλι νὰ κάτσουν στὸ ἴδιο μέρος καὶ εἶπε πάλι ὁ βασιλιάς. «Πῶς ἤθελα νὰ σταματήσῃ ἡ χρυσὴ σας βρύση καὶ νὰ μᾶς ἔδινε ὁ θεὸς ἓνα κοριτσάκι. Τὰ χρήματα τὰ σιχάθηκα καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔχω ἓνα κοριτσάκι ἀκόμα, παρὰ νὰ ἔχω περισσότερο μάλαμα.» Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν ὁμιλία του ὁ βασιλιάς κι ἀμέσως σταμάτησε ἡ βρύση καὶ ἡ βασίλισσα ἔμεινε πάλι ἐγκυα καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἑννιά μῆνες ἔκαμε ἄλλο κοριτσάκι, καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ ὄνομα Μαλαματένια.

Ὅπως βλέπετε καὶ ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα ἦτανε θεοφοβούμενοι ἄνθρωποι καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδινε ὅ,τι ἤθελαν. Τοὺς ἔδωκε ἀκόμα ἓνα ἀγόρι ποὺ ἔβαλαν τ' ὄνομά του Ἀνδρέα.

Τὰ κορίτσια τοῦ βασιλιᾶ μεγάλωσαν κι ἐγιναν παρὰ πολὺ ὁμορφα. Ἡ μεγάλη ἦτανε σὰν τὸ διαμάντι καὶ εἶχε χρυσὰ μαλλιά. Τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια κι ὁ λαιμὸς της ἔλαμπαν σὰν τὸ διαμάντι. Ἡ μικρότερη ἦταν ὁμορφη κι αὐτὴ σὰν τὸ χρυσάφι. Τὰ μαλλιά της ἦτανε μαῦρα κι ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια ἔλαμπε κι αὐτὴ ὅπως λάμπει τὸ μάλαμα.

Τέτοια ἦτανε με λίγα λόγια τὰ κορίτσια τοῦ βασιλιᾶ ποὺ κι αὐτὸς καὶ ἡ βασίλισσα αὐτὸ τὸ πρᾶμα τὸ θεωροῦσαν μεγάλη τους εὐτυχία. Μόλις τὰ βλέπετε κανεῖς τοῦ θάμπωναν τὰ μάτια, τόσο ὁμορφα ἦταν.

Τὰ κορίτσια μεγάλωσαν κι ἀρραβωνιάστηκαν με ἄλλα βα-

σιλόπουλα καὶ πρώτη ἡ Διαμάντω. Μιὰ μέρα λοιπὸν πῆρε αὐτὴ τὴς κυρίες τῆς τιμῆς καὶ κατέβηκε στὴν ἀγορὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ νυφικά της. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ψούνιζαν φυσάει ἓνας τόσο δυνατὸς ἀέρας ποὺ σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐγίνε κοσμοχαλασιά. Μόλις ἔπαψε ἐκεῖνο τὸ κακὸ ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι ἄλλοι νὰ διορθώνουν τὰ πράματά τους, ποὺ τοὺς τὰ χάλασε ὁ ἀέρας κι ἄλλοι νὰ γυρεύουν τοὺς ἀνθρώπους των ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπαν τώρα κοντὰ τους. Ἔτσι κι οἱ κυρίες τῆς τιμῆς ζητούσανε τώρα νὰ βροῦν τὴ βασιλοπούλα Διαμάντω, ποὺ τὴν εἶχανε χάσει ἀπὸ μπροστὰ τους. Τοῦ κάκου ὅμως γυρεύανε δεξιὰ κι ἀριστερὰ γιατί δὲν τὴν εὗρισκαν πουθενὰ καὶ μήτε μπορούσε κανεῖς νὰ τοὺς δώσῃ καμιὰ πληροφορία γιὰ τὴ βασιλοπούλα. Κι ἔτσι ἀφοῦ τὴ γυρέψανε πολλὴ ὥρα, στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ ρθοῦν πίσω στὸ παλάτι καὶ νὰ εἰδοποιήσουν πὼς χάθηκε ἡ βασιλοπούλα.

Ἀμα τόμαθε αὐτὸ τὸ δυστύχημα ὁ βασιλιάς ἔβαλε κήρυκα νὰ διαλαλήσῃ παντοῦ πὼς δίνει ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔδειχνε ποῦ ἦταν ἡ βασιλοπούλα, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε νὰ πῇ τίποτα. Τὸν ἄλλο χρόνο πῆγε καὶ ἡ μικρότερη ἀδερφή της, ἡ Μαλάμω, ν' ἀγοράσῃ κι αὐτὴ τὰ νυφικά της ἀπὸ τὴν ἀγορὰ, γιατί ἤθελαν νὰ τὴν παντρεύουν μετὰ τρεῖς μέρες. Ἀλλὰ καὶ πάλι σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας, βγήκανε μαῦρα σύγνεφα ποὺ γέμισε ὁ οὐρανός, ἐγίνε καὶ τώρα ἄλλη νέα κοσμοχαλασιά καὶ πάλι χάθηκε ἡ βασιλοπούλα.

Ὅταν τόμαθε πάλι ὁ βασιλιάς αὐτὸ τὸ νέο δυστύχημα, λυπήθηκε καὶ πάλι κατάκαρδα καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὼς τοῦ χάθηκαν ἔτσι καὶ τὰ δυὸ του κορίτσια. Ἐβαλε καὶ πάλι κήρυκα νὰ διαλαλήσῃ πὼς ὅποιος τοῦ πῇ ποῦ εἶναι τὰ κορίτσια του θὰ τοῦ δώσῃ χρήματα πολλὰ καὶ θὰ τὸν κάμῃ καὶ γαμπρό. Ὅλοι του ὅμως οἱ κόποι πῆγανε χαμένοι. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του λύπη ὁ βασιλιάς κόντεψε νὰ πεθάνῃ. Ἐντυσε ὅλο τὸ στρατὸ του στὰ μαῦρα, ἔβαψε μαῦρο ὅλο τὸ

παλάτι καὶ πάντα καθότανε μέσα καὶ δὲν ἔβγαινε καμιά φορά περίπατο.

Ἔτσι λοιπὸν περνοῦσαν οἱ μέρες κι οἱ νύχτες, ὅταν μιὰ μέρα λέγει τὸ βασιλόπουλο στὸν πατέρα του. «Πατέρα μου, 18 χρόνια ζῶ σ' αὐτὸ τὸ παλάτι καὶ καμιά φορά δὲ γύρισα νὰ ἰδῶ ὅλα του τὰ δωμάτια. Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, τὴν ἄδεια νὰ γυρίσω σήμερα καὶ νὰ τὰ ἰδῶ;» Ὁ βασιλιάς στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε, τελευταῖα ὅμως τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ τοῦ εἶπε: «Πάρε, παιδί μου, αὐτὰ τὰ 40 κλειδιά· τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει καὶ τὴν κλειδονιά του· ἐσύ ὅμως δὲ θ' ἀνοίξης παρὰ τίς 39 καὶ τὴν τελευταία θ' ἀφήσης». Αὐτὰ εἶπε ὁ βασιλιάς κι ἔδωσε στὸ γιό του τὰ κλειδιά.

Τὸ βασιλόπουλο τὰ πῆρε κι ἀνοίξε τὰ δωμάτια ἓνα ἓνα κατὰ σειρά. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ βρῆκε πὼς ἦταν ἀποθῆκες ἀπὸ λάδια, βούτυρα κι ἄλλα τέτοια πράγματα ποὺ χρειάζονται στὸ σπίτι. Ἄλλα πάλι δωμάτια ἦταν ἀποθῆκες ἀπὸ σιτάρι, ζάχαρι, μακαρόνια κι ἄλλα χρειαζόμενα πράγματα, κι ἄλλες ἦταν ἀποθῆκες γεμάτες ἀπὸ χρήματα, στολίδια, διαμαντικὰ καὶ τέτοια ἄλλα. Ἐφτασε καὶ στὸ τελευταῖο δωμάτιο καὶ συλλογιζόταν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Μιὰ ἔλεγε νὰ τ' ἀνοίξη, μιὰ ὄχι. Τελευταῖα ἀποφάσισε καὶ τ' ἀνοίξε.

Μπῆκε μέσα καὶ εἶδε ὅλο ἀράχνες. Σὲ μιὰ γωνία ὅμως εἶδε ἓνα συρτάρι τ' ἀνοίγει καὶ βρίσκει μέσα μιὰ φωτογραφία. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν φωτογραφία ἦταν γραμμένα: «Πεντάμορφη χρυσομαλλοῦσα». Τὸ βασιλόπουλο ἅμα τὴν εἶδε ζαλίστηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς φωτογραφίας, γιατί εἶχε ἀκούσει κι ἄλλες φορές νὰ μιλοῦνε γι' αὐτὴ τὴν πεντάμορφη.

Τὸ βασιλόπουλο δὲ χάνει καιρὸ καθόλου. Ἐρχεται στὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέγει πὼς θὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὴν πεντάμορφη καὶ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα. Ὁ βασιλιάς παρακάλεσε τὸ παιδί του νὰ μὴ πῇ ἄλλη φορά τέτοιο λόγο. Ἀλλὰ τὸ βασιλόπουλο δὲν ἄκουγε τίποτε. Ἦθελε νὰ πάρῃ τὴν Πεντάμορφη γυναῖκα του.

Ὁ βασιλιάς πάλι τοῦ εἶπε πὼς ὅσα βασιλόπουλα πῆγαν νὰ τὴ ζητήσουν κανένα δὲ γύρισε πίσω. Τοὺς δίνουν, εἶπε,

πολὺ δύσκολα προβλήματα, ποὺ κανένας ἴσα με τώρα δὲν μπόρεσε νὰ τὰ λύσῃ. Ὁ βασιλιάς ὅμως τοῦ κάκου ἔχανε τὰ λόγια του. Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἄλλαζε γνώμη. «Πατέρα ἔλεγε, ἢ θὰ τὴν πάρω γυναῖκα ἢ θὰ πεθάνω».

Ἔτσι λοιπὸν τὸ βασιλόπουλο ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι, γιατί ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦσε ἡ πεντάμορφη ἦταν πολὺ μακριά. Ἐπειτα πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἐκείνο τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχανε μήτε τρένα, μήτε βαπόρια, μήτε αὐτοκίνητα, μήτε ἀεροπλάνα ὅπως ἔχομε σήμερα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ φύγῃ, πῆρε ἓνα ὠραῖο καὶ δυνατὸ ἄλογο, γέμισε τὸ δισάκκι του ἀπὸ διαμάντια καὶ χρήματα, φίλησε τὸν πατέρα του, πῆρε τὴν εὐχή του καὶ ξεκίνησε.

Ὅλη τὴν ἡμέρα πῆγαινε χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά. Τὸ βράδυ ὅμως κάθισε νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ σ' ἓνα χωριουδάκι. Πῆγε σ' ἓνα σπιτάκι, ὅπου, μόλις μπῆκε μέσα, εἶδε μιὰ γριά. Τὴ χαιρέτησε πολὺ εὐγενικά, τῆς εἶπε ποιὸς ἦταν καὶ ποῦ πῆγαινε καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν εἶχε μέρος νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ ἐκείνη τὴ βραδιά. Ἡ γριά μόλις ἔμαθε πὼς ἦταν τὸ βασιλόπουλο δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Ὁ Ἀντρέας κοιμήθηκε ἐκεῖ τὴ νύχτα, καὶ τὸ πρωῒ, μόλις ζύπνησε, ἤθελε νὰ πάῃ περίπατο καὶ εἶπε στὴ γριά. «Μητέρα, μήπως ἔχεις κανένα ὄπλο ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ πάω κυνήγι;»—«Παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ γριά, ἔχουμε κάτι παλιὰ ὄπλα πεταμένα στὴν ἀποθήκη». Τὸ βασιλόπουλο τότε τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ τὰ φέρῃ γιὰ νὰ διαλέξῃ. Ἡ γριά ἔκαμε ὅπως τὴν παρακάλεσε ὁ Ἀντρέας, κι αὐτὸς ἅμα τὰ εἶδε τῆς εἶπε πὼς ἦταν πολὺ ὀμορφα, τὰ πῆρε καὶ τὰ τέντωσε. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε κι αὐτό, πὼς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ ὄπλα ἦτανε δοξάρια μὲ χορδὲς καὶ σαῖτες.

Τὸ βασιλόπουλο βγῆκε στὸν κάμπο νὰ κυνηγήσῃ. Στὸ δρόμο βρίσκει θηρία κι ὄρνια ποὺ μαλώνανε γιὰ τὸ πτώμα ἑνὸς ψόφιου ἀλόγου. Ἀμα ζύγωσε ὁ Ἀντρέας, ἔπαψαν ἀμέσως τὸ μάλωμα, τὸν ἐχαιρέτησαν μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ πολὺ εὐγενικά καὶ τὸν παρακάλεσαν, ἂν δὲν τοῦ ἔκανε κόπο, νὰ τοὺς μοιράσῃ τὸ πτώμα. Ὁ Ἀντρέας τόσο δίκαια τοὺς

τὸ μοίρασε ποὺ ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ ὄρνια ἔμειναν κατευχα-
ριστημένα ἀπὸ τὴ μοιρασιά του. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὴν
εὐγνωμοσύνη τους πρῶτα ὅλα τὰ ὄρνια τοῦ ἔδωσαν ἀπὸ
ἓνα φτερό καὶ τοῦ εἶπαν πῶς ἂν τύχαινε καμιὰ φορὰ νὰ τὰ
χρειαστῇ φτάνει ν' ἀνάψη τὴν ἄκρη τοῦ φτεροῦ κι ἀμέσως
ὁ βασιλιάς τους θὰ βρεθῇ μπροστά του. Ὑστερα καὶ τὰ θη-
ρία τοῦ δώσανε ἀπὸ μιὰ τρίχα καὶ τοῦ εἶπαν πῶς ἅμα θὰ
εἶναι ἀνάγκη φτάνει ν' ἀνάψη τὴν ἄκρη τῆς τρίχας καὶ μπρο-
στά του θὰ βρεθῇ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς τους. Ὁ Ἀντρέας τὰ
εὐχαρίστησε κι ἔφυγε.

Ἀφοῦ γύρισε στὸ σπίτι τῆς γριᾶς καὶ τὴν εὐχαρίστησε
γιὰ τὴ φιλοξενία ποὺ τοῦ ἔκαμε καὶ τῆς ἔδωσε ἀρκετὰ χρή-
ματα κι ἓνα διαμάντι, καβαλίκεψε τ' ἄλογό του κι ἔφυγε.
Ἀλλὰ μόλις ξεκίνησε, ἄκουσε πίσω του κάτι δυνατὲς φωνές
καὶ σταμάτησε. Ἦταν ἡ γριὰ ποὺ ἔτρεχε πίσω του καὶ μόλις
τὸν ἔφτασε τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἐπειδὴ βλέπω πῶς εἶσαι
πολὺ καλὸς καὶ σπλαχνικὸς, φοβήθηκα μήπως πάθης ἓνα
δυστύχημα. Στὸ δρόμο ποὺ πᾶς θὰ βρῆς μιὰ γριὰ μέσα στὴ
λάσπη. Αὐτὴ θὰ σὲ παρακαλέσῃ νὰ πᾶς νὰ τὴ βγάλῃς, ἐσὺ
ὅμως νὰ τῆς πῆς: Καλὰ εἶσαι, μητέρα, ἐκεῖ ποὺ εἶσαι καὶ πῆ-
γαινε ἀκόμα παρακάτω. Γιατὶ ἂν πᾶς νὰ τὴ βγάλῃς θὰ σὲ
ρίξῃ ἐκείνη μέσα στὴ λάσπη καὶ δὲν θὰ μπορέσῃς πιά νὰ
βγῆς ἀπὸ κεῖ. Αὐτὸ τοῦ εἶπε ἡ γριὰ καὶ γύρισε πίσω στὸ
χωριό.

Ὁ Ἀντρέας προχώρησε κάπου δυὸ ὥρες. Φτάνει σ' ἓνα
βάλτο κι ἀκούει κάτι φωνές. Τρέχει πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ
βλέπει μιὰ γριὰ μέσα στὴ λάσπη, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε
νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ. Τὸ βασιλόπουλο προχώρησε λιγάκι
μὲ σκοπὸ νὰ τὴ βγάλῃ, ἄξαφνα ὅμως θυμήθηκε τί τοῦ εἶπε
ἡ γριὰ ποὺ τὸν ἐφιλοξένησε, καὶ τῆς εἶπε: «Καλὰ εἶσαι ἐκεῖ
ποὺ εἶσαι, μητέρα, πῆγαινε καὶ παρακάτω». Κι ἀφοῦ ἔκαμε
μιὰ βόλτα γύρω στὸ βάλτο πῆρε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὰ
ἐμπρὸς κι ἔτρεχε μὲ τὸ ἄλογό του σὰν πουλί.

Ἕνας μῆνας πέρασε χωρὶς νὰ ἰδῇ πουθενὰ κανένα σπίτι.
Δρόμο ἔπαιρνε δρόμο ἄφινε, ὥσότου μιὰ μέρα βλέπει μακριὰ

στὸν ὀρίζοντα ἓνα πρᾶμα μικρὸ σὰν ἀμύγδαλο. Πάγει πρὸς
ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ὕστερ' ἀπὸ 8 ὥρων δρόμο φτάνει σ' ἓνα
σπίτι, γιατί ἐκεῖνο τὸ πρᾶμα ποὺ φαινότανε σὰν ἀμύγδαλο
δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα μεγάλο παλάτι μὲ μιὰ με-
γάλη πλατεῖα μπροστά. Ἐκεῖ στὴν πλατεῖα ἦτανε δυὸ βρύ-
σες μὲ δυὸ ποτήρια. Ἡ πρώτη εἶχε ποτήρι ἀπὸ διαμάντι
καὶ ἡ δεύτερη ἀπὸ χρυσάφι. Σ' αὐτὰ τὰ ποτήρια ἦτανε γραμ-
μένα τὰ ὀνόματα τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας του, τῶν ἀδερ-
φάδων του καὶ τὸ δικό του ἀκόμα. Σκέφτηκε λιγάκι καὶ θυ-
μήθηκε πῶς τὰ ποτήρια ἐκεῖνα ἦταν τῆς ἀδερφῆς του τῆς
Διαμάντως καὶ τῆς μικρότερης τῆς Μαλάμως.

Ἐκείνη τὴ στιγμή βλέπει καὶ βγαίνει μιὰ ὑπηρέτρια. Τὴν
πλησιάζει καὶ τὴ ρωτᾷ ποιὸς κάθεται σ' ἐκεῖνο τὸ παλάτι.
Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ εἶπε πῶς κατοικοῦσαν ἐκεῖ μέσα δυὸ δρά-
κοι ποὺ εἶχαν κλέψει δυὸ παραπολὺ ὁμορφες βασιλοπούλες
καὶ τίς εἶχαν ἐκεῖ κλεισμένες.

Ὁ Ἀντρέας τῆς εἶπε πῶς θέλει νὰ πάγῃ μέσα στὸ παλάτι
ἡ ὑπηρέτρια ὅμως τοῦ εἶπε πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲν μπορεῖ
νὰ γίνῃ, γιατί τίς πόρτες τίς φυλάγανε κάτι ἄγρια λιοντά-
ρια, ποὺ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ μπῇ μέσα.
Θὰ τὸν ἔσκιζαν ἀμέσως καὶ θὰ τὸν ἔκαναν κομμάτια.

Ὁ Ἀντρέας συλλογιζότανε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Θυμήθηκε
ἀμέσως τίς τρίχες ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ θηρία καὶ τὰ φτε-
ρὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ τὰ ὄρνια. Παίρνει λοιπὸν τὴν τρίχα τοῦ
λιονταριοῦ καὶ τὴν καίγει λιγάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη. Ἀμέσως
τοῦ παρουσιάζεται ὁ βασιλιάς τῶν λιονταριῶν καὶ τὸν ρω-
τᾷ τί θέλει. Ὁ Ἀντρέας τοῦ εἶπε πῶς θέλει νὰ μπῇ στὸ πα-
λάτι καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ μὴν τὸν πει-
ράξουν τὰ λιοντάρια ποὺ φυλάγανε στὴν πόρτα καὶ νὰ τοῦ
δώσῃ ἀκόμα δύναμη νὰ παλαίψῃ μὴ τοὺς δράκους.

Ὁ βασιλιάς τῶν λιονταριῶν ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ζήτησε ὁ Ἀν-
τρέας· κι ἔτσι αὐτὸς μπῆκε μέσα στὸ παλάτι χωρὶς νὰ τὸν
πειράξουν τὰ λιοντάρια κι ἀντάμωσε τίς ἀδερφές του. Αὐ-
τὲς ὅμως ἀντὶς νὰ χαίρουνται ποὺ εἶδαν τὸν ἀδερφόν
τους, ἄρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ φύγῃ

γλήγορα από κεῖ, γιατί ὅπου κι ἂν εἶναι θὰ φτάνανε οἱ δράκοι καὶ θὰ τὸν τρώγανε σίγουρα. Ὁ Ἀντρέας τὶς εἶπε νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται καθόλου.

Ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε ὁ Ἀντρέας αὐτὰ τὰ λόγια κι ἔδινε θάρρος στὶς ἀδερφές του, ἀκούστηκαν φωνές τόσο ἄγριες καὶ φοβερές ποὺ σειόταν ὅλο τὸ παλάτι. Ὁ Ἀντρέας ὅμως καθότανε χωρὶς ν' ἀνησυχῇ καθόλου καὶ περίμενε νὰ ρθοῦν οἱ δράκοι, ὅπου νάσου καὶ παρουσιάζεται ὁ ἀρχηγός τους. Χωρὶς οὔτε νὰ χαιρετήσῃ, τὸν ἐρώτησε μὲ βάρβαρο τρόπο ποιὸς ἦταν καὶ τί ἤθελε. Ὁ Ἀντρέας τοῦ ἀπάντησε μὲ γλυκὸ τρόπο πῶς ἐκεῖνες ἐκεῖ οἱ δύο κυρίες ἦταν ἀδερφές του καὶ ἦρθε νὰ τὶς ἰδῇ. Ὁ ἀρχηγός πάλι τὸν ἐρώτησε πῶς μπόρεσε νὰ τὸ μάθῃ πῶς εἶναι ἐκεῖ, κι αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε πῶς καθὼς περνοῦσε εἶδε τὰ ποτήρια στὶς βρύσες, κι ἔτσι τὸ κατάλαβε. Ὁ ἀρχηγός τὸν ξαναρώτησε πῶς μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ τὸν πειράξουν τὰ λιοντάρια, κι αὐτὸς τοῦ εἶπε πῶς τὰ κατάφερε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀρχηγός δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ παραπάνω ὑπομονὴ καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα μπάτσο. Σηκώνεται ὅμως τότε ὁ Ἀντρέας καὶ τοῦ δίνει μιὰ τόσο δυνατὴ γροθιά στὸ στῆθος ποὺ τὸν ἄφησε νεκρό. Οἱ δράκοι βλέποντας πῶς δὲ γυρίζει ὁ ἀρχηγός τους στέλνουν ἓνα νὰ ἰδῇ τί γίνεται. Πηγαίνει αὐτὸς καὶ βρίσκει τὸν ἀρχηγό τους σκοτωμένο καὶ τὸν Ἀντρέα νὰ μιᾷ μὲ τὶς ἀδερφές του. Ἐρχεται λοιπὸν πίσω στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς λέει τὸ καὶ τό. Οἱ δράκοι μόλις τ' ἀκούσαν τρέχουν ἀπάνω στὸ παλάτι νὰ σκοτώσουν τὸ φονιὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ὁ Ἀντρέας ὅμως μὲ μιὰ γροθιά ἄφινε στὸν τόπο τὸν καθένα δράκο ποὺ τὸν πλησίαζε. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολλοὶ κι ἔβλεπεν ὁ Ἀντρέας πῶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἀποτελειώσῃ ὅλους φώναξε καὶ τοὺς εἶπε: «Δὲν εἶναι ἁμαρτία νὰ χύνεται ἄδικα τόσο αἷμα; Ἐλᾶτε νὰ κάμουμε ἓνα ἄλλο πρᾶμα. Διαλέξτε ἓνα ἀπὸ σᾶς, ὅποιο θέλετε, καὶ στείλτε τον νὰ παλαίψῃ μ' ἐμένα. Ἄν μὲ νικήσῃ θὰ εἶμαι παντοτεινὰ δοῦλος σας καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ διατάξετε. Ἄν τὸν νικήσω τότε θὰ εἴστε σεῖς δοῦλοι μου».

Οἱ δράκοι ἐδέχτηκαν μ' εὐχαρίστηση αὐτὴ τὴν πρόταση τοῦ Ἀντρέα, γιατί ἔβλεπαν πῶς τὸ ἓνα τέταρτο ἀπ' αὐτοὺς καὶ παραπάνω ἀκόμα ἦταν σκοτωμένοι. Οἱ δράκοι διάλεξαν ἓνα τὸν πιὸ δυνατὸ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ψηλὸ ἀπὸ δῶ ἴσα μὲ κεῖ ἀπάνω, ποὺ μὲ τόνα χέρι του μόνο ἂν σ' ἔσφιγγε σοῦ ἔβγαζε τὸ ζουμί. Ὁ Ἀντρέας τὸν εἶδε, ἀλλὰ δὲ φοβήθηκε καθόλου. Σηκώθηκε ἀπάνω, ἐτοιμάστηκε κι ἀρχίσανε τὸ πά-λαιμα. Μὲ τὴ δύναμη ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ βασιλιάς τῶν λιονταριῶν τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν ἔρριξε χάμου. Ὁ δράκος χτύπησε τόσο δυνατὰ ποὺ λιποθύμησε. Τότε ὅλοι οἱ δράκοι προσκύνησαν τὸν Ἀντρέα καὶ τὸν ἔκαμαν ἀρχηγό τους.

Ὁ Ἀντρέας τοὺς ρώτησε τότε πῶς μπόρεσαν ν' ἄρπάξουν τὶς ἀδερφές του χωρὶς νὰ μπορέσουν ὁ πατέρας του καὶ ὅλοι του οἱ ὑπήκοοι νὰ καταλάβουν τί ἔγιναν. Αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν πῶς ὁ ἀρχηγός τους μπορούσε νὰ γίνῃ ὅ,τι ἤθελε, σύγνεφο, χελιδόνι, λιοντάρι κ.τ.λ, γιατί ἡ μητέρα του ἦτανε μάγισσα καὶ τοῦδωσε ἓνα μαγικὸ ραβδί καὶ μ' αὐτὸ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἔτσι λοιπὸν ἔγινε σύγνεφο κι ἄρπαξε τὶς ἀδερφές του. Ὁ Ἀντρέας τὸ ζήτησε καὶ τὸ πῆρε αὐτὸ τὸ ραβδί.

Καὶ τότε ἀνάφτει πάλι τὴν τρίχα τοῦ λιονταριοῦ καὶ ξαναπαρουσιάζεται ὁ βασιλιάς τῶν λιονταριῶν. Τὸν ἐρωτᾷ, τί θέλει. Ὁ Ἀντρέας τὸν παρακάλεσε ἂν εἶναι δυνατό ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ μερικὰ λιοντάρια νὰ τοῦ φυλάξουν τὶς ἀδερφές καὶ τοὺς σκλάβους. Ὁ βασιλιάς τοῦ ἀπάντησε πῶς θ' ἀφήσῃ ἐκεῖ ὅσα λιοντάρια θὰ τοῦ χρειαστοῦνε γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ὁ Ἀντρέας εὐχαρίστησε τὸ βασιλιά τῶν λιονταριῶν κι ἔφυγε γιὰ τὸ παλάτι τῆς Πεντάμορφης χρυσομαλλούσας. Στὸ δρόμο δὲ βρῆκε κανένα ἐμπόδιο κι ἔτσι ἔφτασε στὸ παλάτι χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Τότε ὅμως συλλογίστηκε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Θυμήθηκε ἀμέσως τὸ μαγικὸ ραβδί τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δράκων. Ἀγγίξε μὲ αὐτὸ τὰ φρύδια του κι ἔγινε ἓνα ὠραῖο καναρίνι. Γιατί μ' ἐκεῖνο τὸ ραβδί μπορούσε νὰ

γίνης ὅ,τι ἤθελες. Ἄν ἄγγιζες μ' αὐτὸ τὸν ἀστράγαλό σου γινόσουν αὖ λιοντάρι, ἂν ἄγγιζες τ' αὐτὶ σου γινόσουν αὖ σπουργίτης, ἂν ἄγγιζες τὸ γόνατό σου, γινόσουν αὖ καμηλοπάρδαλη κ.τ.λ. Ὁ Ἄντρέας λοιπὸν ἄγγιξε τὰ φρύδια του καὶ ἔγινε καναρίνι. Πέταξε καὶ πῆγε στὸ παράθυρο τῆς Πεντάμορφης. Κελαδοῦσε τόσο γλυκὰ ποὺ ἡ βασιλοπούλα διάταξε νὰ τὸ πιάσουν. Τὸ καναρίνι στάθηκε, τόπιασαν καὶ τόβαλαν σ' ἓνα χρυσὸ κλουβί. Τῇ νύχτα βγαίνει ὁ Ἄντρέας ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ τσιμπάει τῇ βασιλοπούλᾳ.

Ἡ βασιλοπούλα μόλις τὴν τοίμπησε ἄρχισε νὰ φωνάζη. Ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέτες καὶ ὁ βασιλιάς καὶ τὴν ἐρώτησαν τί ἔχει. Αὐτὴ εἶπε πῶς κάποιος τὴν τοίμπησε. Οἱ ὑπηρέτες ἔψαξαν παντοῦ μέσα στὸ δωμάτιο κι ἔξω ἀκόμα, κανένα ὅμως δὲ βρῆκαν, γιατί ὁ Ἀντρέας εἶχε ξαναμπεῖ στὸ κλουβὶ του. Ὁ βασιλιάς τὴν καθησύχασε καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβῆται καθόλου γιατί δὲν εἶναι κανένας. Ἀλλὰ καὶ πάλι μόλις ἀποκοιμήθηκε ἡ Πεντάμορφη ξαναβγαίνει ὁ Ἀντρέας ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ τὴν τοίμπᾳ καὶ πάλι. Φωνάζει καὶ πάλι ἡ Πεντάμορφη, τρέχουν καὶ πάλι οἱ δοῦλες κι ὁ πατέρας καὶ πάλι δὲ βρίσκουν κανένα, θυμώνει ὅμως πολὺ ὁ βασιλιάς καὶ τῆς λέγει πῶς θὰ τὴ σκοτώσῃ ἂν τύχῃ καὶ φωνάξῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ ἀκόμα.

Μόλις ἔφυγαν ἐκεῖνοι βγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ κλουβὶ ὁ Ἀντρέας καὶ τὴν τσιμπάει πάλι, ἡ Πεντάμορφη ὅμως φοβάται τώρα καὶ δὲν φωνάζει. Ὁ Ἀνδρέας τότε ἀπὸ καναρίνι ποὺ ἦταν παρουσιάζεται μὲ τὴν ἀληθινὴ μορφή, δηλαδὴ σὰν βασιλόπουλο ποὺ ἦταν πρῶτα. Ἡ Πεντάμορφη ἄμα τὸν εἶδε ἔτσι τὸν Ἀντρέα τὸν ἐρωτεύτηκε κι αὐτὴ. Ὁ Ἀντρέας τὴν ἐρωτᾷ πῶς μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ γυναικὰ του, κι αὐτὴ τοῦ λέει πῶς μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ σὲ δυὸ προβλήματα ποὺ θὰ τὸν ἐρωτοῦσαν, ὅχι ὅμως καὶ στὰ ἄλλα.

‘Ο Ἀντρέας τὴν ἐρωτᾷ τότε ποιά εἶναι τὰ προβλήματα
κι ἐκείνη τοῦ ἀπαντᾷ πῶς τὸ πρῶτο εἶναι τὸ ἐξῆς: Θὰ ντυ-
θῶμε ἐγὼ καὶ οἱ ἀδερφές μου, ποὺ εἴμαστε ὅλες μαζί δώδεκα.
σὰν πάπιες· ἐγὼ θὰ κουνήσω τὴν οὐρά μου, κι ἔτσι θὰ μὲ γνω-

ρίσης. Τὸ δεύτερο εἶναι πού θά ντυθοῦμε ὅλες τὴν ἴδια φορε-
σιά καὶ δὲ θά ξεχωρίσουμε ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Γιὰ νὰ μὲ
διακρίνης θά βάλω τὸ βραχιόλι πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὶς ἀδερ-
φές μου. Τὸ τρίτο πρόβλημα εἶναι μιὰ ὀλάκαιρη ἀποθήκη
ἀπὸ σιτάρι, κριθάρι καὶ ἄραποσίτι ἀνακατωμένα πού σὲ
μιὰ μέρα πρέπει νὰ τὰ ξεχωρίσης καὶ νὰ τὰ βάλῃς τὸ κάθε
εἶδος στὸ μέρος του. Τὸ τέταρτο εἶναι νὰ βρῇς τ' ἀθάνατο
νερό. Αὐτὸ βρίσκεται σὲ μιὰ σπηλιά, καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ
ἀνόιγουν καὶ κλείνουν δυὸ μεγάλοι βράχοι τόσο γλήγορα,
πού μόνο πουλὶ μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Τὸ βασιλόπουλο
τῆς εἶπε πῶς αὐτὰ τὰ δυὸ τελευταῖα εἶναι γι' αὐτὸν τὰ μόνα
εὐκόλα.

Τὸ πρῶν λοιπὸν παρουσιάζεται ὁ Ἀντρέας στὸ βασιλιά καὶ τοῦ λέει πῶς θέλει νὰ πάρῃ γυναίκα του τὴν Πεντάμορφη χρυσομαλλοῦσα. Ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε πῶς θὰ τοῦ τὴν ἔδινε ἂν μποροῦσε πρῶτα νὰ ἐκτελέσῃ κάτι προβλήματα ποῦ θὰ τοῦ πῇ. Ὁ Ἀντρέας εἶπε πῶς δέχεται. Ἀρχισαν τὰ προβλήματα. Καὶ πρῶτα παρουσιάστηκαν οἱ πάπιες καὶ τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς νὰ τοῦ δείξῃ ποιά εἶναι ἡ Πεντάμορφη. Ὁ Ἀντρέας εἶδε πῶς μιὰ πάπια κουνοῦσε τὴν οὐρά της, ὡς τόσο ὅμως δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τῆς Πεντάμορφης. Τότε ἀνάβει τὸ φτερὸ τῆς μέλισσας λιγάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ τοῦ παρουσιάζεται ἀμέσως ἡ βασίλισσά τους. Ὁ Ἀντρέας τὴν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δείξῃ ποιά εἶναι ἡ Πεντάμορφη, καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ λέγει πῶς θὰ πάγῃ νὰ καθίσῃ ἀπάνω της καὶ θὰ τοῦ τὴν δείξῃ. Πῆγε λοιπὸν καὶ κάθισε ἀπάνω σ' ἐκείνην ποὺ κουνοῦσε τὴν οὐρά της κι ἔτσι ὁ Ἀντρέας εἶπε πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ Πεντάμορφη.

Τὸ πρῶτο τὸ βρῆκες, τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς· τώρα νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμης μὲ τὸ δεύτερο· καὶ σὲ λίγη ὥρα παρουσιάστηκαν καὶ τὰ δώδεκα κορίτσια ντυμένα μὲ τὴν ἴδια φορεσιά. Ὁ Ἀντρέας εἶδε πῶς ἡ Πεντάμορφη φοροῦσε τὸ βραχιόλι πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες κι ἔτσι εἶπε πάλι, χωρὶς κανένα φόβο αὐτὴ τὴ φορά, πῶς αὐτὴ εἶναι. Ὁ βασιλιάς τότε τοῦ εἶπε: «Ἡ μάγος εἶσαι, ἡ μάγισσας γιός, ἢ ἡ κόρη μου θὰ σ’

ἔχη ὀρμηνέψει». Ὁ Ἀντρέας τοῦ εἶπε πῶς μήτε μάγος εἶναι μήτε μάγισσας γιός, καὶ ὅτι μὲ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ τάκαμε ὅλα.

Ὁ βασιλιάς τότε τοῦ λέγει πῶς εἶναι ἡ σειρὰ γιὰ τὸ τρίτο πρόβλημα καὶ τὸν πάγει στὴν ἀποθήκη. Ὁ Ἀντρέας εἶπε νὰ τοῦ δώσουν κρασί καὶ λίγα φρούτα γιὰ νὰ φάγη. Ὑστερ' ἀφοῦ μπῆκε στὴν ἀποθήκη ἄναψε τὸ φτερό τοῦ μερμηγκιοῦ λιγάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη, κι ἀμέσως τοῦ παρουσιάζεται ὁ βασιλιάς τῶν μερμηγκιῶν. Ὁ Ἀντρέας τὸν παρακαλεῖ νὰ διατάξη τὰ μερμηγκία του νὰ κουβαλήσουν σὲ χωριστὸ μέρος ἴσα μὲ τὸ βράδου ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἦταν μέσα στὴν ἀποθήκη ἀνακατωμένα ὅλα μαζί, σιτάρι, κριθάρι, ἀραποσίτι, κι ὁ βασιλιάς διάταξε καὶ σὲ δυὸ ὥρες ὅλα ἦτανε ταχτικά στὸ μέρος τους. Ὁ πατέρας τῆς Πεντάμορφης ἀπόρησε πολὺ πῶς σὲ τόσο λίγο διάστημα ἔκαμε τόσα πράγματα.

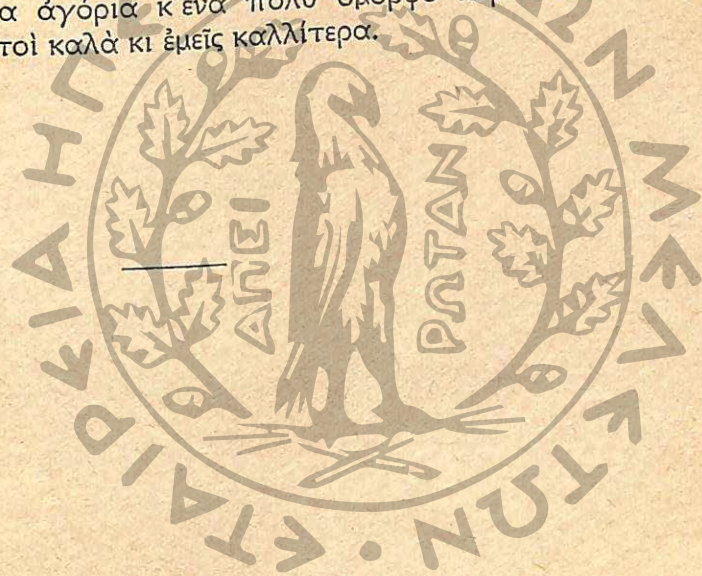
Τέλος τοῦ λέγει: «Τώρα ἂν μπορέσης νὰ μοῦ φέρης καὶ τὸ ἀθάνατο νερό, τότε πειὰ θὰ εἶσαι γαμπρός μου». Ὁ Ἀντρέας ἀνάβει λιγάκι ἀπὸ τὴν ἄκρη τὸ φτερό τοῦ περιστεριοῦ καὶ τοῦ παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς τους. Τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἀθάνατο νερό, κι αὐτὸς τοῦ λέει νὰ τοῦ κρεμάσῃ ἓνα μπουτιλάκι στὸ λαιμό. Ὁ Ἀντρέας μὲ μιὰ κορδελίτσα τοῦ κρέμασε τὸ μπουτιλάκι καὶ τὸ περιστέρι πέταξε καὶ πῆγε στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ περίμενε λιγάκι ὥς ὅτου ἀνοίξανε οἱ βράχοι ποὺ ἦτανε μπροστά του καὶ τότε μ' ἓνα γλήγορο πέταγμα μπαίνει μέσα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Πηγαίνει ἴσα στὴ βρύση καὶ τὴ γεμίζει ἀπὸ τ' ἀθάνατο νερό, καὶ βγαίνει πάλι χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε καὶ πηγαίνει στὸν Ἀντρέα. Ὁ Ἀντρέας, ἀφοῦ τοῦ εἶπε τὸ εὐχαριστῶ, πῆγε τὸ ἀθάνατο νερό στὸ βασιλιά, κι ὁ βασιλιάς τοῦ ἔδωσε τὴν Πεντάμορφη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ξεκίνησαν ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Πεντάμορφη. Αὐτὴ ὅμως ἔκλεψε ἀπὸ τὸ παλάτι τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ἀθάνατο νερό. Φτάσανε στὸ παλάτι ποὺ ἦταν οἱ ἀδερφές τοῦ Ἀντρέα καὶ οἱ σκλάβοι του. Ξεκουράστηκαν ἐκεῖ μερικὲς μέρες κι ὕστερα φύγανε μὲ τὶς ἀδερφές του καὶ τοὺς δούλους.

Ὅταν φτάσανε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα, βλέπουν κι ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ μιὰ κηδεῖα. Ρωτοῦν ποιὸς πέθανε καὶ μαθαίνουν πῶς ἦταν ὁ βασιλιάς. Πηδάει ἀμέσως ἡ Πεντάμορφη ἀπὸ τ' ἀμάξι, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ἀθάνατο νερό καὶ τοῦ στάζει μιὰ σταλαματιά στὸ στόμα. Ζωντανεύει ἀμέσως ὁ βασιλιάς καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κάσέλα, βλέπει τὸ γιό του τὸν Ἀντρέα καὶ τὴ νύφη του τὴν Πεντάμορφη τὴ χρυσομαλλοῦσα, βλέπει τὶς κόρες του, τὴ Διαμάντω καὶ τὴ Μαλάμω, καὶ κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Πᾶνε ὅλοι μαζί στὸ παλάτι καὶ ἡ Πεντάμορφη, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, πηγαίνει στὸν τάφο τῆς βασίλισσας, ποὺ πέθανε κι αὐτὴ δυὸ μέρες πρωτότερα, καὶ στάζει μιὰ σταλαματιά ἀπὸ τ' ἀθάνατο νερό. Ἀμέσως ἀναστήθηκε καὶ ἡ βασίλισσα.

Ὁ στρατὸς τώρα ντύθηκε στ' ἄσπρα, ἄσπρισαν τὸ παλάτι κι ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ Ἀντρέα καὶ τῆς Πεντάμορφης. Ἐπειτα ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Διαμάντως καὶ τῆς Μαλάμω μὲ δυὸ καλὰ βασιλόπουλα. Ἐπειδὴ ὅμως γεράσανε ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα ἔδωσαν τὴ βασιλεία στὸν Ἀντρέα καὶ τὴν Πεντάμορφη. Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πεθάνανε ὁ βασιλιάς κι ἡ βασίλισσα ἀφοῦ εἶδαν καὶ δυὸ ἐγγονάκια.

Ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Πεντάμορφη ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι. Ἀποκτήσανε τρία ἀγόρια κ' ἓνα πολὺ ὁμορφο κοριτσάκι κι ἔτσι ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

I. Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΖΕΚΙΝΑ

Ο Κολόμβος ήταν ναυτικός. Ζούσε ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια σὲ μιὰ μακρινή χώρα κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐκείνον τὸν καιρὸ κανεὶς δὲν ᾔξερε τίποτα γιὰ τὴν Ἀμερική. Οὔτε ᾔξεραν κανὼν ὅτι βρισκότανε στὴ γῆ αὐτὸ τὸ μέρος. Τὸ ἀνεκάλυψε ὁ Κολόμβος.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Κολόμβος ξεκίνησε γιὰ μακρινὸ ταξίδι πέρα στὴν ἀγνωστὴ καὶ ἀτέλειωτὴ θάλασσα, μὲ τρία καραβάκια, ποὺ δὲν ἦτανε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ψαρό-βαρκες.

Οἱ ναῦτες του δὲν θέλανε νὰ πᾶν μαζί του.

«Κανεὶς ὡς τώρα δὲν ταξίδεψε σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα» τοῦ εἶπαν.

«Εἶναι ἀλήθεια», εἶπε ὁ Κολόμβος «τώρα ὁμως θὰ τὴν περάσω ἐγὼ μὲ σᾶς.»

«Μὰ - εἶπαν οἱ ναῦτες - σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα εἶναι δράκοι καὶ θὰ μᾶς φᾶνε.»

«Πῶς εἶν' οἱ δράκοι;» ρώτησε ὁ Κολόμβος, «ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδα ποτέ μου· ἐσεῖς τοὺς ξέρετε;»

Οἱ ναῦτες εἶπαν πῶς δὲν ξέρανε πῶς ἦταν οἱ δράκοι μὰ οὔτε καὶ θέλανε νὰ ἰδοῦν κανένα. Καλὰ, τοὺς εἶπε ὁ Κολόμβος, μείνετε ἡσυχοὶ δὲν θὰ ἰδῆτε οὔτε μισό.

Ἔτσι λοιπὸν βγήκαν στ' ἀνοιχτά.

II. ΟΙ ΝΑΥΤΕΣ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ

Σὲ λίγο ἡ θάλασσα ἀγρίεψε.

«Ἄχ! φώναξαν κατατρομαγμένοι οἱ ναῦτες, θὰ εἶναι οἱ δράκοι κι ἀνακατεύουν ἔτσι τὴ θάλασσα μὲ τίς οὐρές τους. Τί θὰ κάνουμε τώρα;»

«Τί θὰ κάνουμε - εἶπε ὁ Κολόμβος - θὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ταξίδι μας».

“Ολο καὶ ταξίδευαν λοιπόν.

“Ο οὐρανὸς τοὺς φαινότανε μαῦρος καὶ ἀλλοιώτικος. Αὐτὸς ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι σὰν τῆς πατρίδας μας, ἔλεγαν. Θάνατι κανέναν ἄλλον κόσμον κι ἴσως ὁ Θεὸς νὰ μὴν μένη ποτὲ ἐδῶ. Αὐτὸ πειὰ τοὺς ἐτρόμαξε ἀκόμα περισσότερο.

«Ὁ Θεός, εἶπε ὁ Κολόμβος, εἶναι παντοῦ. Μὴ φοβόσασθε. αὐτὸς θὰ μᾶς φυλάξη. Ἐμπρός, ἄς ταξιδεύσουμε ἀκόμα.»

Ἔτσι περνοῦσαν μέρες, ἐβδομάδες κι αὐτοὶ πάντα ταξίδευαν. Πουθενὰ ὅμως δὲν φαινότανε στεριά. Μιὰ φορὰ νόμισαν πῶς εἶδαν κάποια ἀκτή, ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ ἓνα σύννεφο ποὺ ἔρριχνε τὴ σκιά του στὸ νερό.

Κι ὅλο ταξίδευαν.

Στὸ τέλος οἱ ναῦτες εἶπαν πῶς δὲν θέλανε νὰ πᾶν πειὸ μακριά. Ἄν ὁ Κολόμβος δὲν ἤθελε νὰ γυρίσῃ, θὰ τὸν πετοῦσαν στὴ θάλασσα καὶ θὰ γύριζαν στὴν πατρίδα μόνοι τους.

III. Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ἐνῶ ἔλεγαν αὐτὰ βλέπει ἑξαφνα ὁ Κολόμβος ἓνα χλωρὸ δένδρο νὰ πλῆῃ στὴ θάλασσα.

«Τὰ δένδρα, εἶπε, βγαίνουν στὴ στεριά. Γιὰ νὰ εἶναι λοιπὸν ἐδῶ αὐτὸ τὸ χλωρὸ δένδρο φαίνεται πῶς κάπου ἐδῶ εἶναι στεριά».

Οἱ ναῦτες ὅμως οὐτ’ ἤθελαν νὰ τὸν ἀκούσουν. «Ἐμεῖς, εἶπαν, δὲν βλέπουμε πουθενὰ γῆ. Ποῦ εἶναι; δεῖξέ μᾶς την».

Σὲ λίγο κάτι πουλάκια πέταξαν πάνω ἀπ’ τὸ καράβι. Ὁ Κολόμβος τοὺς τὰ ἔδειξε καὶ εἶπε:

«Κυττάξτε αὐτὰ τὰ πουλιά. Εἶναι πουλιά τῆς στεριᾶς. Γιὰ νὰ εἶναι λοιπὸν ἐδῶ τέτοια πουλιά, θὰ εἶναι κάπου κι ἡ στεριά».

«Ἡ μόνη γῆ ποῦ θέλουμε νὰ ἰδοῦμε εἶναι ἡ πατρίδα μας. Ἐμεῖς θὰ γυρίσουμε»—εἶπαν οἱ ναῦτες.

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑ ΦΩΣ

Ἐφθασε ἡ νύχτα.

Ὁ Κολόμβος ὅλο περπατοῦσε πάνω κάτω στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου του. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κύτταξε μακριὰ νὰ ἰδῇ γῆ.

«Ἄν δὲν βροῦμε γρήγορα γῆ - σκεπτότανε - οἱ ναῦτες μου θὰ μὲ πετάξουν στὴ θάλασσα καὶ θὰ φύγουν γιὰ τὴν πατρίδα. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ. Δὲν θὰ γυρίσουν ἔτσι. Θὰ βροῦμε στεριά. Πρέπει νὰ βροῦμε».

Ἐνῶ σκεπτότανε αὐτὰ κύτταξε δεξιὰ, ἀριστερά, παντοῦ. Ἐξαφνα εἶδε ἔμπρός του ἓνα φῶς.

Ἦταν ἓνα μικρὸ καὶ θαμπὸ φῶς κι ἔφεγγε στὸ σκοτάδι σὰν ἓνα κόκκινο ἀστράκι. Αὐτὸ μοιάζει σὰν ἀναμμένο δαδί, ψιθύρισε ὁ Κολόμβος. Ἐπεὶ πέρα πρέπει νὰ εἶναι γῆ καὶ ἄνθρωποι.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή κάποιος ναύτης φώναξε: «Ἐνα φῶς».

Ναὶ τὸ βλέπω, ἀπάντησε ὁ Κολόμβος, αὐτὸ τὸ φῶς σημαίνει πῶς ἐκεῖ εἶναι στεριά· τώρα πειὰ φαντάζομαι πῶς δὲν θὰ θέλετε νὰ γυρίσετε.

Η ΝΕΑ ΓΗ

Τὸ ἄλλο πρωὶ μόλις κύτταξαν ἔξω εἶδαν μπρὸς τους μιὰ καταπράσινη ἀκτή.

Μερικοὶ Ἴνδοι τρέχανε πάνω κάτω στὴν ἀμμουδιά.

Οἱ Ἴνδοι ποὺ δὲν εἶχαν δεῖ ὡς τότε οὔτε καράβια, οὔτε ἄσπρους ἀνθρώπους τρόμαξαν κι ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ φύγουν.

Τότε ὁ Κολόμβος κι οἱ ναῦτες του, γονάτισαν κι εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἔφερε σ’ αὐτὴ τὴν νέα χώρα. Ἐπειτα φώναξαν τοὺς Ἴνδους καὶ ὁ Κολόμβος τοὺς ἔδωσε πολλὰ δῶρα.

Ἡ χώρα αὐτὴ ποῦ βρῆκαν ἦταν ἓνα κομμάτι τῆς Ἀμερικῆς κι ὁ Κολόμβος ἦταν ὁ πρῶτος ἄσπρος ἄνθρωπος ποῦ πάτησε στὴν ἀκτὴ της.

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΑ

I.

Δίπλα σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη, κατὰ τὸν βοριά, ζοῦσε ἡ μικρὴ Ἀγριόπαπια.

Ἦταν χειμῶνας κι ἀπάνω ἀπ' τὴ λίμνη ἦτανε χονδρὸς πάγος. Ὅλα ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι.

Ἡ μικρὴ μας ὁμως Ἀγριόπαπια δὲν σκοτιζότανε.

Τὸ σπιτάκι τῆς ἦταν ζεστὸ καὶ ἡ φωτιά τῆς ἔκαιγε πάντα ζωηρά.

Ἦταν γενναία κι εὐτυχισμένη.

Δὲν τὴν ἔνοιαζε ὅσο δυνατὰ καὶ κρύα νὰ φουοῦσε ὁ Βοριᾶς. Αὐτὴ πάντοτε ἐπήγαινε κάθε πρωὶ στὴν παγωμένη λίμνη, τραβοῦσε τὰ βούρλα μὲ τὸ δυνατό τῆς ράμφος, ἔπειτα βουτοῦσε μέσα ἀπ' τῆς τρύπες ποῦ εὔρισκε στὸν πάγο κι ἔπιανε ψάρια γιὰ τὸ δεῖπνο τῆς.

II.

Μιὰ μέρα λοιπὸν κατέβηκε ὁ Βοριᾶς στὴ λίμνη, πάνω στὸν πάγο κι ἐφύσησε ἓνα μεγάλο σύννεφο ἀπὸ χιόνι.

«Βου-ου-ου—! Βου-ου-ου!» εἶπε.

«Τί κάνεις ἐκεῖ, μικρὴ Ἀγριόπαπια; τρέχα γρήγορα σπίτι σου».

Ὅλα τ' ἄλλα πουλιὰ καὶ ζῶα τρέξανε ἀμέσως καὶ χώθηκαν φοβισμένα στῆς τρύπες τους, ἡ μικρὴ ὁμως Ἀγριόπαπια δὲν σκοτίστηκε διόλου.

Πῆγε καὶ πάλι στὸν πάγο ὅπως καὶ πρὶν, τράβηξε τὰ βούρλα μὲ τὸ ράμφος τῆς, βούτησε μέσα ἀπ' τῆς τρύπες καὶ τσάκωσε περισσότερα ψάρια.

Ἐπειτα τὰ πῆγε στὸ ζεστὸ τῆς σπίτι καὶ τὰ βάλε νὰ τὰ μαγειρέψῃ στὴ φωτιά.

Ὅσο τὰ ψηνε τραγουδοῦσε:

Φύσα κακὲ βοριᾶ
 ἐγὼ δὲ σὲ φοβᾶμαι
 σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλιά.
 Εἶσαι δυνατός,
 εἴμ' ὅμως κι ἐγώ.
 Ὅ,τι καὶ νὰ κάνης
 ἐγὼ δὲ θὰ κρυφθῶ.

III.

«Βού-ου-ου!» εἶπε ὁ Βοριᾶς.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ Ἀγριόπαπια δὲν φοβᾶται οὔτε βοριᾶ, οὔτε πάγο, οὔτε χιόνι, οὔτε κρύο. Μὰ ἐγὼ θὰ τὴν ξεπαγιάσω».

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Βοριᾶς ξαναφύσησε δέκα φορές πειὸ δυνατὰ ἀπὸ πρίν.

Πάγωνε ὅλες τῆς τρῦπες ποῦταν στὸν πάγο γιὰ νὰ μὴ μπορῇ πειὰ νὰ ψαρέψη ἡ μικρὴ ἀγριόπαπια. Ἐπειτα σκέπασε ὁλόκληρη τὴ λίμνη μὲ χιόνι.

Κι αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ Ἀγριόπαπια δὲ σκοτίστηκε. Μπόρεσε καὶ βρῆκε πάλι βούρλα καὶ τὰ τράβηξε μὲ τὸ ράμφος τῆς. Ἐπειτα βούτηξε μέσα ἀπὸ νέες τρῦπες κοὶ ἔπιασε ἀκόμα περισσότερα ψάρια. Τὰ πῆγε λοιπὸν σπίτι τῆς τραγουδώντας σ' ὅλο τὸ δρόμο:

Εἶσαι δυνατός,
 εἴμ' ὅμως κι ἐγώ.
 Ὅ,τι καὶ νὰ κάνης
 Ἐγὼ δὲν θὰ κρυφθῶ.

IV.

Αὐτὸ πειὰ ἔκανε τὸ Βοριᾶ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ του. «Βού-ου-ου-ου!» φώναξε θυμωμένος.

«Θὰ ἰδοῦμε ποιὸς εἶναι ποιοὶ δυνατός.

Θὰ πάω μέσα στὸ σπίτι τῆς, θὰ τὸ παγώσω καὶ θὰ σβύσω τὴ φωτιά της».

Ὅπως εἶπε κι ἔκανε. Ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς μικρῆς Ἀγριόπαπιας.

Αὐτὴ καθόταν μπρὸς στὴ φωτιά καὶ ζέσταινε τὰ κόκκινα δακτυλάκια τῆς.

Τὰ ψάρια ἦταν στὴ φωτιά.

Ὁ Βοριᾶς σύρθηκε ἀπὸ πίσω τῆς σιγὰ σιγὰ κι ἔπειτα μονομιᾶς φώναξε:

«Βου-ου-ου-ου! Βου-ου-ου-ου!»

καὶ φύσησε τὴ φωτιά ὅσο μπορούσε πειὸ δυνατά.

Ἡ φωτιά ὅμως ἀντὶ νὰ σβύσῃ δυνάμωσε κι ἔγινε πειὸ καλή.

Ἡ μικρὴ Ἀγριόπαπια ἄρχισε νὰ τὴν σκαλίζῃ καὶ τότε πετάχτηκαν πολλές σπίθες καὶ τὰ ψάρια μαγειρεύτηκαν πειὸ γρήγορα. Ἐπειτα κάθησε καὶ ζεσταινότανε τρώγοντας καὶ τὰ ψάρια τῆς.

Καθὼς ἔτρωγε τραγουδοῦσε.

Φύσα κρύε βοριᾶ
 ἐγὼ δὲ σὲ φοβᾶμαι
 σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλιά.
 Εἶσαι δυνατός,
 εἴμ' ὅμως κι ἐγώ.
 Ὅ,τι καὶ νὰ κάνης
 Ἐγὼ δὲ θὰ κρυφθῶ.

V.

Σκόλισε καὶ πάλι τὴ φωτιά τῆς ποὺ ἄρχισε ἔτσι νὰ ξαναπετᾶ σπίθες καὶ σὲ λίγο τὸ σπιτάκι τῆς ἦταν πειὸ ζεστὸ ἀκόμα ἀπὸ πρίν.

Ὁ Βοριᾶς κάθησε στὸ πάτωμα καὶ φυσοῦσε, φυσοῦσε, φυσοῦσε. Ἦταν καταθυμωμένος.

Ἐξαφνα ἄρχισαν νὰ τρέχουν δάκρυα στὸ πρόσωπό του, καὶ τὰ μαλλιά του ἄρχισαν νὰ στάζουν νερό.

«ὦ δυστυχία μου, ἐφώνησε, ἄρχισα νὰ λυώνω. Ἡ μικρὴ Ἀγριόπαπια εἶναι πάρα πολὺ δυνατὴ».

Δέν μπορῶ νὰ τὴν παγώσω!
 Νὰ τὴν κάνω νὰ πεινάσῃ.
 Δέν μπορῶ νὰ τὴν ἐδιώξω
 Ἄπ' τὸ σπίτι, νὰ τὴν κάνω νὰ τρομάξῃ.
 Μ' ἔκαμε αὐτὴ νὰ λυώσω
 Καὶ ἀπ' τὸ θυμὸ νὰ σκάσω.
 Φεύγω ἐγὼ καὶ τὴν ἀφίνω
 Καὶ λεπτὸ γι' αὐτὴ δὲ δίνω.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς ἀπάνω στὸ χιόνι. Ἐπειτα ἔδωκε μιὰ καὶ σηκώθηκε καὶ σύρθηκε στὸ μακρινὸ του σπίτι.

Ἡ μικρὴ ὅμως Ἀγριόπαπια κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ ζέσταινε τὰ μικρά της κόκκινα δακτυλάκια ἐνῶ τραγουδοῦσε.

Εἶσαι δυνατός, εἴμ' ὅμως κι ἐγώ.
 Ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃς, ἐγὼ δὲ θὰ κρυφθῶ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΑΣ

Μιὰ μάνα καθόταν κοντὰ στὸ ἄρρωστο παιδί της. Ἦταν πολὺ λυπημένη καὶ φοβόταν μὴν πεθάνῃ. Τὸ προσωπάκι του ἦταν πολὺ ὠχρό, τὰ μικρά τὰ ματάκια του ἦταν μισοκλεισμένα. Τὸ παιδί ἀνάπνεε μὲ πολλὴ δυσκολία καὶ κάπου κάπου ἡ ἀναπνοή του ἦταν τόσο βαθιὰ σὰ ν' ἀναστενάξε, καὶ ἡ μάνα ἐνοιωθε ἀκόμα μεγαλύτερον πόνο καθὼς κύταζε τὸ μικρὸ πλᾶσμα.

Χτύπησε τότε ἡ πόρτα, καὶ ἓνας φτωχὸς γέρος μπῆκε μέσα, τυλιγμένος μὲ μιὰ χοντρή μάλλινη κάπα, γιατί αὐτὴ κρατεῖ ζέστη καὶ αὐτὸ ποὺ χρειαζόταν, γιατί ἦταν ψυχρὸς ὁ χειμῶνας. Ἐξω ὅλα ἦταν χιονισμένα καὶ ὁ ἀέρας φυσοῦσε τόσο ψυχρὸς ποὺ πάγωνε τὸ πρόσωπο.

Ἐπειδὴ ὁ γέρος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸ μικρὸ παιδί γιὰ μιὰ στιγμή ἀποκοιμήθηκε, πῆγε ἡ μάνα νὰ τοῦ ψήσει καφεὲ νὰ πιῇ νὰ ζεσταθῇ λιγάκι.

Ὁ γέρος πῆρε καὶ κουνοῦσε τὸ παιδί κι ἡ μάνα κάθισε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα παλιὰ κοντὰ του, κοιτάζε τὸ ἄρρωστο τὸ παιδί ποὺ ἀνάσαινε τόσο βαθιὰ, καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ μικρὸ του χεράκι.

«Ἐ, δὲ σοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸ γλιτώσω τὸ παιδί μου;» ρώτησε ἡ μάνα.

Ὁ γέρος—ἦταν ὁ θάνατος—κούνησε τὸ κεφάλι τόσο ἀλλόκοτα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πάρῃ κανένας αὐτὸ καὶ γιὰ ναὶ καὶ γιὰ ὄχι. Ἡ μάνα κατάλαβε καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι. Κοιμήσου λίγο τῆς εἶπε ὁ γέρος. Ἐγὼ θὰ φυλάω τὸ παιδί. Εἶσαι τόσο κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια.

Κι ἀλήθεια τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, εἶχε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ μάνα κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἀποκοιμήθηκε. Μέσα στὸν ὕπνο της ὅμως ἐνοιωσε ἔξαφνα ἓνα παγερὸ κρύο καὶ ξύπνησε. Τὸ παιδί της ἔλειπε. Τῆς τὸ εἶχε πάρει ὁ γέρος.

Ἡ δύστυχη ἡ μάνα πετάχτηκε τότε ἔξω καὶ φώναζε τὸ παιδί της.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Φαναρίων

Ἐκεῖ ἔξω μέσα στὸ χιόνι, καθόταν μιὰ γυναῖκα ντυμένη μακριὰ μαῦρα φορέματα καὶ τῆς εἶπε: «Μέσα στὸ σπῖτι σου ἦταν ὁ θάνατος· τὸν εἶδα ποὺ ἔβγαине μὲ τὸ παιδί σου. Περπατεῖ πιὸ γρήγορα καὶ ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ ποτὲ δὲν γυρίζει πίσω ὅ,τι πῆρε!»

«Πές μου μόνο τί δρόμο πῆρε!» εἶπε ἡ μάνα. «Πές μου τί δρόμο κι ἐγὼ θὰ τὸν βρῶ.»

«Τὸν ξέρω! εἶπεν ἡ μαυροφόρα γυναῖκα· ἀλλὰ πρὶν νὰ σοῦ τὸν πῶ, πρέπει νὰ μοῦ τραγουδήσης ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ τραγούδησες στὸ παιδί σου. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ τὰ τραγούδια, τ' ἄκουσα πρωτύτερα· εἶμαι ἡ Νύχτα καὶ εἶδα τὰ δάκρια σου ὅταν τὰ τραγουδοῦσες.»

«Θὰ τὰ τραγουδήσω ὅλα, ὅλα!» εἶπε ἡ μάνα. Ἀλλὰ μὴ με κρατεῖς. Θέλω νὰ τὸν προφτάσω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὸ παιδί μου.»

Ἀλλὰ ἡ Νύχτα καθόταν ἀκούνητη κι ἀμίλητη. Τότε ἡ μάνα χτύπησε ἀπελπισμένη τὰ χέρια, καὶ ἀρχίνησε νὰ τραγουδά. Καὶ εἶπε πολλὰ τραγούδια καὶ ἔχυσε ἀκόμα περισσότερα δάκρια! Τότε τῆς εἶπε ἡ Νύχτα. «Τράβα δεξιὰ μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος μὲ τὰ πεῦκα, ἐκεῖ εἶδα νὰ πηγαίνει ὁ θάνατος μαζί μὲ τὸ μικρό σου τὸ παιδάκι.»

Ἐκεῖ μέσα βαθιὰ στὸ δάσος χῶριζε ὁ δρόμος, κι ἐκείνη δὲν ἤξερε ποῦθε νὰ κάμῃ. Ἐκεῖ βρισκόταν μιὰ ἀγριαπιδιὰ ποὺ δὲν εἶχε οὔτε φύλλα οὔτε ἄνθη, ἦταν στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα καὶ κρούσταλλα κρεμόταν ἀπὸ τὰ κλωνάρια της.

«Εἶδες τὸ θάνατο νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ μαζί μὲ τὸ μικρό μου τὸ παιδί;»

«Ναί!» εἶπε ἡ ἀγριαπιδιὰ· ἀλλὰ δὲ σοῦ λέω ποῦθε ἔκαμε ἂν δὲ μὲ ζεστάνῃς πρωτύτερα στὴν ἀγκαλιά σου! Πέθανα ἀπὸ τὸ κρύο, θὰ κρουσταλλιάσω ὅμως διόλου.»

Κι ἐκείνη ἔσφιξε τὴν ἀγριαπιδιὰ στὰ στήθια της, γιὰ νὰ τῆς λυώσῃ ὁ πάγος. Τὰ ἀγκάθια μπῆκαν μέσα στὸ κορμί της καὶ τὸ αἷμα της ἔτρεξε σὲ χοντρές σταλαματιές. Ἀλλ' ἡ ἀγριαπιδιὰ πέταξε καινούργια πράσινα φύλλα κι ἔβγαλε λουλούδια μέσσω στὴν ψυχρὴ τὴ χειμωνιάτικη νύχτα. Τόσο

καίει ἡ καρδιὰ μιᾶς λυπημένης μάνας! Κι ἡ ἀγριαπιδιὰ τῆς εἶπε τότε τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Τότε ἔφτασε σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη ποὺ δὲν εἶχε οὔτε πλοῖο οὔτε βάρκα. Ἡ λίμνη δὲν ἦταν τόσο πσγωμένη ποὺ νὰ βασιτᾷ νὰ περάσῃ ἡ γυναῖκα ἐπάνω, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐλεύθερη καὶ ἄρκετὰ ρηχὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ μέσα στὸ νερό· καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν περάσῃ ἂν ἤθελε νὰ βρῇ τὸ παιδί της.

—Κάτι μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σένα τῆς εἶπε ἡ λίμνη. Ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει νὰ μαζεύω μαργαριτάρια καὶ τὰ μάτια σου εἶναι δυὸ ἀπ' τὰ λαμπερότερα ποὺ ἔχω ἰδεῖ: Ἄν θέλῃς νὰ τὰ χύσῃς μέσα σὲ μένα κλαίοντας, τότε ἐγὼ θὰ σὲ περάσω πέρα στὸ μεγάλο περιβόλι, ὅπου ὁ θάνατος κατοικεῖ καὶ καλλιεργεῖ ἄνθη καὶ δένδρα· τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι μιὰ ἀνθρώπινη ζωή».

«ὦ, καὶ τί δὲν δίνω ἐγὼ, γιὰ νὰ πάω στὸ παιδί μου!» εἶπε ἡ δύστυχη ἡ μάνα. Ἐκλαψε λοιπὸν ἀκόμα περισσότερο καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν μέσα στὸν πάτο τῆς λίμνης καὶ ἔγιναν δύο πολύτιμα μαργαριτάρια. Ἡ λίμνη τότε πάγωσε καὶ ἡ μάνα πέρασε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, ὅπου βρισκόταν ἓνα θαυμάσιο περιβόλι, ποὺ ὅμως ἡ μάνα δὲν ἔβλεπε γιατί ἦταν τυφλή.

«Ποῦ θα βρῶ τὸ θάνατο ποὺ μοῦ πῆρε τὸ ποῖδί μου;» ρώτησε ψάχνοντας μὲ τὰ χέρια μπροστά.

«Δὲν ἦρθε ἀκόμα!» εἶπε μιὰ γερασμένη γυναῖκα μὲ ἄσπρα μαλλιά ποὺ ἦταν ἡ δουλειὰ της νὰ περιποιῇται τὸ περιβόλι τοῦ θανάτου. «Μὰ ἐσύ πῶς μπόρεσες νὰ βρεθῇς ἐδῶ καὶ ποιὸς σὲ βοήθησε;»

«Ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε!» ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶναι πονετικὸς καὶ ἔτσι θὰ εἶσαι καὶ σύ χωρὶς ἄλλο. Ποῦ θὰ βρῶ τὸ μικρό μου τὸ παιδί; πές μου!»

«Ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω», εἶπε ἡ γριά, κι ἐσύ δὲν βλέπεις! Πολλὰ λουλούδια καὶ δέντρα μαράθηκαν αὐτὴ τὴ νύχτα. Ὁ θάνατος θὰ ἔρθῃ σὲ λίγο γιὰ νὰ τὰ φυτέψῃ σ' ἄλλο μέρος.

Ξέρεις βέβαια πώς κάθε άνθρωπος έχει το δέντρο της ζωής του και το λουλούδι της ζωής του.

Αυτά φαίνονται απaráλλαχτα σαν τὰ ἄλλα τὰ φυτά, οἱ καρδιές τους ὁμως χτυποῦν! Ἀπὸ αὐτὰ νὰ ὀδηγηθῆς, ἴσως καὶ γνωρίσης τὸ χτύπο τῆς καρδιᾶς τοῦ παιδιοῦ σου. Ἀλλὰ τί θὰ μοῦ δώσης, ἂν σοῦ πῶ τί ἄμμο ἀκόμα πρέπει νὰ κάμης;»

«Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ δώσω» εἶπε ἡ μάνα. «Ἀλλὰ εἶμαι πρόθυμη νὰ πάω γιὰ σένα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου».

«Τότε δὲν γίνεται τίποτα» εἶπε ἐκείνη ἐκτὸς ἂν μοῦ δώσης τὰ μακριὰ μαῦρα μαλλιά σου· μοῦ ἀρέσουν πολὺ. Καὶ μπορεῖς νὰ πάρης τὰ ἄσπρα τὰ δικά μου· εἶναι καὶ αὐτὸ πάντα κάτι».

«Σὲ φτάνουν τὰ μαλλιά μου;» εἶπε ἡ μάνα: «Σοῦ τὰ δίνω μ' εὐχαρίστηση». Καὶ τῆς ἔδωσε τὰ ὠραῖα τῆς μαῦρα μαλλιά καὶ πῆρε αὐτὴ τὰ χιονόλευκα μαλλιά τῆς γριᾶς.

Τότε μπῆκε στὸ μεγάλο περιβόλι τοῦ θανάτου, ὅπου ἦταν ἀνακατωμένα θαυμάσια λουλούδια καὶ δέντρα. Ἦταν ἐκεῖ ζουμπούλια καὶ μεγάλες ἀνθισμένες τριανταφυλλίες.

Ἦταν φυτὰ τοῦ νεροῦ, μερικὰ φρέσκα καὶ δροσερά, ἄλλα μισοπεθαμένα· νερόφιδα ἦταν κουλουριασμένα ἐπάνω σ' αὐτὰ καὶ μαῦρα καβούρια ἦταν γαντζωμένα μὲ τὶς δαγκάνες τους ἐπάνω στὰ βλαστάρια τους.

Ἦταν ἐκεῖ μεγάλες βελανιδιές καὶ πλάτανοι, καὶ ἀνθισμένα θυμάρια. Ὅλα τὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ εἶχαν τὰ ὀνόματά τους· τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν καὶ μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦσαν ἀκόμα, ὁ ἓνας στὴν Ἑλλάδα ὁ ἄλλος στὴν Ἀγγλία, ὁ τρίτος στὴν Αἴγυπτο, σ' ὅλον τὸ κόσμον.

Ἦταν μεγάλα δέντρα μέσα σὲ μικρὲς γλάστρες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ πολὺ στενοχωρημένα καὶ ἦταν ἑτοιμα νὰ σπάσουν τὰ δοχεῖά τους. Ἦταν καὶ μερικὰ μικρὰ καὶ ἄρρωστημένα ἄνθη μέσα σὲ παχὺ χῶμα, μὲ χορταράκια ὀλόγυρα πολὺ περιποιημένα.

Μὰ ἡ μάνα ἔσκυψε σ' ὅλα τὰ πολὺ μικρὰ φυτὰ, ἄκουε τὴν ἀνθρώπινη καρδιά ποὺ χτυποῦσε στὸ καθένα καὶ ἀπὸ τὰ

ἑκατομμύρια τῶν φυτῶν αὐτῶν γνώρισε τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ της.

«Αὐτὸ εἶναι! φώναξε κι ἄπλωσε τὸ χέρι νὰ πιάσῃ μιὰ βιολέττα ποὺ μισομαραμένη ἔγερνε τὸ κεφάλι της κάτω.

«Μὴν ἐγγίξης τὸ λουλούδι!» εἶπε ἡ γριὰ· «στάσου ἐδῶ, καὶ ἅμα ἔρθῃ ὁ θάνατος—τὸν περιμένω ὥρα τὴν ὥρα—νὰ μὴν τὸν ἀφήσης νὰ τὸ ξεριζώσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν φοβερίσης, πὼς ἂν τὸ κάμῃ αὐτὸ θὰ ξεριζώσῃς καὶ σὺ τὰ ἄλλα· τότε θὰ φοβηθῇ!»

Τότε μὲ μιᾶς χύθηκε ἓνα παγερὸ φύσημα μέσα στὴ σάλα, καὶ ἡ τυφλὴ ἡ μάνα ἐνοιωσε, πὼς ἡτὸ ἦταν ὁ θάνατος ποὺ ἦρθε.

«Πὼς μπορεῖς νὰ βρῆς τὸ δρόμο γιὰ δῶ;» τὴν ρώτησε. «Πὼς μπορεῖς νὰ ρθῆς ἐδῶ γρηγορώτερα κι ἀπὸ μένα;»

«Ἐγὼ εἶμαι μάνα!» τοῦ ἀπάντησ' ἐκείνη.

Ὁ θάνατος ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ μικρὸ τὸ λουλούδι· ἐκείνη ὁμως τὸ ἀγκάλιασε μὲ τὰ χέρια της καλὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴ προσοχὴ νὰ μὴν ἀγγίξῃ κανένα ἀπὸ τὰ φύλλα. Τότε ὁ θάνατος φύσηξε ἐπάνω στὰ χέρια της, κι ἐκεῖνα πάγωσαν ὅσο δὲν τὰ παγώνει ὁ πιὸ ψυχρὸς ἀέρας, κι ἔπεσαν κάτω ξερά.

«Μ' ἐμένα δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βάλῃς» εἶπε ὁ θάνατος.

«Μὰ ὁ Θεὸς ὁμως μπορεῖ» εἶπε ἐκείνη. «Ἐγὼ κάνω ὅ,τι εἶναι τὸ θέλημά του» εἶπε ὁ θάνατος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ περιβολάρης του. Ἐγὼ παίρνω ὅλα τὰ λουλούδια καὶ τὰ δέντρα του καὶ τὰ ξαναφυτεύω μέσα στὸ μεγάλο τὸν κῆπο τοῦ παράδεισου».

«Δόσε μου τὸ παιδί μου πίσω!» Εἶπε ἡ μάνα καὶ ἔκλαιε καὶ θερμοπαρακαλοῦσε. Καὶ πιάνοντας ἓνα ὁμορφὸ λουλούδι φώναξε στὸ θάνατο: «Θὰ σοῦ κόψω αὐτὸ τὸ λουλούδι, ἂν δὲ μοῦ δώσης τὸ παιδί μου!» «Μὴν τὸ πειράζεις!» εἶπε ὁ θάνατος. «Πρὸ ὀλίγου εἶπες πὼς εἶσαι δυστυχισμένη καὶ τώρα θέλεις νὰ κάμῃς μιὰ ἄλλη μάνα δυστυχισμένη σαν ἐσένα;»

«Πὼς μιὰ ἄλλη μάνα!» εἶπε ἡ δύστυχη ἡ γυναῖκα καὶ τράβηξε ἀμέσως τὰ χέρια της ἀπὸ τὸ λουλούδι.

—Νὰ πάρε τὰ μάτια σου, εἶπε ὁ θάνατος. Τὰ ἔβγαλα μέσα ἀπὸ τὴ λίμνη, ἔλαμπαν σαν ἀστέρια. Πάρτα καὶ ἔλα νὰ κυ-

τάξης μέσα στο βαθύ αυτό πηγάδι. Καί ή μανά έσκυψε καί είδε, τίς ζωές δυò παιδιών. Ή μία ήταν γιομάτη χαρά καί ευτυχία καί γύρω της πλήθος άλλες χαρές χοροπηδοῦσαν. Ή άλλη ήταν πικραμένη... πονεμένη... όλο φτώχια, δυστυχία καί βάσανα.

—Ή ευτυχισμένη ζωή ήτανε εκείνη πού ήθελες νά κόψης. Ή άλλη θάτανε τοῦ παιδιοῦ σου. Καί τώρα αν θέλῃς σοῦ τò ξαναδίνω. Ἀκόμα δέν τò φύτρεψα στὸν κήπο τοῦ παραδείσου.

Ή μανά δέν είπε λέξη. Έσκυψε μόνο τò κεφάλι καί τράβηξε γιά τò έρημο σπίτι της.

Ο ΜΑΣΤΡΟ — ΠΙΠΕΡΗΣ

Ο μάστρο - Πιπέρης ήταν ένας κοντός ξεραγκιανός ζωηρός άνθρωπος, πού δέν είχε οὔτε μιὰ στιγμή ήσυχία.

Τò πρόσωπό του πού ξεπετιόταν μιὰ μύτη σαν πιπεριά ήταν βλογιοκομένο καί κιτρινιάρικο, τὰ μαλλιά του ψαρά καί αναμαλλιασμένα, τὰ μάτια του μικρούτσικα, μὰ ζωηρά καί πετοῦσαν φωτιές από δῶ καί από κεῖ.

Τὰ παρατηροῦσε όλα, τὰ κατηγοροῦσε όλα, τὰ ήξερε όλα καλύτερα από τούς άλλους καί είχε σ' όλα δίκιο.

Όταν περπατοῦσε στò δρόμο κουνοῦσε τὰ χέρια του τόσο ανήσυχα πού μιὰ φορά πέταξε ένός κοριτσιοῦ πού κουβαλοῦσε νερό τὸν κουβά τόσο ψηλά πού έγινε καί αὐτός ό ἴδιος μούσκεμα.

«Ζουλάπι» τῆς φώναζε καθῶς τίναξε τὰ ρούχα του, «δὲ μπορούσες νά ιδῆς πῶς έρχόμουν από πίσω σου;»

Τò ἐπάγγελμά του ήταν παπουτοῦς καί όταν δούλευε, μὲ τò τσαγκαροσοῦβλι τραβοῦσε τò σπάγγο τόσο δυνατά, πού όποιος βρισκόταν κοντά του θὰ τὴν έτρωγε στήν κοιλιὰ ἢ στὰ πλευρά. Κανένas κάλφας δέν έμενε σ' αὐτὸν παραπάνω από ένα μῆνα, γιατί καί στήν καλύτερη τήδουλειά αὐτός πάντα θάβρισκε σφάλμα.

Τώρα οἱ βελονιές δέν ήταν όμοιες, ὕστερα τò ένα τò παπούτσι ήταν λιγάκι μακρύτερο, έπειτα πάλι τò ένα τακούνι ήταν ψηλότερο από τò άλλο, ἢ τò πετσι δέν είχε χτυπηθῇ καλά.

«Στάσου», έλεγε στὰ μαθητούδια του. «Τώρα θὰ σοῦ δείξω γῶ πῶς κάνουν τò πετσι μαλακό», έπαιρνε τò λουρί, καί τούς έδινε μερικές στή ράχη. Τεμπελόσκυλα τὰ έλεγε όλα. Αὐτός όμως ό ἴδιος δέν έβγαζε πολλή δουλειά γιατί δέν καθόταν οὔτε ένα τέταρτο ήσυχος στή δουλειά. Ἀν σηκωνόταν ἢ γυναῖκα του πρῶι καί έπαιρνε ν' ανάψη τὴ φωτιά, πετιόταν από τò κρεβάτι καί έτρεχε ξυπόλυτος στήν κουζίνα.

«Τί, θέλεις νὰ μοῦ βάλης φωτιά στὸ σπίτι;» φώναζε, «μὰ αὐτὴ εἶναι φωτιά νὰ ψήσης ἓνα βῶδι!!» Ἡ πῶς τὰ ξύλα δὲν ἔχουν παράδες;»

Ἄν ἔβλεπε τὰ κορίτσια στὴ σκάφη τῆς πλύσης νὰ γελοῦν καὶ νὰ κουβεντιάζουν, τὰ φώναζε.

Ὅριστε κάθονται καὶ χαχανίζουν καὶ μέσα στὸ κουβεντολόγι λησμονοῦν τὴ δουλειά τους. Καὶ τί χρειάζεται τὸ καλὸ τὸ σαποῦνι; Φοβερὴ σπατάλη καὶ ἀσυγχώρητη τεμπελιά· θέλουν νὰ φυλάξουν τὰ χέρια τους καὶ νὰ μὴν τρίψουν καλὰ τὰ ροῦχα».

Καὶ καθὼς ἔκανε νὲ βγῆ ἔξω ἀναποδογύριζε ἓνα κουβὰ μὲ ἀλυσίδα καὶ ἐπλημμύριζε ὅλην τὴν κουζίνα. Ὅταν ἔφταναν κανένα καινούργιο σπίτι, ἔτρεχε στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε.

«Ὅριστε πάλι χτίζουν μὲ κόκκινες πέτρες» φώναζε «ποὺ δὲ στεγνώνουν ποτέ· ὅλοι ποὺ θὰ καθίσουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι θὰ πέσουν στὸ κρεββάτι.

Καί, γιὰ ἰδέτε στὸ θεό σας, τί ἄσχημα ποὺ βάζουν οἱ μαστόροι τὶς πέτρες.

Ὅπως φτιάνουν τὴ λάσπη δὲν ἀξίζει τίποτα, χρειάζεται φιλὸ χαλίκι μέσα, ὄχι ἄμμος.

Ὡ, σίγουρα κάποτε θὰ ἰδῶ τὸ σπίτι νὰ πέση νὰ τοὺς πλακώσει.

Ἄμ αὐτοὶ οἱ μαραγκοὶ τί ἀνόητα ποὺ δουλεύουν.

Δὲ μπορῶ, θὰ πάω νὰ τοὺς μιλήσω». Καὶ νὰ σου τον στὸ χτίριο.

«Τί εἶναι αὐτό;» φώναζε. «Ἐσεῖς δὲν πελεκᾶτε σύμφωνα μὲ τὴν ἀλφαδιά. Νομίζετε πῶς τὰ καδρόνια θὰ σταθοῦν στὴ θέση τους; Νὰ ἰδῆτε ποὺ τὸ πάτωμα εἶναι ἄνω κάτω». Ἀρπαξε κάποτε ἑνὸς μαραγκοῦ τὸ σκεπάρνι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ τοῦ δείξη πῶς πρέπει νὰ πελεκήσει, ἀλλὰ καθὼς ἔφτασε ἐκείνην τὴν ὥραν ἓνα κάρρο φορτωμένο μὲ λάσπη, πέταξε τὸ σκεπάρνι πέρα καὶ ἔτρεξε στὸ χωρικὸ ποὺ τὸ συνώδευε.

«Βρὲ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται», τοῦ φώναζε. «ποιὸς βάζει

δυὸ μικρὰ ἄλογα νὰ τραβήξουν ἓνα τόσο βαριὰ φορτωμένο ἄμάξι; Τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα θὰ σκάσουν».

Ὁ χωρικὸς δὲν τοῦ ἔδωκε καμιὰ ἀπάντηση, καὶ ὁ Πιπέρης θυμωμένος γύρισε στὸ μαγαζί του. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὴ δουλειά του, ἔδωκε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς παραγκιούς του ἓνα παπούτσι.

«Τί εἶναι τοῦτο πάλι;» τοῦ φώναζε. «Δὲ σᾶς εἶπα, πῶς δὲν πρέπει νὰ ἀφήνετε τόσο πολὺ τὶς σόλες ἔξω; Ποιὸς θὰ ἀγοράσῃ ἓνα τέτοιο παπούτσι, ποὺ δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σόλα; Νὰ κάνετε ὅπως σᾶς διατάζω ἐγώ».

«Μάστορα», ἀπάντησε τὸ παιδί, «μπορεῖ νάχης δίκιο, πῶς τὸ παπούτσι αὐτὸ δὲν ἀξίζει τίποτα, ἀλλὰ εἶναι τὸ παπούτσι ποὺ τόκοφες μοναχός σου καὶ τὸ ἄρχισες νὰ τὸ δουλεύεις.

Τὴν ὥρα ποὺ πρωτύτερα πετάχτηκες ἔξω τόρριξες κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ τώρα τὸ σήκωσα ἀπὸ χάμω. Ἐσᾶς καὶ ἓνας ἄγγελος νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ».

Ὁ μάστορ - Πιπέρης ὠνειρεύτηκε μιὰ νύχτα πῶς εἶχε πεθάνει καὶ πῆγαινε στὸν οὐρανό. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, χτύπησε δυνατὰ στὴν πόρτα.

«Μοῦ φαίνεται παράξενο», εἶπε, «ποὺ δὲν ἔχετε κουδούνι στὴν πόρτα καὶ ματώνουν τὰ δάχτυλα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ χτύπημα».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τοῦ ἀνοίξε καὶ θέλησε νὰ ἰδῇ ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ μπῇ μέσα μὲ τὸ ἄγριο.

«Ἄχ, ἐσὺ εἶσαι μάστορ-Πιπέρης», τοῦ εἶπε, «ἔσένα βέβαια, θὰ σ' ἀφήσω νὰ μπῆς μέσα, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσης τὰ παλιά σου καὶ νὰ μὴν κατηγορῇς τίποτα, ἀπὸ ὅσα θὰ ἰδῆς ἐδῶ στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ μὴ βρῇς τὸν μπελᾶ σου».

«Θὰ μποροῦσες μὰ παραλείψης αὐτὴ τὴ συμβουλή», ἀπάντησε ὁ μάστορ-Πιπέρης. «Ἐγὼ ξέρω πῶς πρέπει νὰ φερθῶ κι ἐδῶ. Δόξα νάχῃ ὁ θεὸς ἐδῶ εἶναι ὅλα τέλεια καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτα γιὰ νὰ κατηγορήσω ὅπως στὴ γῆ».

Μπήκε λοιπόν μέσα και έφερε γύρους επάνω κάτω σ' όλα τὰ ευρύχωρα διαμερίσματα τοῦ οὐρανοῦ. Κοίταζε ολόγυρά του δεξιά κι αριστερά μὰ κάπου κάπου κουνούσε τὸ κεφάλι και κάτι μουρμούριζε μέσα του.

Έκεί πού γύριζε παρατήρησε δυὸ ἀγγέλους πού κουβαλοῦσαν ἓνα μεγάλο δοκάρι. Ἦταν τὸ δοκάρι πού εἶχε ἓνας μέσα στὸ μάτι του, ἐνῶ κοίταζε νὰ βρῇ τσάγαλα μέσα στὰ μάτια τῶν ἄλλων. Δὲν τὸ κουβαλοῦσαν ὅμως στὸ μᾶκρος ἀλλὰ και οἱ δυὸ στὴν ἴδια τῇ γραμμῇ ἐμπρός.

«Μπά, ποιὸς εἶδε ποτὲ μιὰ τέτοια κουταμάρα», σκέφτηκε ὁ μάστρο - Πιπέρης. Σώπασεν ὅμως και ἔδειξε τὸν εὐχαριστημένο και εἶπε: «Εἶναι κατὰ βάθος τὸ ἴδιο και ἂν πηγαίνανε ὁ ἓνας μπροστὰ κι ὁ ἄλλος πίσω φτάνει νὰ τὸ πᾶνε ἐκεῖ πού θέλουν, και ἀληθινὰ δὲ βλέπω νὰ βρίσκουν ἐμπόδιο πουθενά».

Ὑστερα ἀπὸ λίγο παρατήρησε δύο ἄλλους ἀγγέλους πού ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ πηγάδι νερὸ και τὸ ἀδειάζαν σὲ ἓνα τρύπιο βαρέλι και τὸ νερὸ ἐφευγε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Πότιζαν τῇ γῇ μὲ βροχή.

«Τί διάβολο!» ἔκαμε φουρκισμένος. Σκέφτηκε ὅμως εὐτυχῶς και εἶπε μέσα του: «Ἴσως εἶναι ἀπλῶς παιγνίδι.» Ὅταν κανεὶς βρίσκει εὐχαρίστηση, μπορεῖ νὰ κάνη ὅμοια ἄχρηστα πράγματα, και μάλιστα ἐδῶ ἀπάνω στὸν οὐρανὸ, ὅπου ὅπως παρατηρῶ βασιλεύει ἡ τεμπελιά».

Προχώρησε ἀκόμα και εἶδε ἓνα ἀμάξι πού εἶχε κολλήσει μέσα σὲ μιὰ βαθιὰ τρύπα. «Πῶς νὰ μὴν κολλήσης» εἶπε πάλι ὁ μάστρο - Πιπέρης, στὸν ἄνθρωπο πού συνόδευε τὸ ἀμάξι.

«Ποιὸς φορτώνει ἓνα ἀμάξι ἔτσι; Τί ἔχετε μέσα;» — «Εὐχές», ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. «Δὲν μποροῦσα νὰ πᾶω μὲ αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο. Καλὰ τὰ κατάφερα νὰ ἀνεβάσω ἔως ἐδῶ τὸ ἀμάξι. Ἐδῶ πλέον δὲ θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ μείνω κολλημένος». Δὲν εἶχε τελειώσει, πού φτάνει ἓνας ἀγγελος και ἔζεψε δυὸ ἄλογα μπροστὰ. «Πολύ ωραία» σκέφτηκε ὁ Πιπέρης, «ἀλλὰ δυὸ ἄλογα δὲ φτάνουν γιὰ νὰ τραβήξουν ἔξω τὸ ἀμάξι, χρειάζονται τουλάχιστον τέσσερα.»

Ἦρθε και ἓνας ἄλλος ἀγγελος και ἔφερε ἄλλα δυὸ ἄλογα, δὲν τὰ ἔζεψε ὅμως μπροστὰ ἀλλὰ πίσω.

Ἦ, αὐτὸ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ βαστάξη ὁ Πιπέρης.

«Ἀνόητε», φώναξε, τί κάνεις αὐτοῦ; Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὑπάρχει ὁ κόσμος δοκίμασε κανέναν νὰ ξεκολλήσῃ ἓνα ἀμάξι ἔτσι;»

Ἦθελε νὰ πῇ και ἄλλα, ὁ μάστρο - Πιπέρης ἀλλὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ γιακὰ και τὸν πέταξε ἔξω.

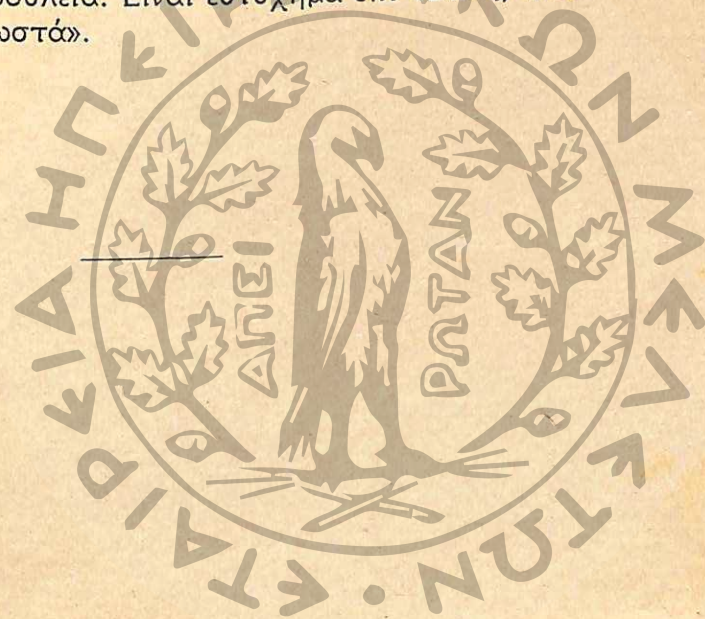
Ἀπὸ τὴν πόρτα γύρισε ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ μάστρο - Πιπέρης τὸ κεφάλι στὸ ἀμάξι και εἶδε πῶς τέσσερα φτερωτὰ ἄλογα τὸ ἀνέβαζαν ψηλά.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ξύπνησε ὁ μάστρο - Πιπέρης.

«Ἀλήθεια στὸν οὐρανὸ τὰ πράγματα γίνονται κάπως διαφορετικὰ ἀπὸ τῇ γῇ» εἶπε μέσα του «και ἔτσι ξηγοῦνται μερικὰ πράγματα, ἀλλὰ ποιὸς ἔχει τόση ὑπομονὴ νὰ κάθεται νὰ βλέπῃ νὰ ζεύουν τὰ ἄλογα μαζί και μπροστὰ και πίσω;

Και ὕστερα εἶναι μεγάλη κουταμάρα τὰ ἄλογα πού ἔχουν τέσσερα ποδάρια γιὰ νὰ τρέχουν, νὰ τοὺς προσθέτουν και ἓνα ζευγάρι φτερά.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σηκωθῶ, γιατί θὰ μοῦ κάμουν στὸ μαγαζί ὅλο στραβὴ δουλειά. Εἶναι εὐτύχημα ἐπὶ τέλους, πού δὲν πέθαναν στὰ σωστά».

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

I.

Ήταν μιὰ φορὰ ἓνας βασιλιάς σκληρὸς καὶ ἄδικος στὸ λαό του, ποὺ ὅταν ἤθελε νὰ κάνη τὸ κέφι του, δὲ λογάριζε κανένα.

Λοιπὸν, ἐκείνον τὸν καιρὸ ζοῦσε ἓνας γέρος ἡγούμενος πολὺ πλούσιος ποὺ ζοῦσε πολυτελέστατα σ' ἓνα Μοναστήρι.

Κάθε μέρα καμιὰ ἑκατοστὴ εὐγενεῖς ἔτρωγαν μαζί του, ἐνῶ πενήντα λαμπροντυμένοι ὑπηρέτες στέκονταν καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσαν.

Ὅταν ἔμαθε αὐτὰ ὁ βασιλιάς ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ σταματήσῃ αὐτὴν τὴν πολυτέλεια. Ἔστειλε λοιπὸν ἀμέσως καὶ κάλεσε στὸ παλάτι του τὸν γέρο - ἡγούμενο.

«Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ ἀκούω;» τοῦ εἶπε. «Λένε πὼς ζῆς μὲ περισσότερη μεγαλοπρέπεια ἀπὸ μένα. Πῶς τολμᾷς νὰ κάνης τέτοια σπατάλη; Δὲν ξέρεις πὼς δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ ζῇ καλύτερα ἀπὸ τὸ βασιλιά του; Αὐτὸ δὲ θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω».

—«Βασιλιά μου» εἶπε ὁ ἡγούμενος «ὅτι ξοδεύω εἶναι δικό μου. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κατηγορῆς γιατί περιποιοῦμαι τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν μαζί μου».

«Δικά σου;» τοῦ λέει μὲ θυμὸ ὁ βασιλιάς. «Δὲν ξέρεις ὅτι ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτὸν τὸν τόπο εἶναι δικά μου καὶ κανενὸς ἄλλου; Θὰ μπορούσε κανεὶς ἔτσι νὰ φανταστῇ ὅτι ζητᾷς νὰ πάρῃς τὴ θέση μου καὶ νὰ γίνῃς ἐσὺ βασιλιάς.»

«Τί λέτε Μεγαλειότατε» εἶπεν ὁ ἡγούμενος συμμαζεμένος. Ἐγώ...

«Σιωπὴ! Οὔτε λέξη!» φώναξε ὁ βασιλιάς.

«Εἶσαι ἔνοχος κι ἂν δὲ μπορέσης ν' ἀπαντήσῃς στὶς τρεῖς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σοῦ κάνω, τότε θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι, κι ἡ περιουσία σου θὰ γίνῃ δική μου».

«Ὅπως ὀρίζεις Μεγαλειότατε», λέγει ὁ ἡγούμενος.

«Καλὰ λοιπόν» προσθέτει ὁ βασιλιάς.

«Μὲ βλέπεις ποὺ κάθομαι τῶρα στὸ θρόνο μου μὲ τὸ χρυσό μου στέμμα στὸ κεφάλι· πές μου, πόσον καιρὸ ἀκριβῶς θὰ ζήσω ἀκόμα.

«Δεύτερο πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς πόσο θέλω, στ' ἄλλο γό μου καβάλλα, νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Καὶ τρίτο καὶ τελευταῖο θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς τί σκέφτομαι.

Σοῦ δίνω προθεσμία μιὰ μέρα».

«Βασιλιά μου εἶπε ὁ ἡγούμενος, οἱ ἐρωτήσεις σου εἶναι δύσκολες καὶ σοβαρές καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀπαντήσω σὲ μιὰ μέρα. Ἄν μ' ἀφήσης νὰ σκεφτῶ δυὸ βδομάδες ἴσως νὰ μπορέσω ν' ἀπαντήσω. Θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά».

—«Καλὰ σοῦ δίνω δυὸ βδομάδες καιρὸ γιὰ νὰ σκεφτῇς. Ἄν ὅμως δὲ μπορέσης ν' ἀπαντήσης, νὰ ξέρης πῶς θὰ χάσης τὸ κεφάλι σου καὶ τὰ κτήματά σου θὰ γίνουν δικά μου».

Ὁ ἡγούμενος ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καταλυπημένος καὶ τρομαγμένος.

Τράβηξε ἴσια καὶ πῆγε στὸ Πανεπιστήμιο νὰ ἰδῇ τοὺς σοφοὺς καθηγητὲς μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ τὸν βοηθήσουν. Αὐτοὶ ὅμως, ὅταν ἀκουσαν τὴν ἐρώτησιν, κούνησαν τὸ κεφάλι τους καὶ εἶπαν πῶς δὲν γράφουν τὰ βιβλία τους τίποτα γι' αὐτὰ ποὺ ζητᾷ ὁ βασιλιάς.

Ἀπὸ κεῖ ὁ ἡγούμενος πῆγε σ' ἓνα ἄλλο Πανεπιστήμιο. Μὰ κι ἐκεῖ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς δὲ μπόρεσε νὰ τὸν βοηθήσει.

Στὸ τέλος πιά καταλυπημένος κι ἀπελπισμένος πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Μοναστηριοῦ του γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του τοὺς καλογήρους, γιατί δὲν τοῦ ἔμενε πιά παρὰ λίγων ἡμερῶν ζωῇ.

II.

Ἐκεῖ ποὺ ὁ ἡγούμενος πήγαινε στὸ Μοναστήρι του καβάλλα στ' ἄλλο γό του, συνάντησε τὸν βοσκὸ του ποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατα.

«Καλῶς ὄρισες ἄγιε ἡγούμενε» τοῦ εἶπεν ὁ βοσκὸς καὶ ἔ-

σκυψε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι. Τί νέα φέρνεις ἀπὸ τὸ παλάτι;

«Θλιβερά νέα, πολὺ θλιβερά», εἶπε ὁ ἡγούμενος καὶ τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

«Κουράγιο ἄγιε μου», τοῦ εἶπεν ὁ βοσκὸς «καὶ γὼ θὰ σὲ βοηθήσω κι ἂς εἶμαι κι ἀγράμματος».

«Νὰ μὲ βοηθήσης ἐσύ;» φώναξε ὁ ἡγούμενος, «μὰ πῶς, πῶς;»

«Νὰ», εἶπε ὁ βοσκὸς, «ξέρεις πῶς μοιάζομε πάρα πολὺ. Τόσο πολὺ, ποὺ πολλές φορές ὁ κόσμος γελιέται. Θὰ φορέσω λοιπόν τὰ ροῦχα σου καὶ θὰ ἰδῶ τὸν βασιλιά. Ἄν δὲν καταρθώσω τίποτα, τοῦλάχιστον θὰ πεθάνω στὴ θέση σου».

«Καλὲ μου βοσκὲ» εἶπε ὁ ἡγούμενος «εἶσαι ἀληθινὰ πάρα πολὺ καλὸς καὶ ἔχεις εὐγενικὴ ψυχὴ. Μοῦ ἔρχεται νὰ σ' ἀφήσω νὰ κάμης τὸ σχέδιό σου. Ἄν ὅμως ἀποτύχης, δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης γιὰ μένα. Θὰ βρεθῶ παρὼν γιὰ νὰ πεθάνω».

Ἔτσι λοιπόν ὁ καλὸς ὁ βοσκὸς ἐτοιμάστηκε ἀμέσως γιὰ νὰ πάη στὸ βασιλιά.

Ἔβαλε τὰ ροῦχα τοῦ ἡγούμενου, καὶ τὸ καλυμαῦκι του καὶ πῆρε τὴν πατερίτσα του στὸ χέρι. Ὅταν ἐτοιμάστηκε τέλεια, κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ πῶς δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἡγούμενος. Ἐπειτα ἀνέβηκε στ' ἄλλο γό καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι μαζί μὲ μερικοὺς ὑπηρέτες.

«Καλῶς τὸν ἡγούμενο», τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς. «Ἐκανες καλὰ ποὺ γύρισες. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἂν δὲν ἀπαντήσης ἀμέσως στὴν ἐρώτησίν μου, θὰ χάσης τὸ κεφάλι σου».

—«Εἶμαι ἕτοιμος νὰ δώσω τὴν ἀπάντησιν» εἶπε ὁ ψευτο-ηγούμενος.

—«Μπα ἀλήθεια, ἀλήθεια;» εἶπε ὁ βασιλιάς γελώντας ἀπὸ μέσα του. «Λοιπόν ἔμπρός. Ἀπάντησε στὴν πρώτη ἐρώτησή μου:

«Πόσο θὰ ζήσω; Θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα».

«Θὰ ζήσης» εἶπε ὁ βοσκὸς, «ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πεθάνης,

καὶ οὔτε μιὰ μέρα περισσότερο. Καὶ θὰ πεθάνης ὅταν θὰ ξεψυχήσης καὶ οὔτε λεπτὸ περισσότερο».

Ὁ Βασιλιάς γέλασε.

«Εἶσαι ἀληθινὰ πάρα πολὺ ἔξυπνος» εἶπε.

«Τέλος πάντων, ἄς ἀφήσωμε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν κι ἄς ποῦμε ὅτι ἀπάντησες σωστά.

Καὶ τώρα πές μου σὲ πόσον καιρὸ μπορῶ νὰ κάνω καβάλλα τὸ γύρο τοῦ κόσμου».

«Πρέπει νὰ σηκωθῇς μὲ τὴν Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου» εἶπε ὁ βοσκὸς «καὶ νὰ τρέξης μὲ τ' ἄλογό σου μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἀνατείλῃ καὶ πάλι τὸ ἄλλο πρωί. Μόλις τὸ κάνης αὐτὸ, θὰ βρῇς ὅτι ἔκανες τὸ γύρο τοῦ κόσμου σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες.

Ὁ βασιλιάς ξαναγέλασε.

«Ἀλήθεια;» εἶπε. Δὲ φανταζόμουν ποτέ μου πὼς θὰ μποροῦσα νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ κόσμου τόσο γρήγορα. Βλέπω πὼς δὲν εἶσαι μόνον ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ σοφός.

Λοιπὸν τώρα ἀπάντησε καὶ στὴν τρίτη ἐρώτησιν: Τί σκέφτομαι;»

—«Ἄ! αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκόλῃ ἐρώτησιν, εἶπε ὁ βοσκός. Σκέφτεσαι πὼς ἔχεις μπροστὰ σου τὸν ἡγούμενο. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι παρὰ ὁ φτωχὸς βοσκὸς τοῦ καὶ ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μᾶς συγχωρήσης καὶ τοὺς δυὸ» καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια πέταξε ἀπὸ πάνω του τὸ πανωφόρι τοῦ ἡγούμενου.

—«Εἶσαι ἓνας πολὺ νόστιμος σύντροφος» εἶπε ὁ βασιλιάς, γελώντας μὲ τὴν καρδιά του, καὶ θὰ γίνης ἐσὺ ἡγούμενος στὴ θέση τοῦ κυρίου σου.

—«Ὁχι, βασιλιά μου! αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη» εἶπε ὁ βοσκός. «Γιατὶ δὲν ξέρω οὔτε νὰ διαβάζω οὔτε νὰ γράφω».

—«Καλὰ λοιπὸν» εἶπε ὁ βασιλιάς. «Τότε νὰ γυρίσης στὸ Μοναστήρι καὶ νὰ εἰπῇς στὸν γέρο ἡγούμενο ὅτι τοῦ ἔφερες τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸ βασιλιά».

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

40 ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΣ ΤΟΜΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ

ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 45.—

ΣΕΙΡΑ Α'. (γιά παιδιὰ 7-12 ἐτῶν)

1. Μυθολογία γιά παιδιὰ I.
2. Μυθολογία γιά παιδιὰ II. (Οἱ ἥρωες)
3. Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου.
4. Ὁ μπεμπης ἀρχιληστής. — Θηριοτροφεῖο Τοτοῦ καὶ Σίας, Γρ. Σενοπούλου.
5. Ὁραῖες παιδικές ἱστορίες Grimm.
6. Τὰ ωραιότερα Παραμῦθια, Andersen.
7. Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσεια, Ὁμήρου.
8. Ροβινσὼν Κρούσος, Defoe.
9. Δὸν Κιχῶτος, Cervantes.
10. Οἱ περιπέτειες τοῦ βαρῶνου Μυνχάουζεν, Bürger.
11. Ταξίδια τοῦ Γκιούλιβερ, Swift.
12. Ἱστορίες γιά παιδιὰ ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο.
13. 12 παραμῦθια διαλεχτὰ διαφόρων λαῶν, Κ. Βάρναλη.
14. Οἱ ἐπτά μικροὶ ἀδερφεῖς, Andrews.
15. 10 παιδιὰ ποὺ ἔζησαν κατὰ ἐποχές ἀπὸ τὸν παλιὸ καιρὸ ὡς τώρα, Andresew Jane.
16. Ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος, Wells.
17. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῶν τετραπύδων — Οἱ περιπέτειες τοῦ πλοιάρχου Κουγγουρντάν.
18. Ζῶα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς αὐλῆς, Μ. Παπαμαῦρου.
19. Ζῶα τοῦ δάσους, Μ. Παπαμαῦρου.
20. Ζῶα τοῦ κήπου καὶ τῶν ἀγρῶν, Μ. Παπαμαῦρου.

Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου
Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου
Γιὰ τὴν Πατρίδα

ΣΕΙΡΑ Β'. (γιά παιδιὰ 10-16 ἐτῶν)

1. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρελθόντος Α'. ὑπὸ Εἰ. Πανέτσου.
2. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τοῦ παρελθόντος Β'. ὑπὸ Εὐαγ. Πανέτσου.
3. Ἐξιδεσμένοι λαοί, Wells.
4. Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Καυκάσου καὶ ἄλλα Ρούσικα διηγήματα, Α. Τολστόφ.
5. Οἱ μεγάλοι θαλασσοπόροι (Κολόμβος, Βάσκο ντὰ Γκάμα, Μαγγελάνος, Κούκ κλπ.). Σπ. Χατζιδάκη.
6. Οἱ μεγάλοι ἐφευρέται καὶ αἱ ἐφευρέσεις τῶν, Bachman.
7. Παιδικὴ ζωὴ καὶ περιπέτειες τοῦ Μαξίμ Γκόρκι, Ἡλ. Γκροῦσιτερ.
8. Στὰ βῆθη τῶν χρόνων.
9. Θάλασσα! Θάλασσα! Σπ. Χατζιδάκη.
10. Ὑγιεινὲς συνήθειες, Λαμπραδίου Ε.
11. Βυζαντινὲς ἱστορίες, Ντὴλ - Σλουμπερτζ.
12. Τί τρώγει ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
13. Πῶς ντύνεται ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
14. Πῶς στεγάζεται ὁ κόσμος, νέα σειρὰ Carpenter.
15. Οἱ πειρατὲς τοῦ Αἰγαίου, Ἰουλλίου Βέρον.
16. Περιπέτειες Κινέζου, I. Βέρον.
17. Ἄνω κάτω, I. Βέρον.
18. Ἡ χώρα τῶν ἀδαμάντων, I. Βέρον.
19. Ὁ γυῖος τοῦ κόσμου εἰς 80 μέρες, Ἰουλλίου Βέρον.
20. Ἡ μικρὴ νεράιδα τοῦ δάσους, W. Bonsels.

Δέλτα τόμ. Α' δαμ. δρ. 80. Ἐκδ. πολυτελὲς 100
Δέλτα τόμ. Β' δαμ. δρ. 80. Ἐκδ. πολυτελὲς 100
Δέλτα δαμ. δρ. 60. Ἐκδ. πολυτελὲς 80

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.